

ΤΕΥΧΟΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΤΕΥΧΟΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ 4 9) ΒΡ1ΟΥ 1923

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 46 ΑΘΗΝΑΙ 4 9) ΒΡ1ΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραΐ ἄρ. 4

Στοὺς «Ν. Ἀστῆως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἑπαρχίας » 75

Ἐξωτερικῶν Φρ. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΒΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. 06. 85
36032

ἜΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ἈΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Κοραΐ ἄρ. 4 (Στοὰ «Ν. Ἀστὺς»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Ἀθλητισμοῦ).
ΝΑΪΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ἡ ΑΘΗΝΑ ΜΑΣ

λοι γνωρίζομεν καὶ κάθε στιγμή μᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ἡ Ἀθῆνα ἀλλοτρεῖται. Ναι ἀλήθεια ἀλλοτρεῖται πολὺ, μὴ πᾶρα πολὺ, καὶ τοῦτο, διότι ἡ γνωστὴ μετὰ τῆς στιγμῆς εἰκόνα παραμένει ἀλλοτρεῖται καὶ λίγο στὰ μέτρα μας. Καὶ πρὸ ἐνός ἐτους βεβαίως, παρὼς τὴν κατὰ ποῖα μετὰ τὴν διαφορὰ

ἄγνωστα ντάνσιγκ ἐστῆσαν ραγδαίως καὶ κάπως αὐθαδῶς τοὺς θρόνους των, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὰ οὐζοπωλεῖα ἐξεφύτρωσαν ἀπειρα σὺν ραπανακίᾳ ἀπὸ κάθε γωνίαν, καζίνα, καφέ-κονσέρ, ρουλλέτες, διάφορα Κλαρίτζ, Τροκαντερό, Καπρίζ, Βερτζ, Σάν Σουσί κτλ. κτλ., μυρμηκία δολοκλήρη εὐθύμων κέντρων ἐγένεσαν τὸ Κλεινὸν Ἀστὺ. Καὶ ὅμως δὲν ἐξαφνίζομεθα καὶ πολὺ. Ἐθεσπούσαμε φυσικώτατον νὰ ἐξελεγχθῶμεν εἰς ἓνα κράτος καὶ μίαν πρωτεύουσαν πολιτισμένην καὶ καθὼς ἀρέπει. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν γὰρ νηπιότροφι ἀπαραίτητες. Ὅλη μᾶς ἡ φιλοδοξία ἐκεῖ ἐστρέφετο. Θὰ ἐθεσπούμεθα ἄνθρωποι μορφωμένοι καὶ πολιτισμένοι, πᾶν ἂν τὰ θεατράμας, τὰ βαριεττέ μας, οἱ κινηματογράφοι μᾶς καὶ σωρεῖα ὅλη τῶν κέντρων τοῦ γλεντιοῦ εὐρίσκοντο κατὰ ποσότητα καὶ ποιότητα εἰς τὸ ὕψος των.

στὴν Ἀθηναϊκὴ ζωὴ. Ὁ πληθυσμὸς εἶχεν αὐξηθῆ, τὰ κέντρα εἶχον πολλαπλασιασθῇ. Τὰ πρὸ ὀλίγου

Μετὰ τὴν καταστροφὴν ὅμως τῆς ἀληθινοῦς Σμύρνης καὶ τὴν τρομερὰν τραγωδίαν τῆς Μικρασίας,

ἐπλήθην ἡ συσσώρευσις τόσοῦ πλήθους, ἐκ τῶν αὐτῶν πολυπαθῶν ἀδελφῶν μας, εὐπόρων τε ἀκόμη, καὶ πενήτων. Ἡ πρωτεύουσά μας ἔλαβε ὄψιν, πραγματικῆς μεγαλοπρέπειας. Ἡ κίνησις καὶ ὁ συνωστισμὸς παντοῦ που δῆποτε καὶ νὰ ὑπάγῃ κανεῖς, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν εἴπῃ τὸ βλέμμα, εἶνε τοιοῦτος, ὥστε, ἀκόμη μένομεν ἐκστατικοὶ χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ συνηθίσωμεν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, δίδει τὸ ἔντονον χρῶμα τῆς μεταβολῆς, τὴν ζωηρὰν ἐντύπωσιν τῆς ἀλλαγῆς, δὲν εἶνε ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια, δὲν εἶνε πρόδοδος μας πρὸς τὸν πολιτισμόν, οὔτε αἱ προσπάθειαι πρὸς ἐπικράτησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός. Εἶνε ὁ πόνος καὶ ἡ δυστυχία τοῦ πλημμύρισε τὴν ὥραία Ἀθήνα μας, αἱ ἐσχύθηκε στοὺς δρόμους, ἀπὸ κάθε γωνία.

Εἶνε ἡ ὀδύνη τοῦ ἐν ὅλῃ τῇ σκοτεινῇ ἐπιβολῇ τῆς ξεπροβάλλει σὰν φάντασμα ἀνὰ πᾶν βῆμα, καὶ μετὰ τὴν στυγνὴ καὶ μαραμένῃ ὄψι τῆς, παρμορφεῖ τὰ κάλλη τῆς γελαστῆς καὶ ἡρεμῆς Ἀθῆνας μας.

Τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοί, ποὺ βομβοῦν γύρω μας, κάθε στιγμῇ, τὰ χλωμά ἐρυτιδωμένα ἀπὸ τὸν ψυχρὸν σπαραγμὸν πρόσωπα, αὐτὰ εἶνε ποὺ δίδουν, τὸν τόνο τῆς ριζικῆς μεταβολῆς, αὐτὰ μᾶς παρουσιάζουν μία νέα Ἀθήνα μετὰ τὸν πομπώδη τίτλον τῆς μεγαλοπρέπειας ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς μυστικῆς καὶ ἀγριεῖς πληγῆς τῆς.

Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ δυστυχία, τόσο πολὺς ὁ πόνος τοῦ ζήτησε τὸ βάλσαμό τῆς παρηγορίας, στὴ μικρὴ φωλιὰ μας, ὥστε ξεχειλίζει, καὶ ἀπὸ παντοῦ ἀναπηδᾷ ἡ ψυχρὰ πνοή του φέρουσα ρίγος εἰς τὸ σῶ-

μα καὶ δέος εἰς τὴν ψυχὴν,

Εἶναι ἀφαντάστως τραγικῆς ἡ δυστυχίας ποὺ συναντᾷ κανεῖς, ἀγνωστοὶ σπαραγμοί, ἐξαιρετικοὶ πόνοι ποὺ σπανίως δοκιμάζει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη δὲ νὰ ἐκστρατεύσῃ τις εἰς τὰ Τάρταρα τοῦ Ἀδου οὔτε στὴν κόλασιν γιὰ νὰ γίνῃ αὐτόπτης μᾶρ υς σιγῶν τὰς ὁποίας δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ φαντασία μεγάλου δραματικοῦ συγγραφέως.

Κοντὰ μας, πολὺ κοντὰ μας εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως, στὴν Ομόνοια καὶ στὸ Σύνταγμα εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς πλατείας εἰς τὰς ἐξωθύρας τῶν μεγάρων, πρὸ τῶν εἰσόδων μεγάλων ξενοδοχείων, πρὸ τῶν βιτρινῶν, καταστημάτων ἐδῶ δίμων καὶ εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς, παντοῦ προσπίπτει ἀμέσως εἰς τὴν ἀντίληψίν μας μιὰ πένθιμη εἰκὼν ἡ ὁποία μᾶς κάμνει νὰ αἰσθανθοῦμε μιὰ συγκλονιστικὴ συγκίνησι, νὰ σκουπίσωμε ἓνα δάκρυ τοῦ ἄθελα ἀναβλύζει καὶ κατρακυλᾷ ἀπὸ τὰ τρέμοντα βλέφαρα.

Καὶ διερωτώμεθα: Υπάρχει λοιπὸν τοιοῦτον ὕψος ἀνθρωπίνης δυστυχίας; ὑπάρχουν πάντοτε πόνοι ποὺ δὲν ἐγγώρισεν ἀκόμη ἡ ψυχὴ μας; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν! Ἀλλ' ὁ πολὺς κόσμος ἀντιπαρέρχεται ἀδιάφορος, εἴτε ἀπορροφημένος ἢ κουρασμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης, εἴτε διότι ἔχει ἐξησφαλισμένον τὸν ἄρτον του, καὶ θεωρεῖ περιττὸν νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὴν συμφορὰν τοῦ ἄλλου ἀνακόλπων τὸ βῆμα πρὸ τῆς ἐπ' αὐτὴν κειμένης ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου δυστυχίας.

Τὴν διασκελίζει καὶ περιᾶ. . .

Καὶ μέσα στὸ θόρυβο καὶ στὴ τύρβῃ τῆς πρωτεύουσας, μέσα εἰς τοὺς δαιμονιώδεις συριγμούς τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν κωδωνισμῶν τῶν τράμ, ἐκεῖ ποὺ εὐτυχίες χαμογελοῦν καὶ χαίρονται τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ἀκριβῶς ἐκεῖ στὸν ἴδιο τόπο, ὑπάρξεις τρεμοσβύνουν ἐξηντλημένες πεινασμένες, μετὰ τὴν σφαργίδα τοῦ πόνου καὶ τῆς συμφορᾶς στὰ μαραμένα χεῖλη, . . .

Εἰς τὰς κεντρικωτέρας ἀγορὰς τῆς πόλεως, βλέπει κανεῖς στημένα, ἀναρίθμητα φορητὰ μαγαζάκια τῶν ὁποίων τὴν ἐγκατάστασιν, ἐκτάκτως ἐπέτρεψαν αἱ ἀρχαί, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου, δύνανται, τὰ συντρίμματα τῆς μεγάλης καταστροφῆς, οἱ δυστυχεῖς πρόσφυγες νὰ κερδίσουν τὸν ἄρτον τῶν.

Ἡ ὁδὸς ὅμως ἥτις καθολοκληρεῖται μετεβλήθη λαδοῦσα ἄλλην μορφήν εἶναι αἱ ὁδοὶ Αἰόλου καὶ Ἀθηνάς. Ἐκεῖ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, καὶ εἰς ἐλαχίστας ἀποστάσεις ἀπ' ἀλλήλων εἶναι τοποθετημένα ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως Ερμού-Αἰόλου, μέχρι καὶ πέραν ἀκόμη τοῦ Μεγάρου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου μέχρι τοῦ Ἡλεκτο. Σταθμοὺ πληθὺς ἀπὸ καροτσάκια, τραπέζια, κάσες, καρέκλες, παντοφίλια καὶ πάντοτε εἰδους ὑποστηρίγματα, χρησιμοποιοῦμενα ὡς βιτρίνες διὰ τὴν ἐκθεσιν διαφόρων εἰδῶν ἐμπορευμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν κακατραμμένων ἢς τύχης ἀδελφῶν μας. Ὁ μεταξὺ τῶν προχείρων καὶ μονίμων ἐμπορικῶν τούτων καταστημάτων χώρος, περιοριζόμενος εἰς τὸ πλάτος τοῦ πεζοδρομίου, μὲ-

λις ἐπιτρέπει τὴν κυκλοφορίαν τῶν πολιτῶν, οἵτινες πολὺ συχνὰ, συνωθοῦνται ἀγρίως διασταυρούμενοι, γνωστῆς οὔσης τῆς κινήσεως τῆς ἐμπορικῆς ταύτης ὁδοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ τί δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ πρὸς πώλησιν! καινούργια ἐμπορεύματα παντὸς εἶδους, καὶ παλαιὰ συγχρόνως, χαλὰ τεμάχια ὑφασμάτων, μετὰ τὸν τύπον τῆς Ἀνατολικῆς χλιδῆς καὶ πολυτελείας, σάλια μεταξωτὰ, κορνίζες, μετὰ εἰκόνας ἀμφιπόλου καλλιτεχνικῆς προελεύσεως, ἐσάρπες μετὰ κτυπητὰ πρασινοκόκκινα χρώματα, οἰκτρὰ ἀπομεινάρια περασμένης ἀνέτου καὶ ἀμερίνου ζωῆς, ἀχρηστὰ ἴσως τότε, ἀλλὰ πολυτιμὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἔαν ἡ πώλησις τῶν ἀποφῶν ἓνα μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, ἀπὸ τὸ ὅποιον κρέμαται ἴσως ἡ ζωὴ ἀσθενοῦς τινος, ἢ ἡ κατεύνασις τῆς πείνης μικρῶν πλασμάτων.

Εἶναι Σάββατο καὶ μόλις τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἤρριψε νὰ θαυμάσῃ, ὁ ἥλιος ἔχει γύρει πρὸ ὀλίγης ὥρας, καὶ ἡ πυρετώδης κίνησις τοῦ μεγάλου δρομὸν ἔχει φθάσει εἰς τὸ ζενίθ.

Οἱ πωληταὶ φανασκούν διὰ τὰς πωλείας τῶν ἥτις ἀποτίθεται κυρίως ἀπὸ γυναικας τοῦ λαοῦ, νύμφας, στρατιώτας καὶ ἐργατικούς, πλησιάζει, ἐκλέγει, φωνίζει, ὅλοι καὶ εἰσπραττουν, δὲν φαίνονται δυσχερῆς τῆς.

Μόνον σὲ μιὰν ἀκρη τοποθετημένος ἓνας ἀκμαῖος ἀκόμη ὁ δὲσ ἀλλὰ μετὰ τὴν ὀψι χλωμὴ καὶ λευκὰ τὰ χεῖλη, κρατῶν στὸ ἓνα χεῖρ του, μικρὸ παλὸν πανεράκι, μετὰ ἀσθενῆ καὶ φοβισμένη φωνή, ἴσως καὶ ντροπα-

λή, ζητεί αγοραστάς διὰ τὸ πενιχρὸν ἐξ ὀλίγων χαρτοφακέλων καὶ ἰνῶν μολυβδοκονδύλων ἐμπορεῖ αὐτοῦ.

Φαίνεται συντετριμμένος, εἶναι ἴσως ἄρρωστος, κάπου κάπου βήχει, ἐνῶ μία νεαρά γυναῖκα βυθισμένη στὸ πένθιμο μαντήλι τῆς κεφαλῆς της καὶ στὸν ξασπρισμένο καὶ κατερακωμένο μποξά της, εἰς τὴν θαλπωρὴν τοῦ ὁποῖου μισοκοιμᾶται ἕνα μικρὰ πτωχὸ πλασματάκι τὸν ἀτενίζει διαρκῶς, περίλυπη καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα.

Ὁ κόσμος περᾶ θορυβῶν, ἡ κίνησις ὁλονὲν αὐξάνει, ἡ βοή τῶν αὐτοκινήτων ποὺ περνοῦν, μὲ ἄβρό, καὶ δροσερὸ φοιτῶν κυριῶν, ποὺ κατενθύνονται στὴν ὁδὸν Ερμού γιὰ νὰ δαπανήσουν πολλὰ ἑκατοντάδραχμα, γιὰ ἕνα μαντηλάκι τῆς μόδας ἢ μιὰ ἰδιότροπη ξεμαλιωμένη κουκλίτσα ποὺ θὰ στολίση τὴν τουαλέττα τους, τῶν ἀμάξηλατῶν ποὺ ζητοῦν νὰ παραμερίσουν οἱ ἀφηρημένοι γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ἀμάξι τους, τῶν μικρῶν πωλητῶν, ποὺ ἐνδυναμώνει ἡ εὐχαρίστησις τοῦ κέρδους ζαλίζουν, κουράζον ἐλεεινά, καὶ ὅμως ἡ πονετικὴ κυρία ἥτις ἀντιληφθεῖσα τὴν συντελουμένην μικρὰν τραγωδίαν τοῦ ἐξηντλημένου πωλητοῦ χαρτοφακέλων, μένει πάντοτε δῆθεν ἐξετάζουσα τὴν βιτρίναν τοῦ μεγάλου καταστήματος, εἰς ὃ κατώφλιον τοῦ ὁποῖου ἡ ἀτυχὴς νεαρά γυναῖκα εἶνε ἐρριμένη, παρακολουθεῖ τὴν συνέχειαν τοῦ δράματος, σκεπτομένη τίνι τρόπῳ δύναται νὰ ἐπέμβῃ ἐρχομένη ἀρωγός.

Ἐν τῷ μεταξὺ τ' ἀπηλπισμένα βλέμματα τῶν δύο συζύγων, συναντῶνται κάθε στιγμή μὲ ἑκφρασιν ἀρρήτου πόνου, τὸ πανεράκι τρέμει στὰ χέρια τοῦ ἀνδρός, ὁ κόσμος περᾶ ἀδιάφορος καὶ βιαστικός, καὶ τὸ ἐμ-

πονεμα μένει ἀπώλητον.

— Καὶ ὅμως τὸ παιδί μας εἶνε ἀπὸ τὸ πρωὶ νηστικό! ψιθυρίζει ὥσεί μονολογοῦσα ἡ δυστυχὴ μητέρα. Γιῶργο! Γιῶργο! γιὰ ἔλα νὰ ἰδῇς μοῦ φαίνεται πῶς καίγεται ἀπὸ τὸν πυρετό. Αἰ! δυστυχία μου!

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία μὲ ματωμένη καρδιὰ προχωρεῖ πλέον ἀποφασιστικά καὶ ἀποτείνει διαφόρους ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ἤδη ἐν θλιβερὸν σύμπλεγμα πόνου καὶ ἀπελπισίας.

Μανθάνει ὅτι κατάγονται ἐκ Σμύρνης ὅτι εἶχον ἀκόμη δύο παιδάκια, ἕνα ἀγοράκι ἐξ ἑτῶν καὶ ἕνα κοριτσάκι τριῶν. Τὸ πρῶτον, κατὰ τὴν ἑξαλλοὴν φυγὴν διὰ μέσου τῶν στεγῶν καὶ ἐξωστῶν, κατέπεσεν ἐξ ὕψους πολλῶν μέτρων, καὶ ἔμεινεν ἀπνουν.

Τὸ δευτερον, ἀπέθανε ἐκ τῶν κακουχιῶν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς των, ἡ δὲ παραταθεῖσα εἰς τὸ ὑπαιθρον διαμονή των, εἶχε καὶ τρομερώτερα ἀκόμα ἀποτελέσματα. Ὁ δυστυχὴς σύζυγός της λεπτοεργὸς τὸ ἐπάγγελμα, χρυσολογῆσας σοβαρῶς ἐντὸς τοῦ ἀιμπολοῖον, ὅπου παρέμειναν ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος νύκτας ὁλοκλήρους. περιπλανώμενοι τῆδε καθεῖς ἕως ὅτου φθάσουν εἰς Πειραιᾶ, ἑξακολουθεῖ ὑποφέρων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐργασθῇ ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως. Προφανῶς ἦτο φθισικός.

Καὶ ἡ συνέχεια εἶνε ἀνατριχιαστικὴ. Τὸ μικρότερον ἐν τῇ ἀγκάλῃ της κλαυηρίζον ἀγοράκι, ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους, ἀτροφικὸ καὶ ἐλεεινὸ ἐπύρεσε πρᾶγματι, καὶ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἄλλοφρονοῦσα ἐκ

φόβου τῆς συμφορᾶς παρουσίαζε θέαμα σπαρακτικόν. Ἡ κυρία ἔκαμε τὸ καθήκον της. Προσεπάθησε δίδουσα ποσὸν τι ὡς βοήθημα εἰς τὴν δυστυχὴ οἰκογένειαν νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Ποῦ νὰ βρεθοῦν ὅμως λόγια παρηγοριᾶς γιὰ τέτοιες συμφορές; καὶ ποῖα δύναμις ἀλήθεια θὰ μπορούσε ν' ἀναστηλώσῃ τὰ ἔρειπια παρομοίας καταστροφῆς;

Αἱ λοιπὸν τέτοια θεάματα δὲν ἦσαν ποτὲ τόσο συνήθη εἰς τὰς Αθήνας. Ἡ δυστυχία καὶ ὁ πόνος ἔμεναν κρυμμένα, βαθεῖα, δὲν ἦσαν εὐκολο νὰ τὰ συναντήσῃ κανεὶς στὸ δρόμο του. Ἐν ᾧ τῶρα, σὲ κάθε βῆμα σκοντάφτομε σὲ μιὰ πληγὴ. Ὅπου καὶ ἂν στρέψωμε τὸ βλέμμα ἀντικρύνομε καὶ μιὰ εἰκόνα πόνου καὶ ψυχικῆς συντριβῆς. Ἰδοὺ τὸ αἶμιον τῆς μεταβολῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἔπαυσαν σοβαρώτατον ρόλον οἱ δυστυχεῖς Μικρασιάται τοὺς ὁποίους παρέσυρε σὰν ἄχυρο, ὁ σίφων μιᾶς κολοσσιαίας καταστροφῆς καὶ βοήθηκαν στοὺς δρόμους τῆς ὁμιμορφῆς Αθήνας μας πεταμένοι, οἰκτορὰ ὀάκη, παρελθούσης ἡρέμου εὐτυχίας.

Καὶ τῶρα, ὡσὰν μοιραία, ἀδυσώπητος περιπλοκὰς τυλίσσεται στὰ πόδια μας καὶ μᾶς περισφίγγει. Δακρύοντες, γυμνοὶ, ἄρρωστοι καὶ πεινασμένοι, ἄετορημένοι, διψοῦν δύο λόγια παρηγοριᾶς, στοργῆς καὶ καλωσύνης.

Καὶ σκέπτομαι ὅτι ἀντὶ τῶν τόσων ἐντρων διασκεδάσεως ποὺ ἰδρόνεται καὶ λειτουργοῦν ἔπρεπε παραλλήλως καὶ ἐν εὐγενεὶ ἀμίλλῃ,

ἰδρυομένων πολλῶν φιλαδελφικῶν συλλόγων, νὰ ἰδρύνωνται παντὸς εἶδους φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, συσσίτια, νοσοκομεῖα, βρεφοκομεῖα καὶ ἄλλα ἄσυλα διὰ τὴν τακτικὴν παροχὴν ἀνακουφίᾶς εἰς τὴν τόσῃν δυστυχίαν.

Ἀς ἀναγνώσουν τὰς γραμμὰς αὐτὰς οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εὐημεροῦντες ἀδελφοί μας καὶ ἂς σκεφθοῦν κατὰ ποῖον τρόπον θὰ δύνανται νὰ παράσχουν εἰς τόσους πάσχοντας μίαν ὕλικὴν παρηγορίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐδῶ! Ἀς κάνῃ καθεὶς τὸ καθήκον του.

Ω! ναί, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ στρέψωμεν τὸ πρόσωπον στὴ μεγάλη συμφορὰ.

Ἐνα γλυκὺ βλέμμα, μία μικρά, ἐλχίστη χειρονομία εὐσπλαχνίας, πολλὰς φορές χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωμεθα, χαρίζει ἀνακούφισι, καὶ γαλήνη ἐν μαύρῳ πόνῳ.

Εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ μεῖς! ποῖός ξεύρει τί ἐπιφυλάσσει ἡ μοῖρα στὸν καθένα μας.

ΝΑ·Ι·Σ

Εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ γνωρίζῃ τις κατὰ.

Γίνεται τις εὐτυχὴς ἀποκοιμμένος διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς χεῖματα εἶνε πάντοτε εἰς ἀγωνίαν, τὸ δὲ χεῖμα φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς πρᾶγμα νεκρόν.

Αἱ γυναῖκες αἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν φίλας ἔχουν ἀντιζήλους.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ

(Παραπονετικός Μονόλογος)

Γιὰ κύτταξε πῶς ἔγαινα
πῶς φαίνομαι, πῶς δείχνω
πῶς θάμπωσαν τὰ μάτια μου
σὰν τὸ φτωχὸ τὸ λύχνο!

Πῶς τὸ κορμὶ μου ἔγυρε
Καὶ σούφρωσα τὰ μεῦτρα
Μοῦ ἀσπρισαν καὶ τὰ μαλλιά
Μὰ μάθησε κ' ἡ κούτρα.

Αλήθεια εἶν' τὸ πέρασμα
Τοῦ χρόνου ποῦ ἀφίνει
Ἐνα σωστὸ ξερίσιο
Μὲ ψυχικὴ ὁδύνη.

Κ' ἔτσι παραμερίζονται
Τὰ δόλια γηρατεῖα
Παντοῦ σὰν παληοτενεκέες
Οπου δὲν ἔχ' ἀξία.

Σὰν χθὲς θαρρῶ πῶς ἤμουνα
Λεβέντης, νεῖός, καμάρι
Καὶ σὰν περδίκι πέταγα
Ὀλὸς ζωὴ καὶ χάρι.

Τώρα μὲ ζήλεια καὶ καῦμό
Θωρῶ τοὺς νεῖους τῆς νέας
Καὶ μέσ' τὸ νοῦ μου ἔρχονται
Λαχταριστὲς ἰδέες.

Γι' αὐτὸ κ' οἱ γέροντες κυττοῦν
Τῆς νεῖς ὅταν διαβαίνουν

Επάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά
Κ' ὅλων τὰ σάλια τρέχουν.

Τὶ ἄλυτα μυστήριον
Εἶν' ἡ ζωὴ στὸν κόσμον
Εκεῖ π' ἀνθίζει, ἔξαφνα
Μαραίνεται σὰν δύοσμο.

Ζωὴ... γιὰ πὲς μου τί ζητεῖς
Ἐδῶ κάτω μέσ' στὸ χῶμα
Κ' ἐνῶ θαλασσοδέτρεσαι
Θέλεις νὰ ζῆς ἀκόμα;

Ἀν ἀπ' τὸν Μέγαν Ἥλιο
Εἴης καμμιὰ ἀχτίδα
Γιατὶ σὲ κάθε κίνδυνο
Χάνεις π' ἴσι κ' ἐλπίδα;

Τέλος... κάμε παράκλησι
Στὸν ἀσπλαγχνό τὸ χρόνο
Πεῖδ γλήγορα στὸ Ἀγνώστο
Νὰ φθάσης χωρὶς πόνο.

Κι' ἀφοῦ συντορίματα, καπνοὶ
Σκόνη, πίσω θ' ἀφίσης
Μὴ φαντασθῇς πῶς σίγουρα
Σὺ πίσω θὰ γυρίσης.

Μὰ κ' ἂν ποτὲ πιστεύσωμε
Στὸ γυρισμὸ σου πάλι
Ἴσως νὰ ἔλθῃς Γαῖδαρος,
Λελέκι ἢ Τσακάλι.

ΙΩ. ΓΡΥΠΩΝΗΣΙΩΤΗΣ

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΑ

Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΩΝΗΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΜΕΛΩΝ

Τὴν ἐπιτυχάνει τὸ
ἀνθρώπινον γένος
μὲ τὰ πρωτάκου-
στα πειράματά του
διὰ τὴν καταπολέ-
μησην τοῦ γήρ-
τος; Θὰ σημά-
νουν ἀρὰ γε τὰ
πειράματα αὐτὰ
τὴν πραγματοποιή-
σιν μιᾶς παλαιο-
τάτης ἐπιθυμίας, τὸν τελευταῖον θρό-
νον, τὸν ὅποιον ἔχει νὰ προσφέρει
ἡ ἐπιστήμη;

Κάθε ἡμέραν διαβάσει κανεὶς διὰ
νέα σχέδια καὶ μεθόδους τὰ ὅποια ἐ-
φευρίσκονται σχέδια διὰ τὴν ἀνά-
πλασιν σωμάτων καὶ προσώπων, ἀδελ-
φῶν καὶ πνευμάτων, ὥστε οἱ ἄνθρω-
ποι νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντικρίσων
τοὺς καθρέπτας των καὶ τοὺς ἄλ-
λους ἀνθρώπους μὲ περισσότερον
θάρος καὶ νὰ ἠμποροῦν νὰ ῥίπνυν
ἀπὸ τοὺς ὅμιους των τὸ βάρος εἰς
σι τριῶν ἐτῶν καὶ νὰ ἐπιστρέφουν
εἰς τὴν νεότητά.

Ὅλα αὐτὰ ὁμοιάζουν μὲ παραμύ-
θην καὶ εἶναι ἕνα παραμῦθον ποῦ ἔγινεν
ἀληθινόν, ἐὰν πιστεύσωμεν τοὺς ἐ-
πιστήμονας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κό-
σμου, οἱ ὅποιοι ἐγγυῶνται τὴν ἀνα-
νέωσιν. Εἰς τὴν Βιέννην ὁ περιφη-

μος Στάινχαλ καὶ εἰς τὸ Παρίσι ὁ Δρ.
Σέργιος Βορονόφ ἀσχολοῦνται εἰς
τὸ λεπτὸν των ἔργων καὶ αἱ καθη-
μερικαὶ ἱστορίαι διηγοῦνται τὰς ἐπι-
τυχίας των. Εἰς τὸ Σικάγον, Ἀτλάν-
τικ Σίνι καὶ Χόλλινγουντ, περίφη-
μοι καλλοναὶ ἐμπιστεύονται τὰ πό-
σωπά των εἰς τοὺς χειρουργοὺς διὰ
νὰ τὰ ἀλλάξουν. Εἰς τὴν Οὐάσιγ-
κτον καὶ Τόκιο παρουσιάζονται νέ-
οι προφῆται, οἱ ὅποιοι προαγγέλουν
τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σῶ-
μα θὰ ἀνανεῶνι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ
πνεύματος. Καὶ ἀκόμη καὶ ἡ «μα-
σὲς» τῆς γειτονίας παῖσι τὸ μέρος
τῆς δημιουργοῦσας νέας γραμμᾶς
καὶ νεανικὸν θέλημα.

Ἄς ὁμιλήσωμεν πρῶτον διὰ τὰ
πειράματα τῆς Βιέννης διότι ἐπι-
δοκιμάζονται ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας
ἐπιχειρήσεις ἀδελφείας. Ἡ μέθοδος τῆς
ἀνανεώσεως τοῦ Εὐγενίου Στάινχαλ,
ἡ ὁποία ἀνηγγέλη διὰ πρώτην φο-
ρὰν εἰς τὸν ἱατρικὸν κόσμον πρὶν ἂν
πὸ ἀρχατὰ ἔτη, εἶναι τώρα πολὺ
γνωστὴ. Κατ' ἀρχὰς περιορίζετο
μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ ἦτο ἕνα
σύστημα μετασχεύσεως ἀδένων.
Ἀργότερον ὁ Στάινχαλ ἐχρησιμοποίη-
σεν ἕνα ὄργανον ἀπὸ ἀδένων ζώων δι-

άνδρας και γυναίκας.

Αλλά δεν είναι μόνον οι αδένες με τους οποίους εργαζονται και ο Δρ. Βορονόφ. και ο Στάινχαχ δια να επαναφέρουν την νεότητα και ζωτικότητα. Με την ανακάλυψιν της λειτουργίας αυτών, ανεκαλύφθησαν και πολλά από τα μυστικά της ενδοκρινολογίας — της επιστήμης των αδένων — της λειτουργίας των και της παραδόξου, σχεδόν άπιστευτου δυνάμεως την οποίαν έχουν επί του ανθρώπινου συστήματος.

Και φαίνεται τώρα, σύμφωνα με όλας τας δηλώσεις των επιστημόνων, ότι η όρθη λειτουργία των έως τώρα μη λαμβανόμενων υπόψιν αδένων, διατηρεί την νεότητα και την υγείαν. Και ως αποτέλεσμα σχεδόν κάθε νέα αποκαύψις περί των σωματικών μυστηρίων στρέφεται τρώπον τινά προς την διατήρησιν και προφύλαξιν της νεότητος.

☆☆

Εβδομήντα άνανεωθέντα μέλη της Γαλλικής άριστοκρατίας, άνηγγέλθη τελευταίως εις τὸ Παρίσι, πρόκειται να παρουσιασθῶν τώρα, έπειτα από έτών αφάνειας, και να κηρύξουν τὰ αγαθά των έγχειρήσεων προς μεταρρύθμισιν αδένων. Ένας πολὺ γνωστὸς καθηγητής, ὁ ὁποῖος εἶχεν άποχωρήσει πρὶν από έτη και έμεινε περιορισμένος εις την κινητὴν πολυθρόναν του, περιέρχεται τώρα τὰ βουλευδάρτα, πρότυπον υγείας, και ψάλλει ύμνους και έπαίνους διὰ τὸν Δρα Βορονόφ. Ένας άλλος ὁδοιπορῶν, άλλοτε περίφημος αναρχικός, γράφει τὰς αναμνήσεις του έπειτα από μίαν έγχειρήσιν ἡ ὁποία τὸν ἀπήλλαξεν από μίαν παράλυσιν 15 έτών.

Ἡ Φανή Γουόρντ, ἡ παλαιά Ἀμερικανὴς ἡθοποιός, ἀναγγέλλεται ἔτι ἀπέβαλε σαράντα έτη διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Στάινχαχ. Εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Λονδῖον λέγουσιν ὅτι σκέπτεται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σκηνήν, ἀφοῦ ἐπανέυρε τὴν νεότητα και ζωηρότητά της.

Και μία ἀπὸ τὰς τελευταίας έγχειρήσεις ἐγένεν ὑπὸ ἐνὸς χειρουργοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπὶ τοῦ Δρος Λαβιδ Τρόμπολ Μάρσιαλ. Ἄν και μόνον πενήντα έπτά έτών ὁ Δρ. Μάρσιαλ ἀπεφάσισε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν έγχειρήσιν, ἕνεκα ὑπεραιμίας. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἴδιος:

«Ἡ έγχειρήσις εἶναι ἡ διαχώρισις και ἡ ἐπίδεσις ἐνὸς σωλήρος, ὁ ὁποῖος ἔχει και ἔσωτερικὴν και ἔξωτερικὴν ἔκκρισιν. Ἡ ἐπίδεσις τοῦ σωλήρος παύει τὴν ἔσωτερικὴν ἔκκρισιν, και φέρει εἰς τὸ αἷμα μίαν μεγαλειτέραν ποσότητα χημικῶν οὐσιῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι μία διεγερτικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν θυροειδῶν, φλεγματωδῶν και άλλων αδένων και εἶναι ἡ διέγερσις ὁλοκλήρου τοῦ συστήματος τῶν αδένων, ἡ ὁποία φέρει τὴν ἀνανέωσιν.»

☆☆

Ἄλλ' ἴσως τὸ περιεργότερον παραδειγμα τῆς ἐπαναφορᾶς νεότητος και καλλονῆς τὸ δίδουν οἱ χειρουργοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀλλάσσουν τὸ σχῆμα τῆς μύτης, σφίγγουν τὰ πρόσωπα, ἐξαιλεφουν τὰς ρυτίδας και ὑψώνουν τὰ τριχὰ.

Εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες, τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι ἡ οἰκία τῶν Χαμέκων Προσώπων, ὅπου πολλοὶ κυρίαί τῆς Ἀριστοκρατίας και ἡθοποιοὶ ἔχουν ὑπάγη διὰ νὰ ἀλλάξουν τὰ πρόσωπά των.

Εἰς τὸ Παρίσι ἡ μαντάμ Γιόρσκα περίφημος Γαλλὴς ἡθοποιός, ἥλλαξε τελευταίως τὴν μύτην τῆς και ἔτι πὸ Ρωμακὴν ὅπου ἦτο τὴν ἔκαμε ἐλληνικήν. Εἰς τὸ Ἀτλάντικ Σίτυ ἡ Φανή Μπράς, ἀστὴρ τῶν «Ζήγ-φηνλ Φόλλις» ὑπέστη μίαν ὁμοίαν έγχειρήσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δρος Χένρι Σίρεσον, πλαστικοῦ χειρουργοῦ τοῦ Σικάγου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἡ

το ὅτι ἡ Ρωμακὴ μύτη τῆς Φανῆς ἐγένε μία χαριτωμένη ἐλαφρὰ σηκωτὴ μύτη και πολὺ μικροτέρα ἀπὸ πρὶν και τὴν ἔκαμε νὰ φαίνεται 10 έτη νεωτέρα. Αἱ έγχειρήσεις αὗται γίνονται έπειτα ἀπὸ τοπικὴν ἀναισθησίαν και ἂν και προξενοῦν πόνον δι' ὀλίγον καιρὸν, φαίνεται νὰ μὴ ἔχουν ἀργότερα κακὰ ἀποτελέσματα.

ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

ΠΡΟΑΓΟΥΝ ΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΝ

Εκ Νέας Ὑόρκης ἐπιστέλλουσιν εἰς τὴν ἑξῆς:

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Μάκ Γκίλ κ. Στέφεν Β. Λήκη ὁμίλησε προχθὲς εἰς τὴν Καναδικὴν Λέσχην τῆς Νέας Ὑόρκης περὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐγκαταστάσεως τῶν πρώτων ἀποίκων και τῆς ὁργάνωσης τῆς εὐδαιμονίας τῆς χώρας. Ὁ λόγος του ἀπετέλεσε τὸ θέμα κυρίων ἄρθρων τῶν Ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων και ἐσχολιάσθη εὐρύτατα, διότι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καθιερωθεῖσαν συνήθειαν τῶν νεότερων χρόνων, ὁ Καναδὸς καθηγητὴς εἶχε τὴν ἀνδρείαν νὰ εἴπῃ πράγματα πολὺ διάφορα ἀπὸ ὅσα λέγονται περὶ τῆς κεφαλαιουκρατίας και νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἐπιχειρήσεως και τῆς πρωτοτυπίας τῆς στήλησεως και ἐνεργείας διὰ μεγάλα πράγματα τὴν ἰδιάζουσαν ἐθνικὴν αἵσαν.

Μολυνθέντες ἀπὸ τὰς καλλεχτιβιστικὰς ιδέας τῶν ἡμερῶν μας, ἀποβλέπομεν με ὑποψίαν πρὸς τὰς τερραστίας περιουσίας, αἵτινες ὀργάνω-

σαν τὰς μεγάλας βιομηχανίας, εἶπεν. Ὁ πρὸ ὀλίγου ἐτι «δημιουργὸς τῆς χώρας ταύτης εἶναι ὁ «κερδοσκόπος» τῆς σημερινῆς.»

Ἀναλὼν τὰς ἐπὶ τούτου ἀπόψεις τοῦ ὀλίγου, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἐννοῶ νὰ εἶπω, ὅτι τὸ ἴδιον κέρδος δὲν φθάσει ποτὲ μέχρι τῶν ἄκρων, ὅτι ὅλοι οἱ ἑκατομμυριοὶ εἶναι ἄγγελοι και αἱ ἐταιρεῖαι διαφόρων προϊόντων εἶναι ὁμάδες πατριωτῶν. Ἀλλὰ θεοβίως, λέγω, ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὴν μόνον βλάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπεδείχθη, τοῦλάχιστον μέχρι τούδε, ὅτι δύναται νὰ στηριχθῇ ἡ ἀνάπτυξις τῶν πλουτοπαραγωγικῶν δυνάμεων τῆς χώρας. Ὁ σοσιαλιστὴς, ὅστις διέσχετα, ὡς ὁλοκληροῦς ἀλογολῶν και ὁ Μπολσεβίκος τοῦ σαλονιοῦ, τοῦ κοινωνιολογεῖ, καταβροχθίζων «σάν τούττω» εἰς ὑποδοχὰς μαλλιαρῶν, ὁ μιλῶν ὅπως τοὺς ἄρρεσις.»

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Πόσα κερδίζετε κατ' έτος διὰ τῆς ἐργασίας σας ; Ὁ λόρδος Λέβερχουλιμ κύριος μεγάλων ἰδιοκτησιῶν καὶ σαρπωναποιεῖων ἐν ἑν Ἀγγλίᾳ, ὁμολῶν ἐσχάτως περὶ ἐργασίας καὶ κερδῶν, ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του, διότι ὑπάρχον νέοι, οἱ ὅποιοι ἤρχονται εἰς ἐπιδόματα ἀπὸ τοὺς πατέρας των ἐκ 5.000 λιρῶν ἐνῶ ἂν ἐξέλεγον ἕνα ἐπαγγελμα καὶ εἰργάζοντο θὰ ἠδύναντο νὰ κερδίζουν κατ' ἔτος 100.000 λίρας στερλίνας.

Τοῦτο, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐσκανδαλίσεν τὸν ἐργατικὸν κόσμον. Ὁ γραμματεὺς τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Κοινωνικῶν Δημοκρατικῶν Θώμας Κέννεντυ, ἐξημερεύων τὴν γενικὴν γνώμην, ἔγραψε πρὸς τὸν τόσον δογματικῶς ἀποφαινόμενον περὶ τῶν κερδῶν τῆς ἐργασίας λόρδον καὶ ἡμφισθέτησε τὴν ὁρθότητα τῶν λόγων του.

Ὁ λόρδος Λέβερχουλιμ, ἐπιμένων εἰς ὅ,τι εἶπεν, ἀνέφερε τὸν Χένρυ Φόρντ, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὄχι μόνον εἶνε δυνατόν δι' ἕνα ἄνθρωπον νὰ κερδίσῃ μὲ τὴν ἐργασίαν του 100 χιλ. λίρας στερλίνας, ἀλλὰ καὶ 2 ἑκατομύρια ἀκόμη. Εἰς τοῦτο ὁ Κέννεντυ τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι τὸ νὰ κερδίσῃ κανεὶς 100 χιλ. λίρας στερλίνας μὲ τὴν ἐργασίαν του διέφερε πο-

λὺ ἀπὸ τοῦ νὰ κερδίσῃ κανεὶς 100.000 δολλάρια μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων.

Ὁ λόρδος Λέβερχουλιμ, ὅμως δὲν κατέθεσε τὰ ὄπλα. Ἀπήντησεν εἰς τὸν Κέννεντυ, ὅτι δὲν ἠδύνατο οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ ἐργασία ἦτο ἡ πληγὴ τοῦ πλούτου.

«Ὅταν ἤμην, ἔγραψε, 33 ἐτῶν, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιλυθῶ εἰς τὴν σαπωναποιεῖαν. Ἡ μόνη ἀνοικτὴ θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδύναμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ νέον αὐτὸ στάδιον, ἦτο ἐν σαπωναποιεῖαν τὸ ὁποῖον ἔχανε χορήματα. Τὸ ἠγόρασα καὶ ἐκράτησα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ὅλον τὸ προσωπικόν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔφεραν παρὰ ζημίαν εἰς τὸν προκάτοχόν μου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως καθ' ἣν ἔλαβον εἰς τὰς χεῖρας μου τὴν ἐργασίαν, αἱ ζημίαι ἔπαυσαν καὶ ἤρχισαν τὰ κέρδη. Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἤνθα, ὅτι εἶχα κέρδη 50000 λίρας στερλίνας. Εἶχα τότε καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην ἣν ὑποστηρίζετε σεῖς, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμω τόσα χρήματα μόνος μου. Ἀναθεωρῶν ὁ μὲν τὴν ὅλην θέσιν τῶν πραγμάτων δὲν ἠδύναμην νὰ εἶπω παρὰ ὅτι εἶχα τὸ ἴδιον προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἔφερε ζημίαν μόνον εἰς τὸν προκάτοχόν μου. Ἐπλήρωσα μεγαλειτέρους μισθοὺς καὶ διηκόλωνα κάπως τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, «Ὅτι ἡ ὁργάνωσις καὶ τὸ σύστημα ὅπερ ἠκολούθησα, ἦσαν ἐκεῖνα ἅπερ μετέτρεψαν τὰς ζημίας πολλῶν χιλιάδων λιρῶν εἰς κέρδος 50000 λιρῶν ἐτησίως».

MAURICE LEBLANC

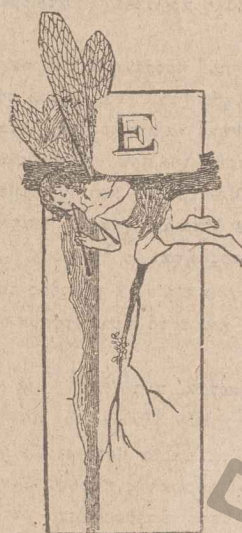
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ἐπιστολῆς ὑπῆρχε καὶ τὸ ἐπόμενον δασερόγραφον :

«Ἰδίως μὴ νομίζετε πῶς ἐκοπίασα πολὺ διὰ νὰ ἀποκτήσω αὐτὰς τὰς πληροφόρους. Τὴν ἐπομένην ἀκριδῶς τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἐν ὅ,τι Φιλίε, ἦσχα

λεῖτο εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων εἶχα τὴν ἐμπνευσιν νὰ παρατηρήσω καὶ νὰ ἐξετάσω ἐπιμελῶς τὸ καθεστὸς τῶν ἀγνώστου προτοῦ ὁ ψευδομαρτυρῶν τὸ ἄλλο ξη μὲ ἄλλο παρόμοιο. Ἐννοεῖτε ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ πωλητοῦ ἦταν ἀρκετὴ γὰρ νὰ πληροφορηθῶ μάλιστα ἐκτετατὰ ὅσον τὸ νομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγοραστοῦ».

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ὁ Γκαρνεμάρ ἐσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐδὸν Μαρμπέφ. Εκκεῖ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν θυρωρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. ντε Βωντρώ. Ἡ ἐπίσκεψίς του ὅμως δὲν τὸν ἐφώ-

τισε εἰς τίποτα διότι τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἀνεκάλυψε ἦταν ὀλίγη στάχτι στοῦ τζάκι. Καθὼς δὲ ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὴν θυρωρὸν δύο φίλοι εἶχαν ἔλθει πρὸς τεσσάρων ἡμερῶν, οἱ ὅποιοι καὶ ἔκαψαν πολλὰ χαρτιά.

Καθὼς ὅμως ὁ Γκαρνεμάρ ἐσπευγε ἀπογοητευμένος, συνήντησε στὴν σκάλα τὸν ταχυδρόμον, ὁ ὅποιος ἔφερεν ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κ. ντε Βωντρώ. Ἡ σφραγὶς ἐδαίχνε ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, περιεῖχε δὲ τὰ ἐξῆς γραμμένα ἀγγλιστί :

«Κύριε,

«Σὰς ἐπιθεβαίνων τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν πράκτορά σας. Εὐθὺς μόλις θὰ ἔχετε εἰς τὴν διαθέσιν σας τὰ ταμπλὸ τοῦ κ. ντε Ζερρές τὰ στέλλετε κατὰ τὸν συμφωνηθέντα τρόπον.

«Συγχρόνως ἀποστέλλετε καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ἂν ἐπιτύχετε, πρᾶγμα πῶς πολὺ ἀμφοιβάλλω.

«Ἐπεὶ οὖν καὶ ὅπως ἀπόστοπος ὁπόθεν εἰς με ἀναγκάσει νὰ ἔλθω ἐκεῖ ὥστε θὰ φθάσω πιθανώτατα συγχρόνως μὲ τὸ γράμμα μου, θὰ με εὕρητε δὲ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Χάρλινκτον».

Τὴν τοιαύτην ἡμέραν, ὁ Γκαρνεμάρ, ἐφαδικασμένος μὲ ἐνταλμα συλλήψεως ὡδήγους εἰς τὸ τμήμα τὸν ἐν λόγῳ κύριον

Χάρλιγκτον, ὅστις ἐκατηγορεῖτο ἐπὶ κλεπταποδοχῇ καὶ ἐπὶ συνενοχῇ εἰς κλοπὴν.

Εἴται στὸ διάστημα εἴκοσι τεσσάρων ὥρων, χάρις εἰς τὰς ὑποδείξεις ἐνὸς παιδιοῦ 17 μόνον ἐτῶν, ὅλα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ὑποθέσεως ἐδραίναν εἰς φῶς. Ο,τι μέχρι τοῦδε ἦταν ἀνεξήγητον, ἐκτυλίσκετο διὰ μιᾶς σ' ὅλες του τῆς λεπτομέρειας. Μέσα σὲ εἴκοσι τέσσαρες ὥρες ἐναυαγοῦσαν τὰ σχέδια τῶν συνενόχων ὅπως σώσουν τὸν ἀρχηγό τους, ἡ δὲ σύλληψις τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, πληγωμένου, ἡμιθανάτου, δὲν ἦτο πλέον παρὰ ζήτημα μόνον ὥρων. Ἡ συμμορία του εἶχε πιά ἀποσυντεθῇ, ἡ κατοικία του ἦταν γνωστὴ στὸ Παρίσι, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεκαλύπτετο ἓνα του πραξικοπήμα πρὸ τοῦ προφθάσι νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας.

Τὸ γεγονός δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ προξενήσῃ ἀφάνταστον ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν. Ὅλες ἡ ἐφημερίδες δὲν ἐμιλοῦσαν γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γιὰ τὸν νεαρὸν Μπωτρελέ, γιὰ τὴν ἐμφάνισιν του, τὴν ἐξυπνάδα του, τὴν παιδιὰτικὴν ἀφέλειά του. Αἱ διηγήσεις τοῦ κ. Φιλλιέλ καὶ τοῦ Γκανεμάρ, οἱ ὅποιοι ἀφίνοντας πρὸς στιγμὴν κατὰ μέρος τὸ ἐπαγγελματικὸν τοὺς φιλότιμο, δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐκθειάζουν τὴν διορατικότητά τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ, συνετέλουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ νὰ ἐξάπτουν τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν.

Ἀπὸ τὴν μιὰ ἡμέρα ὡς τὴν ἄλλη, ὁ νεαρὸς Μπωτρελέ ἐδοκίμοιτο ἥρως, καὶ τὸ κοινόν, τοῦ ὁποῦ ἀδιάπτωτον ἐκινούσε τὸ ἐνδιαφέρον, ἀπῆλθε διαρκῶς νέας λεπτομερείας περὶ αὐτοῦ. Οἱ ρεπορτερ τῶν διαφόρων ἐφημερίδων εἶχαν κυριολεκτικῶς κατακλύσει τὴν εἰσοδὸν τοῦ Λυκείου καὶ ἀναμένοντες τοὺς ἐξωτερικοὺς συμμαθητάς του ἐξήτουν ἀπ' αὐτοὺς ὅ,τι

μποροῦσαν νὰ μάθουν σχετικῶς μὲ τὸν νεαρὸν φίλον των. Εἴται ἔγινε γνωστὸν ὅτι ὁ Μπωτρελέ ἀπελάμβανε μεγάλης ἐκτιμῆσεως παρὰ τῶν συμμαθητῶν του, οἱ ὅποιοι τὸν ἀπεκάλουν τὸν ἀντίπαλο τοῦ Σέρλοκ-Χόλμς. Μὲ μόνην τὴν κρίσιν του, καὶ τὴν λογικὴν του, καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ περισσότερες πληροφορίες ἀπ' αὐτὰς ποὺ ἐδιάβαζε στῆς διάφορες ἐφημερίδες εἶχε πολλὰς φορές προαναγγεῖλαι τὴν λύσιν διαφόρων δυσκόλων ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας ἡ δικαιοσύνη πολὺ ἀργότερα κατάρθωνε νὰ δευκρινήσῃ.

Εκείνῳ ὅμως ποὺ προσένησε τὴν μεγαλύτερα κατάπληξι ἦταν ἓνα μικρὸ σύγγραμμα ποὺ βρέθηκε νὰ κυκλοφορῇ μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Λυκείου, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν Μπωτρελέ, καὶ γραμμένο στὴν μηχανὴν σὲ δέκα ἀντίγραφα. Ο τίτλος τοῦ συγγράμματος ἦταν ὁ ἐξής:

« Ἀ ρ σ ἐ ν Λ ο υ π ἐ ν ἡ μέθοδός του, τί τὸ κλασικόν καὶ τί τὸ πρωτότυπον παρουσιάζει. »

Τὸ συγγραμμάκι αὐτὸ ἦταν μιὰ λεπτομερὴς μελέτη τῶν ἔθλων τοῦ Λουπέν ὅπου τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο ὁ διάσημος πλέον διαρρηκτικὸς παρουσιάζοντο ἓνα πρὸς ἓνα, ὅπου ἀπεδεικνύετο καταφανῶς πλέον ὁ μηχανισμὸς τῶν πράξεών του, ἡ συνήθης του τακτικὴ, αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἀπειλαὶ του ποὺ ἐνεφανίζοντο κάθε τόσο εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, αἱ ἀναγγελίαι τῶν κλοπῶν, τὰς ὁποίας ἐμελλε νὰ διαπράξῃ καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ μηχανοραφαί, μὲ τὰς ὁποίας προητοίμαζε τὸ ἔδαφος καὶ κατάρθωνε, τὸ πόνον τινά, τὸ θῦμα νὰ προσφέρεται σχεδὸν οἰκαιοθελῶς εἰς τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸς τὸ προητοίμαζε.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ σύγγραμμα ἦταν τόσο ἀληθινόν, τόσο ἀκριβές, καὶ εἰς τὴν παρα-

μικρότερη λεπτομερεία του, ὥστε τὸ κοινόν δὲν ἐδίστασε νὰ ἀποσύρῃ τὸν θαυμασμόν του ἀπὸ τὸν Λουπέν τοῦ ὁποῦ τὰ πρωτοφανῆ εἰς λεπτότητα καὶ πρωτοτυπίαν ἄθλα, τὸν εἶχον καταστήσῃ τὸ χαϊδεμένο παιδί τοῦ κόσμου, καὶ νὰ τὸν προσφέρῃ ἀμέριστον στόν νεαρὸ ἐρασιτέχνη ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ θρανίον τοῦ Λυκείου του ἀνεστάτωνε τὴν δικαιοσύνη, καὶ ἐδίδοε τὴν πεποίθησιν πὺς ἡ τελευταίη νίκη θὰ ἦταν ἰδική του.

Καὶ πράγματι, θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺς τόσο ὁ κ. Φιλλιέλ ὅσον καὶ τὸ Παρισινόν δικαστήριον, ἐνδιαφέροντο ἰδιαίτερως διὰ νὰ τοῦ διαφυλάξουν τὴν τελειωτικὴν νίκην, διότι ἀπ' ἧς στιγμῆς ὁ Μπωτρελέ εἶχε ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λύκειον τίποτε τὸ νεώτερον δὲν εἶχεν ἔλθῃ διὰ νὰ διασαφίσῃ περισσότερον τὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ πρῶτον, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, δὲν εἶχε κατορθωθῇ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ταυτότης τοῦ Χάρλιγκτον οὔτε νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι, πράγματι αὐτὸς συγκατελέγετο εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Λουπέν. Ἀπ' ἑξῆς μὲν ἤρνετο κάθε συμμετοχὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἐξετασθέντος τοῦ γραφικοῦ του χαρακτήρος, ἀπεδείκνυετο ὅτι δὲν ὁμοιάζε διόλου μὲ τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τῆς γνωστῆς ἐπιστολῆς. Ἡ μόνη ὀλοφανὴς ἀπόδειξις ἦταν ὅτι, πράγματι, τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν ἀνέφερε ἡ ἐπιστολή, ὁ κύριος φέρων τὸ ὄνομα Χάρλιγκτον εἶχε ἀποδέσθῃ μὲ μίαν βαλίτζαν ἀνὰ χεῖρας εἰς τὸ «Μεγά Εἰσοδοχεῖον».

Δεύτερον δέ, εἰς τὴν Διέπτη, ὁ κ. Φιλλιέλ δὲν εἶχε προχωρήσῃ οὔτε κατὰ ἓνα βῆμα εἰς τὰς ἐρεῦνας του, ἐπ' αὐτῷ παρόντος εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Μπωτρελέ καὶ ἀναμένων μὲ σταυρωμένα τὰ

χεῖρα ὅπως ἀποφασίσῃ ὁ Ἀρσέν Λουπέν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν κρυφθῶνα του. Μυστήριον ἐπίσης ἐξηκολούθει νὰ ὑπάρχῃ περίε τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἡ Δίς ντὲ Σαιν-Βερὰν εἶχεν ἐκλάβῃ διὰ τὸν Μπωτρελέ, μυστήριον περίε τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ταμπλῶ, καὶ τοῦ αὐτοκινήτου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἐν τῇ μέσῃ τοῦ σκότους.

Ἦταν λοιπὸν ἐπόμενον τὰ βλέμματα ὄλων νὰ στραφοῦν πρὸς τὸν Ισίδωρον Μπωτρελέ, ἀφοῦ τόσα ζητήματα ἔμεναν ἄλυτα καὶ ἀφοῦ μόνον αὐτὸς εἶχε κατορθώσῃ μέχρι τῆς στιγμῆς νὰ διαφωτίσῃ, ὅσο λίγον καὶ ἂν ἦτο, τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μυστηρίου.

Γιατί δὲν ἀσχολεῖται πλέον μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπόθεσιν; Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐρώτησις ποὺ τὰ τόματα ὄλων τοῦ ἀπηλύθυναν.

— Ἀγαπητὲ κύριε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἓναν συντάκτην τῆς «Μεγάλης Εφημερίδος», ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξέφραζε τὴν ἀπορίαν, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει μόνον ὁ Λουπέν, δὲν ὑπάρχουν μόνον ἱστορίες διαρρηξέων καὶ κλοπῶν, ὑπάρχει καὶ κάποια τρανὴ πραγματικότης ποὺ ὀνομάζεται δίπλωμα. Ἐχὼ νὰ δώσω ἐξετάσεις τῶν Ιούλιο καὶ εὐρισκόμεθα ὅτι εἰς τὸν Μάιο. Θέλω ἀπολύτως νὰ ἐπιτύχω, ἄλλως τί θὰ ἔλεγε ὁ πατέρας μου!

— Ἀλλὰ καὶ τί θὰ ἔλεγε, ὁ κύριος πατέρας σας, ἂν παρεῖδατε εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν Ἀρσέν Λουπέν;

— Δὲν ἀρρύνεθε, γιὰ ὅλα εἶναι καὶρός. Στὰς προσεχέας μου διακοπὰς....

— Τῆς Πεντηκοστῆς;

— Ἀκριβῶς. Θὰ φύγω τὸ Σάββατον, εἰς τὰς 6 Ιουνίου, μὲ τὸ πρῶτον ταῖνον.

— Καὶ τὸ βράδυ ὁ Ἀρσέν Λουπέν θὰ εἶναι ἀιχμάλωτος!

Ἡ πεποίθησις αὐτῇ, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ισίδω-

δωρος Μπωτρελέ θά κατώρθωνε νά νικήσῃ τὸν παγκοσμίου φήμης Αρσέν Λουπέν, εἵχε ριζωθῇ στὴν σκέψι τοῦ καθενός, καὶ ὅλοι ἐπερίμεναν νά ἰδοῦν προσερχόμενα ἀπ' αὐτὸν τὰ πιὸ ἀνεξήγητα θαύματα, τὰ ὁποῖα θά τοῦ ἐπέτρεπον νά γίνῃ κύριος τῆς ὑποθέσεως. 6 Ιουνίου! ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ ἀνεφέρετο εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας. Εἰς τὰς 6 Ιουνίου ὁ Ισιδωρος Μπωτρελέ θά ἔφυγε τὸ πρωὶ γιὰ τὴν Διέππη καὶ τὸ ἀπόγευμα ὁ Αρσέν Λουπέν θά συναλαμβάνετο.

— Φθάνει νά μὴ τὸ σκάσῃ... ἀντέτειναν οἱ τελευταῖοι ἐναπομείναντες ὁπαδοὶ τοῦ Λουπέν.

— Αδόναντον, εἶναι περικυκλωμένος.

— Φθάνει τότε νά μὴν ὑποκύψῃ εἰς τὰς πληγὰς του, ἐπανελαμβάνον οἱ ἴδιοι πάντοτε ὁπαδοὶ τοῦ οἱ ὅποιοι ἀναμφιδόλως ἐπροτιμοῦσαν τὸν θάνατον παρὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἥρωος των.

Ἡ ἀπάντησις ὅμως δὲν ἀργοῦσε νά ἔλθῃ.

— Α- μπά! Ἀν ὁ Λουπέν ἦταν νεκρὸς οἱ φίλοι του θά τὸ ἤξευραν καὶ θά τὸν ἔξε δικοῦντο. Τὸ ἔχει εἰπῇ ὁ Μπωτρελέ!

Τέλος ἔφθασε ἡ 6 Ιουνίου.

Και μὲν δωδεκάς δημοσιογράφοι ἐπερίμεναν τὸν Μπωτρελέ στὴν εἰσοδὸ τῷ σταθμοῦ. Δύο ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νά τὸν συνοδεύουν στὸ ταξίδι του τοὺς παρεκάλεσε ὅμως νά μὴ τὸ κάμουν.

Κι' ἔτσι ἔφυγε μόνος. Τὸ διαμέρισμα ὅπου εὐρίσκετο ἦταν ἀδειανό, κ' αὐτὸ τοῦ ἐπέτρεψε νά ξαπλωθῇ ὅσο πιὸ ἀναπαυτικὸ τοῦ ἦταν δυνατόν, ἀποφασισμένος νά τραβήξῃ ἕνα καλὸν ὕπνο ὡς τὴν Διέππη, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ξενύχτια τῆς τελευταίας ἑβδομάδος πού τὰ εἶχε ἀφιερώσει στὴν μελέτη. Καὶ πράγματι δὲν ἄργησε νά κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος του ὅμως ἦταν βραχύς, γεμά-

τος ὄνειρα καὶ ἐφιάλτας. Ἡσθάνετο κάθε τόσο ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταματοῦσε σὲ διαφόρους σταθμοὺς, ἤθελε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον. Νόμιζε διαρκῶς πὼς ἄνθρωποι ἀνεβοκατέβαιναν στὸ βαγνὸν του, ἤθελε νά τοὺς μιλήσῃ ἀλλὰ δὲν μποροῦσε. Τέλος, ἀφοῦ ἡ ἀγωνία του αὐτὴ παρετάθη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα ἐξυπνήσε. Σηκώθηκε, ἐκάθησε στὸ κἀθισμά του καὶ ἔτριψε τὰ μάτια του. Ἦταν πάντοτε μόνος, ἀλλὰ στὸ κἀθισμα πού ἦταν ἀπέναντί του εἶδε καρφωμένο ἕνα χαρτί. Τὸ κύτταξε μὲ περισσύτερη προσοχή καὶ εἶδε πού ἔγραφε αὐτὰ τὰ λόγια:

«Καλὸ εἶναι νά κυττάξῃ καθένας τὴν δουλειά του. Θά ἔπρεπε καὶ αἰεὶ νά κάμετε τὸ ἴδιο, ἀλλως τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σὰς.»

Θαυμάσια! ἀνεφώνησε ὁ Μπωτρελέ. Δὲν θά τὰ πηγαίνει φαίνεται καὶ τόσο καλὰ τὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο. Ἡ ἀπειλή αὐτὴ εἶναι ὄχι μόνον ἀνόητη ἀλλὰ καὶ κάπως χονδροκομένη, μοιάζει μὲ τὴν ἀπειλή τοῦ ψευδομαζῆ. Πὼς φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ἡ πέννα τοῦ Λουπέν!

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ τραίνο ἐδυθίζετο μέσα στὸ τούνελ πού προηγεῖται τοῦ τελευταίου σταθμοῦ, καὶ δὲν παρήρχετο πολὺ ὥρα καὶ ἐστάθμευε στὸν σταθμὸ τῆς Διέππης. Ὁ Μπωτρελέ ἐπήδησε ἀπὸ τὸ βαγνὸν τοῦ καὶ ἔκαψε ὀλίγα βήματα ἀπάνω κάτω γιὰ συνάθῃ ἀπὸ τὸ πολύωρο κἀθισμα. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἕνας μικρὸς φημεριδοπώλης ἐπέρασε τρέχοντας καὶ κἀνώντας πολὺ θόρυβο μὲ τῆς φωνῆς του. Ὁ Μπωτρελέ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄπως παραζαλισμένος ἀπὸ τὴν μεγάλη κίνησι πού συνοδεύει πάντοτε τὴν ἀφίξι τῆς ἀμαξοστοιχίας, ξαφνιάστηκε, σὰν διέκρινε μεταξὺ τῶν ἄλλων πού φώναζε ὁ φημεριδοπώλης καὶ τὸ ὄνομα τῆς Δ)δος ντὲ Σαιν-

Βερνάν. Ἐσπευσε νά ἀγοράσῃ μιὰ ἐφημερίδα καὶ ἀνοίγοντας στὴν «τελευταία ὥρα» εἰδιόκασε τὰ ἀκόλουθα:

«Τελευταία ὥρα: Ἀπόψε τὴν νύκτα κακοποιοὶ στοιχεῖα εἰσεχώρησαν εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ κ. ντὲ Ζεθρὲς καὶ ἀφοῦ ἐδεσαν καὶ ἐφίμωσαν τὴν Δεσποινίδα ντὲ Ζεθρὲς ἀπήγαγον τὴν Δεσποινίδα ντὲ Σαιν Βερνάν. Πεντακόσια μέτρα μακρὰν τῆς ἐπαύλεως ἀνεκαλύφθησαν ἱχνη αἵματος, καὶ ὀλίγον μακρότερα εὐρέθη μία ἐσάρπα μὲ στίγματα ἀπὸ αἷμα νι' αὐτή. Ὑπάρχουν ὑπόνοιαι ὅτι ἡ δυστυχὴς νέη ὑπῆρξε θύμα δολοφονικῆς ἐπιθέσεως.»

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ισιδωρος Μπωτρελέ ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν κεραυνόπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτο αὐτὴν εἰδησιν.

Γρήγορα ὅμως συνήλθε καὶ ἔσπευσε νά σταματήσῃ ἕνα ἀμάξι εἰς τὸ ὅποιον ἔδωσε τὴν διαταγὴ νά τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν. Εἰς τὴν εἰσοδὸ τῆς ἐπαύλεως συνήτησε τὸν ἀνακριτὴν ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπαδείκνυσε τὴν εἰδησιν.

— Δὲν γνωρίζετε τίποτα περισσότερο; τὸν ἠρώτησε ὁ Μπωτρελέ.

— Απολύτως τίποτα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔφθασα κι' ἐγώ.

Στηγχνόπως ἕνας ἐνωμοτάρχης ἐπλησίαζε τὸν κ. Ανακριτὴ καὶ τοῦ παρέδιδε ἕνα κομμάτι χαρτί, ξαρωμένο, κιτρινωμένο καὶ μισοσκισμένο, τὸ ὅποιον καθὼς ἐξήγησε εἶχεν εὖρη πλησίον εἰς τὸ μέρος ὁ

πού ἀνεκάλυψαν καὶ τὴν ἐσάρπα. Ὁ κ. Φιλλιέλ τὸ παρητήρησε κι' ἔπειτα τὸ ἔδωσε στὸν Μπωτρελέ λέγοντας:

— Νά κάτι πού δὲν θά υστερήσῃ εἰς τὸ νὰ διαφωτίσῃ καὶ πολὺ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Μπωτρελέ ἐστριφογύρισε τὸ χαρτί στὰ χέρια του, καὶ μὲ ἐνδιαφέρον παρητήρησε τὰ ψηφία, τῆς κουκίδας καὶ τὰ σχέδια πού ἦσαν χαραγμένα καὶ πού παρουσίαζαν ὅλα μαζὺ τὴν εἰκόνα πού παραθέτομε:

..1.1.56 .562..2.1
..5.7,1.45..7..2.54.4,7.
6.5.5..56.45..56..2.5.2

ΔΔΦΞ 19Φ+44[357]
3.56.41.2,5.1

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

Τὸ πτώμα.

Κατὰ τὰς ἑξ τὸ βράδυ ὁ κ. Φιλλιέλ μετὰ τὸ πέρας τῶν διαφόρων διαδημάτων, τὰ ὅποια εἶχε κρίνει καλὸν νά κάμῃ, ἐπερίμενε μαζὺ μὲ τὸν γραφεά του, κ. Μπρεντου, τὸ ἀμάξι πού ἐπρόκειτο νά τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν Διέππη. Ἐφαίνετο ἀνήσυχος, νεφρικός, δύο φορές ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν εἰς τὸν γραφεά του:

— Δὲν συνήντησες ποῦνενά τὸν Μπωτρελέ;

— Οὐκ, κύριε ἀνακριτά.

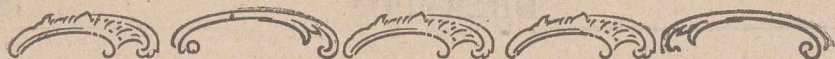
— Μὰ πού νὰ βρῖσκεται; Δὲ φάνηκε ὅλη τὴν ἡμέρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΔΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλιδολογίας ἰατροῦ 9 Τηλ. 888,

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Στὸ ρημοκκλησί τοῦ μοναχικοῦ
ποῦναι στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ χτισμένο,
μὲ τὸ πεζοῦλι τοῦ τοῦ χαμηλό
ποῦν' ἀπ' τὰ χρόνια μισέγκρεμισμένο.

Διαβάτης δὲν συχοπερνᾷ ἀπ' ἐκεῖ
μέσα τὰ μπῆ ν' ἀνάψη τὸ κερί του
ν' ἀνάψη τὴν καντήλα τῆ σβυστή
καὶ μὲ καϊάνυξι νὰ πῇ τὴν προσευχή του

Μόνο ἓνα δειλινὸ, ἔν' ἀπόβραδο
μιὰ μάννα μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιά της,
λάδι ἔφερε νὰ ρίψη στὴν καντήλα της, λιβάνι,
καὶ φωτιά ν' ἀνάψη τὰ κεριά της.

Εἶναι τοῦ Νίκου ἡ μάννα ἡ πικραμένη
π' ἔχει νὰ δῇ δυὸ χρόνια τὸ παιδί της
στῆς Παναγιάς τὸ ἐρημοκκλησί μπαίνει
ἴσως ἀκούσῃ τὴ θερμὴ παράκλησί της.

Κι' ἀφοῦ ἄναψε κανδήλα καὶ κεριά
ἀφοῦ ἔρριψε μέσ' τὸ βωμὸ λιβάνι,
ἐμπρὸς στῆς Παναγιάς τὸ κόνισμα
γονατιστὴ, τὴν προσευχή της κάμνει.

«Μονάκριβο παιδί ταξιδεμένο
ἔχω Παρθένα μου δυὸ χρόνια νὰ τὸ δῶ,
δέξου νὰ ῥθῇ κι' ἀπ' τὸν καὺνὸ πεθαίνω
γιὰ μὲ εἶν' μαρτύριε δίχως τελειωμό!

Δὲν τέλειωσ' ἀκόμη ἡ προσευχή τῆς μάννας,
κι' ἓνα καράβι, κάτω στὸ γιαλὸ
μὲ τὰ πανιά του τ' ἀπλωμένα τ' ἄσπρα

μέσ' τὸ λιμάνι μπαίνει!
ρίχνει τὴν ἄγκυρα καὶ τὰ πανιά
κι' ἓνα Νηυτόπουλο ἀπὸ μέσα βγαίνει.

Τὸ δρόμο παίρνει τῆς ἐρημοκλησιᾶς
γιατὶ τὸ εἶχε μεγάλο τάμα,
ὅταν πατήσῃ στῆς πατρίδας τῇ γῇ
στὴν Παναγιά ν' ἀΐψῃ ἓνα κερί!
κι' ὕστερα ν' ἀνταμωθῇ
μὲ τὴν κολή του μάννα!

Κι' ἀφοῦ, ἀφοῦ στὸ ρημοκκλησί κοντοζύγωσε,
μιὰ ανατριχίλα τοῦρθε μιὰ λαχτάρα!...
ἀκούει τοῦ λιβανιοῦ τῇ μυρωδιά
ἀκούει στὴν ἐκκλησιά μιὰ ἀντάρα!...
βρίσκει τὴν πόρτα δλάνοι γτη
βλέπει τὴ γῆτὰ του μάννα, γονατιστὴ στὴν Παναγιά!

— Μάννα! φωνάζει. Μάννα!

φθάει ὡς εἶω!...

Ἡ Παναγιά σὲ τῶκαμε τὸ θαῦμα!

ΔΙΣ ΕΙΡΗΝΗ Ν. ΛΕΚΟΥ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ποιος γνώριζε τον Γιάννη ποτέ δεν μπορούσε να φαντασθῇ ὅτι ἦτο δολοφόνος! Ὅσοι τὸν πλησίαζαν, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουνε τὸν νομίζανε γιὰ ἕνα ἔρσασιτέχνη. Τὸ ἀθλητικὸν παρουσιαστικόν του, ἡ Βυρῶνιος κεφαλὴ του καὶ ἡ ἔξοχος μελιχλιώτης του σιγὰ σιγὰ ὅποιον τὸν ἐβλεπε. Ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε γνωρίσει σοβαρὰς συγκινήσεις, ἡσθάνετο ὅτι ἤθελε νὰ ἀποθάνει καὶ κατέβαλλε ἰσχυρὰν θέλησιν γιὰ κάθε τι ποῦ στὴ ζωὴ του παρουσιαζότανε. Μπρὸς στὴ θέλησιν του κάθε τι λύνετο καὶ ὅ,τι χρειαζότανε τ' ἀποκτοῦσε ἀνηφώνοντας τὰ μέσα καλὰ ἢ κακὰ: Κάθε πρόσκομιμα γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων του τὸν ἐξοργίζε μέχρι μανίας, ὅχι γιὰτὶ βρισκότανε μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν πόθων του, ἀλλὰ ἐνῷ ἤθελε νὰ ἔξερῃ τί θὰ πῇ ἀδύνατον, καὶ δι' ἐκρίνετο ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους του γιὰ τὴς ἐπιτυχίας του σ' ὅτι ἀνέλαμβανε. Δὲν εἶχε ἐλαττώματα οὔτε κακίαις καὶ τὸ στάδιόν του ἐφάνετο εὐρὺ καὶ σπουδαῖον μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀρετῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ πατρὸς του.

Ὅταν ὁμως ὁ πατέρας του ἤτο-

κτόνησε, συνεπεία χρηματικῆς καταστροφῆς τὴν ὁποίαν ὁ φίλος του Παυλάκης, τύπος αἰσχροῦ χρηματιστοῦ τοῦ ἐπροξένησε, καὶ ὅταν ὁ ἴδιος Παυλάκης μὲ τὴν ψευδῇ ὑπόθεσιν πῶς θέλει νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τὴν καταστροφήν, διέφθειρε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γιάννη τὴν ὠραία Νόραν, ὁ Γιάννης ψύχραιμος καὶ μὲ ψυχικὴ δύναμιν ἀπεφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ, μέτρησε χωρὶς φόβον ὅλαις ταῖς συνέπειαις τοῦ φόνου, καὶ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησιν ποῦ τὸν χαρακτήριζε κατέστρωσε τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας τόσο σατανικῶς ποῦ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ κανεὶς. Σκέφθηκε πῶς ὁ Νόμος δὲν μπορούσε νὰ τιμωρήσῃ τὸν κακοῦργο Παυλάκη καὶ μέσα στὸ δικηγορικὸ κεφάλι του γεννήθηκε ἡ ἰδέα πῶς ἔπρεπε ἐκεῖνος νὰ γείνη ὁ τιμωρὸς τοῦ ἐγκληματίου.

Κατὰ μέσας τοῦ τοῦ φώναζε ἐκδίκησον, ἐκδικήσου τὸν πατέρα σου, τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς σου καὶ τὴν περιουσίαν σου ποῦ ἔχασες γιὰ πᾶντα.

Μέρα καὶ νύκτα βολιδοσκοποῦσε τὰς συνηθείας τοῦ θύματός του, δὲν ἔδειξε πῶς εἶναι κακωμένος γιὰ τὸ κακὸ ποῦ στὴν οἰκογένειάν του ἔκαμε καὶ ἔξακολουθοῦσε φιλικὰ νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ χεῖρ: σὲ καθεὺν συνάντησιν. Ὁ Παυλάκης ἦτανε μετριοφύλης καὶ ἐκατοικοῦσε σ' ἕνα ὠραῖον σπητιάκι μισθολεῦγα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἔτρω-

γε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ συνηθοῦσε νὰ μένῃ στὴ Λέσχη πίνοντας οἶσιν καὶ ἔως τὰς 11 τὸ βράδυ, ὅποτε μισομεθυμένος πῆγαινε σπῆτι τοῦ. Ὁ Γιάννης νοίκιασε ἕνα σπῆτι κοντὰ στὸ δρόμον ποῦ περνοῦσε, τὸ διεσκεύασε εἰς ἐργαστήριόν του καὶ καροφυλάκτουσε κάθε βράδυ τὴ διάβαν του. Μία χειμωνιάτικη βραδυὰ τὸν περιέμενε σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου τὸν καλησπέρισε, συμβαδίζανε γιὰ λίγο μαζὺ καὶ σὺν ἔφθασε μπρὸς στὴν πόρταν τοῦ ἀποφύβεσθαι πῶς κανεὶς δὲν τὸν εἶδε μαζὺ τὸν προσκάλεσε νὰ παρουσιάσῃ οἶσιν. Κατήσανε σὲ δυὸ μεγάλας πολυθρόνας καὶ ὁ Γιάννης γέμισε τὰ πατήρια οἶσιν καὶ σόδα, συζητοῦσαν διάφορα ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ ὅτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Παυλάκης τοῦ φάνηκε πῶς ὁ Γιάννης ἦτανε πολὺ καλὸς καὶ τὸν ἀρώτησε μήπως εἶναι ἀσθενής.

Ὅχι, δὲν εἰμ' ἀρρωστος, θαυμάζω μονάχα τὴ ψυχραιμίαν σου νὰ πίνῃς οἶσιν καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸν τῆς κόρης ποῦ ἀτίμασες, καὶ μὲ τὸ γυνὴν τοῦ πατρὸς ποῦ κατέστρεψες καὶ ἀνάνυσες ν' αὐτοκτονήσῃ!

Μὴ θαυμάζεις φίλε μου εἶναι πολὺ κοινὸν πράγμα γιὰ ψυχραίμους χαρακτήρας σὺν καὶ ἐμένα, ἔκαστος εἶναι αὐτὸς!

Τὰ μάτια τοῦ Γιάννη ἀντίβλεπον οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ σηκωθῆκαν σὺν ἀγνῶς. Μὲ βαρύνον φωνὴν τοῦ ἔσετόμισε τὴν καταδικὴν του. Ἀπατάσαι. Ἔξερε πῶς θὰ σε σκοτώσω γρήγορα: Ἐβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ ἀκούμπησε σ' αὐτὸ τὰ χεῖρά του καὶ ἐπερίμενε νὰ δῇ τὴν ἐντύπωσιν θάνατος στὸν Παυλάκη. Ἐκεῖνος ἔβαινε ἀκίνητος.

Αὐτὸ ποῦ θὰ κάνοι τότε δὲν εἶναι δολοφονία, ἀκοῦς κακοῦργε εἰς δικαιοσύνην ὅσαμε σήμερον κατέστρεψες πολὺ κόσμον, δὲν θὰ σ' ἀφί-

σω ὁμως γὰ καταστρέψῃς καὶ ἄλλους. Ἔτεινε τὸ χεῖρ τοῦ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ περιστρόφον καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ Παυλάκης εἶχε σηκωθῇ καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ. Αὐτὸ ἤρκεσε ν' ἀνάρῃ τὸ θυμὸν τοῦ Γιάννη. Ὅση ὥρα βρισκότανε ἀντιπεράσπιστος μπρὸς του δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ σὺν οὐδ' ἑνὶ ὅρῳ, μόνον ὁμως κατάλαβε πῶς καὶ αὐτὸς κινδυνεύει, ἔβγαλε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸν περιστρόφον καὶ ἐπὶ τῆς ἀπάνου τοῦ σὺν λεοντάρου: Τὸ κατὰ σπῆτι καὶ καμπούρικον σῶμα τοῦ Παυλάκη λίγυσε στὸ βάρος τοῦ ἀθλητικοῦ τοῦ Γιάννη, τὸν ἔρπαξε ἀπὸ τὸ λαμπρὸν καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ χειροῦ τοῦ χωθήκανε στὸ λαρύγγιν του, σπαστάρισε δυὸ τρεῖς φορὰς σὺν πούλιν καὶ ξεψύχισε.

Ὁ Γιάννης ἡρεμῶς σηκώθηκε δι' ὀρθῶσε τ' ἀναστατωμένα ρούχα του ἀποτέλειωσε τὸ οἶσιν του, γδύθηκε καὶ ἡσυχος-ἡσυχος κοιμήθηκε.

Τὸ ποῦ ἔσκαψ' ἕνα λάκκον στὸν κήπον γονάτισε προσεκύνησε γιὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς του καὶ ἔθαψε τὸν Παυλάκην.

Περάσαντες μῆνες καὶ χρόνια ποτὲ ὁ Γιάννης δὲν ἐξανθυρήθηκε τὸ φόνον ποῦ εἶχε κάνει καὶ ποτὲ τύψις δὲν τὸν βασάνισε. Νομίζε πῶς εἶχε κάνει τὸ καθήκον του ὡς δικαστῆς καὶ ζούσε καὶ ἐπρωσθενε εὐχαριστημένος.

Ἐγίνε σπουδαῖος δικηγόρος καὶ οἱ συμβουλῆς τοῦ ἀρεσβαλιστῶντα νε Παυλάκη, ἔκαμε ἕνα παιδί, πάντοτε τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐπλάτυνε ἀπὸ τὸ γάμο του.

Ἡ Ἀλίκη ἡ γυναῖκα τοῦ μιὰ τέλει νοικοκυρὰ τὸν ἀγαποῦσε εἰς κοινῶς καὶ μέσα στὴ κοινωνικὴ γάλλαν μίαν τῆς κατοικοῦστανε ἡ τρελὴ ἀγάπη της. Συνδέθηκε μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γιάννη καὶ ἰσχυροῦς φιλικούς δεσμούς καὶ ποτὲ δὲν συγναντοῦσε κανεὶς τὴν μιὰ χωρὶς τὴν

άλλη.

Ἡ μεγάλη φιλία τῶν δύο γυναικῶν ἄρχισε νὰ ταράξη τὸν Γιάννη, γιατί νόμιζε πῶς ἴσως καμμιά φορά ἡ ἀδελφή του ποῦ τὸν ὑποψιάζονταν γιὰ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ Παυλάκη θόλεγε κάτι στὴ γυναῖκα του καὶ ποῦ ὅταν μὴν χάσῃ τὴν ἐκτίμησίν της καὶ τὴν ἀγάπην της.

✱✱

Τύψεις ἀρχίσανε νὰ τὸν τυρανοῦν στὴν ἀρχὴ μικρὲς καὶ λίγο λίγο ἰσχυρὲς καὶ συγκλονιστικὲς γιὰ τὸν χαρακτήρα του.

Ἐγινε μονομηνίης· φοβότανε ν, ἀντικρούσῃ τὰ μάτια τῆς γυναῖκας του καὶ συχνά ἔκλαιε, συχαινότανε τὸ παιδί του γιατί τοῦ ἔμοιαζε καὶ γιατί ἔβλεπε σ' αὐτὸ τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτήρος του. Ἐχασε τὸν ὕπνον του καὶ ἄρχισε νὰ παραμελῇ τὰ καθήκοντά του.

Δὲν «άσταζε μιὰ μέρα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια νομίζοντας πῶς θ' ἀνακουφισθῇ, γονάτισε μπρὸς στὴ γυναῖκά του, τῆς διηγήθηκε ὁλόκληρη τὴν ἱστορίαν καὶ μ' ὁρδάνοντα μάτια περίμενε τὴν ἀπάντησίν της.

Ἀγάπη μου, τοῦπε ἐκείνη, νὰ σκέπτεται κανεὶς τί φοβεροὺς κινδύνους διέτρεξες γι' ἀγάπην τῆς Νόρας καὶ τοῦ πατέρα σου, ἔννοια σου χρυσέ μου ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τὸ μυστικόν σου.

Ἀνακουφίστηκε λιγάκι ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν, μὰ ἕνα γεγονός τοῦ ἐπανεφέρε τὰς τύψεις πρὸ ἰσχυρὰς καὶ πρὸ κουραστικὰς.

✱✱

Σὲ μιὰ δίκην μιὰ μέρα γιὰ κάποια δολοφονία, βαροῦ δριμύως ἔψεξε τὸν κατηγορούμενον, γύρεψε τὴν καταδίκην του ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους.

Καταδικάσθηκε σὲ θάνατον ὁ δολο-

φόνος, ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή καταδικάσθηκε σὲ διαρκὲς βασανιστήριον.

Σηκώθηκε ὕστερα ἀπὸ 5 μῆνας ἀρώστεια, παρουσιάσθηκε στὸν ἀνακριτὴ, διηγήθηκε τὸ ἔγκλημά του καὶ ζήτησε τὴν καταδίκην του.

Ὁ ἀνακριτὴς νομίζοντας πῶς ὁ Γιάννης ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπίδοσιν στὴν ἐγκληματολογία τρελλάθηκε, δὲν ἔδωσε καθόλου προσοχὴ στὰ λόγια του καὶ σύστησε στὴ γυναῖκα του νὰ τὸν κλείουν σὲ μιὰ κλινικὴ.

Μάταια φώναζε ὁ Γιάννης, μάταια ἀγωνίσθηκε ν' ἀποδείξῃ πῶς ἦταν ἀλήθεια ὅσα ἔλεγε.

Τὸν κλείσανε σ' ἕνα ἄσυλον κ' ὅποιος σήμερα περνᾷ κοντὰ ἀπὸ ἕνα καλοντυμένο κύριον ποῦ εἶπε ὁ Γιάννης σταματᾷ συμπαθητικὰ στὴν παράκλησίν του καὶ ἀκούει τὴν ἱστορίαν του. Ὅταν ὁμως τελειώσῃ πρέπει νὰ τοῦ ποῦν ὅτι, καὶ στ' ἀλήθειαν εἰσὶν οὐ δολοφόνος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ λέγει παρὰ ὅλοι συμπαθητικὰ κοινοῦν τὸ κεφάλι τους καὶ φεύγουν. Κ' ἔτσι ὁ Γιάννης μένει καὶ θὰ μὲν ἐκεῖ γιὰ τρελλός, ἐνῶ δὲν εἶναι.

TEDDY

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΝ

Μιμήθη, λέει, τοὺς χοροὺς ἀπὸ τ' ἀρχαῖα ἀγγεῖα . . .
Γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ρυθμὸν καὶ τὸ γυνὸν τῆς κάλλος,
Ὡς ὅτου μὴ μέσῃς τὸ χορὸν κ' αὐτὴ τοῦ Ἡσαΐα
Καὶ τῆς πιαστοῦντὰ πόδια της..
ἢ τῆς πονέσῃ ὁ καλῶς!..

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΜΙΚΡΑΙΪΣΤΟΡΙΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Θεοδ. Βελλιανίτου.

Δὲν γνωρίζω ἂν ἐξακολουθεῖ ἡ καλὴ συνήθεια, ἥτις ὑπῆρχε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὅπως μεταφέρουν ὀλίγα πτωχὰ παιδάκια πλησίον τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν τὸν ἀμόλυτον αὐτῆς ἀέρα ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ζητήματα ἄλλα μεγάλης σπουδαιότητος ὅπως τὸ προσφυγικὸν ἀπερρόφησαν ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ δημοσίου, οὕτω πῶς δὲ παραμελήθη ἡ ὥραία αὕτη προσπάθεια. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ μέγα αὐτὸ κοινωνικὸν ζήτημα τῆς τόνωσεως τῶν ὁργανισμῶν τῶν παιδιῶν τῶν πόλεων δὲν ἔχει μελετηθῇ, ὥς ἀρμόζει εἰς ζήτημα τοιαύτης κοινωνικῆς σημασίας.

Ὡς γνωστὸν αἱ μελέται τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς μεθόδου κατέληξαν εἰς ἕν συμπέρασμα. Ἡ ἐκπαίδευσις ἀπλῶς προκαμένου περὶ τῶν παιδιῶν, δὲν εἶναι σύστημα πλήρες, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ συνδυῇται αὐτὴ καὶ ὑπὸ τῆς σωματικῆς διαπλάσεως καὶ συντηρήσεως αὐτῶν ὑπὸ φυσικὴν ἐποψίν, ἐκτελουμένης οὐχὶ ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς κανόνας μεθόδου, ἡ ὁποία ἀπὸ τινων ἐτῶν, θεωρεῖται ὡς λυσιτελεστέρα διὰ τὴν διαπλάσιν τῆς νέας γενεᾶς.

Εἰς τί συνίσταται ἡ μέθοδος αὕτη, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐκτεθῇ· διότι εἶναι ἀπλουστάτη. Ἡ βάσις τῆς με-

θόδου ταύτης εἶναι φύτευσις μεγάλων κήπων, τοὺς ὁποίους καλοῦν παιδικούς. Οἱ κήποι οὗτοι περιλαμβάνουν διάφορα παιγνίδια, εὐθηνὸν, ζαχαροπωλεῖον, γαλακτοπωλεῖα καὶ ἄλλα παντοειδῆ ἀντικείμενα τέρψεως τῶν παιδιῶν. Εἰς τοὺς κήπους αὐτοὺς ἀφίνονται τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα ὅπως ζήσουν φυσικὴν ζωὴν, ἔξω ἀπὸ τοὺς ὕγρους καὶ ἀνθυγιεινοὺς θαλάμους τῶν σχολείων, οἱ ὅποιοι ἀερίζονται κακῶς καὶ οὐδέποτε εἰσδύει ἐντὸς αὐτῶν ὁ ἥλιος. Οἱ κήποι αὐτοὶ εἶναι προωρισμένοι μόνον γιὰ τὰ παιδιὰ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος ἄλλων ἀνθρώπων ἐντὸς αὐτῶν. Εἰσι διέρχονται ταῦτα πολλὰ ὥρας τῆς ἡμέρας παίζοντα καὶ διδασκόμενα ταυτοχρόνως.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιδιώκεται διπλοῦς σκοπός· ἡ ἐπίσυναξις τῶν παιδικῶν ὁργανισμῶν καὶ πνευματικῆς των καλλιέργεια εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἐντὸς κήπου, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ζωηρῶν καὶ δυσάρεστων ἐντυπώσεων τοῦ σχολείου. Αἱ τοιαῦται ἐντυπώσεις εἶναι συνήθως μελαγχολικαὶ καὶ ἐπιδρῶν σπουδαίως ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ παιδός, τοῦ ὁποίου στρεβλώνουν πολλάκις καὶ φθείρουν τὰς ἀγαθώτερας διαθέσεις.

✱✱

Υπὸ τοιαύτης ἀπόψεως τὸ κράτος δὲν ἐμελέτησε τὸ ζήτημα. Ἡ διάπλασις τῶν παιδιῶν ἀφέθη εἰς τὴν τύχην. Αἱ Ἀθῆναι ἀριθμοῦν σήμερον 500.000 κατοίκων, ἴσως καὶ πλειότερων, κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἔχουν ὑπὲρ τὰς 120.000 παιδιῶν. Ἐν τούτοις ὅλος αὐτὸς ὁ μικρόκοσμος εἰς τὴν πρωτεύουσιν δὲν ἔχει κανένα εἰδικὸν κέντρον, οὔτε ἓνα κήπον πρὸς ψυχαγωγίαν του. Τὰ κακόμοιρα αὐτὰ παιδιά κλείονται εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὰ σπίτια τῶν ἢ τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους ροφῶντα σκόνην γεμάτην ἀπὸ μικρῶν βιβλίων, καὶ ζοῦν ὑπὸ ὅρων, οἱ ὅποιοι κάθε ἄλλο παρὰ εἰς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν των μόρφωσιν εἰμποροῦν νὰ συντελέσουν. Τὸ ὅτι τὰ παιδιά αὐτὰ ἀντέχουν ἐναντίον τῆς ὀργανικῆς αὐτῆς καταστροφῆς, ἢ ὅποια εἶναι φυσικὴ συνέμεια τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς ἣν δι-άγουν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ φυλὴ δὲν ἔχει ὑποστῆ μεγάλην παραφθοράν οὔτε ἐξ ἀλκοολισμοῦ. οὔτε ἐξ ἄλλων μεταδοτικῶν νοσημάτων, τὰ ὅποια ὑπονομεύουν τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Δὲν δικαιολογεῖ ὁμως καὶ τὴν πχντελὴ ἔλλειψιν μέτρων ὑπὸ τῆς πολιτείας, πρὸς σωματικὴν καὶ πνευματικὴν διάπλασιν τῶν παιδῶν σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς νεωτέρας παιδαγωγίας.

Τὸ ζήτημα τῆς διδασκαλίας τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς μορφώσεως. Τοῦτο ὅπως δὴ ποτε γίνεται παρ' ἡμῖν, καίτοι ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας εἶναι σφαλερὰ μερικὰ δὲ ἐκ τῶν παιδιῶν τούτων ἐργάζονται διανοητικῶς πολὺ πλεόντερον τῆς ἀντοχῆς τῶν σωματικῶν δυνάμεων των. Ἀλλ' ἐνῷ τόσοσὺν κοπιᾶζουσιν πνευματικῶς, δὲν τοὺς παρέχεται ἡ ἀνάλογος ἀνάπαυσις καὶ μάλιστα τοιαύτη ὥστε νὰ καθίστα-

ται ψυχαγωγία καὶ τέρψις εἰς τοὺς παῖδας. Ἐτσι τὰ παιδάκια κατάφορτα ἐκ διανοητικῆς ἐργασίας, δὲν εὐρίσκουσιν οὔτε ἀνακούφισιν, οὔτε κανὲν μέσον ὅπως παιδρύνουν τὰς σκέψεις των καὶ ἀπομακρύνουν τὴν δυσθυμίαν τὴν ὅποιαν γεννᾷ ἡ κόπωσις καὶ ἡ μονοτονία. Τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην πρέπει νὰ τὴν ἀποδώσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἄνοιαν τῆς ψυχολογικῆς σημασίας τῶν παιδικῶν παιγνιδίων καὶ εἰς τὴν τῆς ὑγιεινῆς ὠφελείας ἢ ὅποια παρέχεται εἰς αὐτὰ, ὅταν ἀφίνονται εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀμόλυντον ἀτμοσφαῖραν.

Ἰδίως ἀγνοοῦν τοῦτο αἱ μητέρες. Ἡστεύουσιν ὅτι ἀναποστεῖλουν τὰ παιδεία των εἰς τὸ Ζάππειον κατ' ὁρῶσαν καὶ τι σπουδαῖον διὰ τὴν ὑγείαν των. Δὲν γνωρίζουν ὅτι τὸ παιδί μελαγχολεῖ καὶ ὅτι δυσθυμεῖ περιβαλλόμενον ὑπὸ τύπους ἀναρμόστους διὰ τὴν ἡλικίαν του. Δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ θλίψις ἐκδηλοῦται ἐπὶ τῶν παιδιῶν διὰ καταστρεπτικῶν τάτων ἀποτελεσμάτων εἰς τὴν μετέπειτα ζωὴν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρώτων μελαγχολικῶν ἐντυπώσεων εἶναι καταστρεπτικώτατα. Αὐταὶ εἶναι ἐκεῖναι ποὺ μαραίνουσιν ἠθικῶς καὶ σωματικῶς τὰ παιδιά. Διότι ἐν ἄτομον διατηρεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς, τὸν ὀργανικὸν χαρακτῆρα τῶν ἠθικῶν ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας καθ' ἑξῆς ὑπέστη, καὶ τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀναπόφευκτον καὶ φανερόν, ὅσον αἱ ἐντυπώσεις ἐνήργησαν περισσότερον χρόνον μετὰ περισσότερας δυνάμεως καὶ βίας καὶ καθ' ὅσον ὑπῆρξαν μαλλον σύμφωνοι πρὸς τὰς φυσικὰς διαθέσεις τοῦ ἀτόμου.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κύκλος ζῶν. Πάντα τὰ μέρη τοῦ ὀργανισμοῦ του εἶναι ἀλληλένδετα καὶ εὐρίσκονται εἰς διηγετικὴ ἀλληλοεπίδρασιν. Αἱ παιδικαὶ στενοχωρίαι καὶ θλίψεις αἱ προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀδικαιολογήτου παιδαγωγίας καὶ ἐκ τῆς ἀγνοίας τοῦ διαθέτειν τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν τοιούτῳ τρόπῳ, ὥστε νὰ καθίστανται παιδρότεροι αἱ ἐντυπώσεις τοῦ βίου, ἀποβαίνουν ἐπιβλαβέσταται. Τὸ πνεῦμα ἔχει δηλητήρια, τὰ ὅποια ἀπ νεκρῶνουν τὸ σῶμα, ὅπως ἔχει καὶ εὐεργετικὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια τὸ συντηροῦν καὶ τὸ ζωογονοῦν.

Ἡ σύγχρονος φυσιολογικὴ ἐρευνα ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀσθενικὴ κατάστασις καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ νοσήματα τῆς συγχρόνου γενεᾶς πηγάζουσιν πλειότερον ἐξ ἠθικῶν παρὰ ἐκ φυσικῶν αἰτίων καὶ ὅτι ἀναγκαῖα φάρμακα πρὸς πρόληψιν καὶ ἐκρίζωσιν αὐτῶν, δὲν εἶναι ἢ ἀνατροφή τοῦ διδόμεν ἐκ τὰ τέκνα μας σήμερον. Τὸ ὑπαιθρον λοιπὸν καὶ οἱ παιδικοὶ κήποι ἐγενίαν ἡ δάσις τῆς συγχρόνου ἀνατροφῆς. Τὴν νέαν αὐτὴν παιδαγωγίαν δὲν παρηκολούθησαν παρ' ἡμῖν οὔτε τὸ κράτος, οὔτε ἡ οἰκογένεια. Ποῖται εἶναι αἱ ἐντυπώσεις, αἱ παρεχόμεναι εἰς τὰ φτωχὰ παιδιά μας; Ἐν αὐτῶν πρόσωπον διδασκάλου, μαθήματα ὑπὲρ τὸ δέον φορτικὰ καὶ σχολαστικὰ, ἐπειτα ἀφθονος σκόνη τῶν δρόμων, κλεῖσιμον εἰς τὸ σπίτι, μονότονος καὶ μελαγχολικὴ ζωὴ. Αὕτη εἶναι ἡ προοπτικὴ τῆς παιδαγωγίας παρ' ἡμῖν. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ καταστήσουν μελαγχολικὰ καὶ δυσθυμὰ, τὰ εὐθραυστά ταῦτα πλάσματα.

Εἰπον ἀνωτέρω ὅποια θὰ εἶναι εἰς τὸ μέλλον τ' ἀποτελέσματα τοιαύ-

της ζωῆς. Κουράζουσιν τὰ παιδιά διὰ μαθημάτων ὑπερβολικῶν, ἀλλὰ τοὺς κόπους αὐτοὺς δὲν τοὺς ἐξουδετερῶνουν τοῦλάχιστον, δι' αἰσθημάτων χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ἐκτὸς τοῦ σχολείου, ἀφοῦ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἔχουν τὴν σημασίαν, τὴν ὅποιαν ἔχουν τὸ φῶς καὶ ἡ δρόσος διὰ τὴν βλάστησιν. Ἡ ἠθικὴ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν δὲν εἶναι πρᾶγμα τόσοσὺν ἀπλοῦν, καὶ νομίζω ὅτι ἡμεῖς ἐπῆραμεν ὅλως ἀντίθετον δρόμον, διὰ τοῦτο καθίσταται ἀναπόδραστος ἡ ὀργάνωσις παιγνιδίων, ἐντὸς εἰδικῶν κήπων, ὅπου νὰ μὴν εἰσέρχωνται οὔτε τροφοὶ οὔτε ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν ἀλητῶν, ὁ δεικνόμενος καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Ζάππειον καὶ συγχεόμενος μετὰ τῶν παιδιῶν. Εἰς τὰς ἄλλας χώρας τοὺς παιδικούς αὐτοὺς κήπους τοὺς ὀργανώνουν οἱ Δῆμοι.

Τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ τὸ κράτος ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ ὅπως παρασκευάσῃ τὰς μελλούσας γενεὰς ἠθικῶς καὶ ὀργανικῶς τελειότερας τῆς σημερινῆς.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ἡγγυημένη

Τιμαὶ ἀυναγώνιστοι.

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μεταξὺ τῶν ἐμπόρων τῆς Αὐτοκρατείας ἡ κόμησσα Ιγνατιέφ, ἣ τις εἶχε προσχωρήσει εἰς τὸν κύκλον τῶν πιστῶν, ἐγένετο ἡ μᾶλλον ἀφωσιωμένη μαθήτρια τοῦ Ρασπουτίν ἐξήσκει δὲ ἐν τῇ ἐπιρροῇ της μεγάλην δύναμιν εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῆς αὐλῆς.

Ὁ πόλεμος εἶχεν ἐκραγῇ· ἐνθὶ δὲ αἱ ἐφημερίδες τῶν συμμάχων ἐγκωμιάζον τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρωσσίας καὶ τὴν ἀκτάδλητον αὐτῆς δύναμιν, ὁ κόσμος ἠγνόει ἐξ ὁλοκλήρου ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα ἦταν ἐτοιμή νὰ προετοιμάσῃ τὰς θυγατέρας της εἰς τὴν

μυστικὴν λατρείαν τῶν πιστῶν καὶ ὅτι, ἐν τέλει ὑπέκυψαν αὗται. Τοιαύτη ἡτοτότε ἡ οἰκτρά κατάστασις ἣτις ἐδασίλευεν τότε εἰς τὴν αὐλήν. Οὕτω εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν ὁ Ρασπουτίν τὸν ὅποιον οἱ ἐργάται τῆς Πετροπόλεως ἐκάλουν περιφρονητικῶς Γκρίσκα ἔγεινεν «Ἅγιος ἄνθρωπος» καὶ «θαυματοποιός» καὶ δύναμις κυριαρχοῦσα εἰς τὴν αὐλήν.

Κάθε πρωὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ὁ ἀκόλαστος μοναχὸς τοῦ ὁποίου αἱ δις τῆς ἐβδομάδος συνεδριάσεις ἦσαν πράγματι σκηναὶ κραυγῆς καὶ ὀργῶν ὥς ἐκείναι ἐπὶ Τιβερίου ἐγονοῦν πρὸ τῆς κλίνης τοῦ μικροῦ Τσάρεβιτς καὶ ἐψιθύριζε τὰς βλασφημίας προσευχὰς του. Ἡ Αὐτοκράτειρα παροῦσα πάντοτε ἐγονοῦν ἡ χωριστὰ εἰς μίαν γωνίαν ἀκούουσα τὴν παράδοξον γλῶσσαν τῶν ἐπικλήσεων του. Εἶχεν αὐτὴ καθολοκληρίαν ὑπνωτισθῇ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπὸ τὸ αἰνιγματικῶδες καὶ αὐστηρόν του πρόσωπον, τοὺς δῶδεξ του δακτύλους τῶν ὁποίων οἱ μακροὶ δνυχες οὐδέποτε ἐκαθαρίζοντο. Διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν ἡ ὁρωμερότης αὐτῆς ἐθεωρεῖτο φυσικὴ καὶ συνώνυμος

πρὸς τὸν εὐσεβῆ βίον.

Μετὰ τὴν προσευχὴν ἡ κυρία Βιρυμπόδα ἐβόηθει τὸν ψευδομοναχὸν νὰ ἐγείρεται λέγουσα «ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἐκουράσθη ἀλλοίμονον!» καὶ τὸν ὠδήγει εἰς τὸν συνεχόμενον ἀντιθάλαμον ὅπου ὑπηρετῆς μὲ μεταξίνας περικνημίδας ἦτον ἐτοιμὸς νὰ προσφέρῃ πρὸς αὐτὸν τὴν φιάλην ἐξ ἐκλεκτοῦ οἴνου· ἀφοῦ δὲ οὗτος ἐξεκένου καθ' ὁλοκληρίαν τὸ περιεχόμενον ἐπλατάγριζε τὰ χεῖλη του κατὰ τὸ σύστημα τῶν χωρικῶν.

Ἡ δεσποινὶς Σοφία Τουτσέφ παιδαγωγὸς τῶν θυγατέρων τοῦ Τσάρου παρετήρησε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας κάποιαν μεταβολὴν εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν μαθητριῶν της. Δὲν ἦσαν πλέον αἱ θελκτικαὶ καὶ ἀθῶαι κόραι τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν. Κατὰ τύχην εἶχεν ἀντιληφθῇ μερικὰς συνομιλίας εἰς σιγανὴν φωνὴν μεταξὺ τῆς Μεγάλης Δουκίσσης Τατιάνας καὶ τῆς ἀδελφῆς της Μαρίας. Πλὴν τούτου ὁ Ρασπουτίν κατεῖχε τὰ πολυτελῆ διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων παραπλεύρως τῶν διαμερισμάτων ποῦ ἐκατόκει ἡ κυρία Βιρυμπόδα καὶ καθ' ἐκάστην εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης τῶν τριῶν νεαρῶν Πριγκηπισσῶν Τατιάνας, Μαρίας καὶ Αναστασίας.

Ἡ δεσποινὶς Τουτσέφ ἠγνόει ἀμέσως τί συνέβαινε. Ὁ μοναχὸς μετεχειρίζετο τοιαύτην γλῶσσαν συνομιλῶν μὲ τὰς τρεῖς νέας ὥστε ἡ δεσποινὶς Τουτσέφ ἦτις ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν ἀρχαιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ρωσσίας καταληφθεῖσα ἀπὸ ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφὴν μετέβη πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν.

Αἱ διαμαρτυρήσεις της ὥς ἦτο ἐπόμενον εἶχον ὥς ἀποτέλεσμα τὴν ὀργήν.

— Εἰμὶ ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ ὁ

ἅγιος Πατὴρ φιλοξενεῖται εἰς τοῦτο τὸ ἀνάκτορον. ἀνεφώνησε ἡ Τσαρίνα ἣτις ἐπαιρνε κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην τὸ τέϊον μετ' ἄλλων δύο κυριῶν τῆς αὐλῆς μαθητριῶν καὶ τούτων ὅπως καὶ αὐτὴ τοῦ μοναχοῦ. Αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε ἐναντίον του εἶναι βαρεῖα ὕβρις· εἰσθε ὑπὸ δυσμένειαν καὶ δύνασθε νὰ ἀπέλθῃτε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ δυστυχὴς παιδαγωγὸς ἐγκατέλιπε τὰ ἀνάκτορα χωρὶς νὰ δυνηθῇ μάλιστα νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὰς μαθητρίδας της.

Τοῦτο εἶναι ἓνα ἀπλοῦν παράδειγμα τῆς ἰσχύος τὴν ὁποίαν ἐξῆσκει ἤδη ὁ πρῶτῳ ληστής, ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ ἐπιρροή του ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα ἀπὸ ἐκεῖνην τῶν Μεγάλων Δουκῶν, τοῦ Συμβουλίου τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ. Ἡ Α. Μ. ἦτον ὁ Τσάρος, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος Ρασπουτίν ἦτον ἐπίσης ἰσχυρὸς λόγῳ τῆς ἐπιτηδεότητός του, τῆς ψευδοαγιοσύνης του, τῶν δόξαν θαυμάτων του καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ὁποίας ἀπελάμβανε παρὰ μεγάλης μερίδος τῆς Εκκλησίας.

Πεπροικισμένος μὲ δόλιον πνεῦμα ὅπερ χαρακτηρίζει τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς τύπους τοῦ εἶδους του ὁ Ρασπουτίν ἀπέφευγε νὰ ἀφίνη τὰ γεγονότα νὰ λαμβάνουν τὴν κανονικὴν τῶν παρειῶν. Εἰγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἐὰν ὁ Πρωτοπαπᾶ ὕπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἦτο φίλος του εἶχεν ὅμως καὶ ἐχθροὺς ἰσχυροὺς τὸν Στολυτίν καὶ τὸν Μιλουκῶφ ὅστις ἀργότερον ἐγένετο ὕπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν. Εφοδεῖτο καὶ τοὺς δύο ὅπως καὶ τὸν μέγαν Δούκαν Νικόλαν Μιχαήλοβιτς. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα

εἰς βάρος τοῦ πρῶν κλέπτου τῆς Σιβηρίας ἂν καὶ ὁ Ρασπουτὶν δὲν τὸν ὑπωπτεύθῃ ποτέ. Μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ποὺ ἀνεχώρησεν ἡ δεσποινὶς Σοφία Τουτζέφ ὁ μέγας Δούξ παρευρίσκειτο εἰς τινὰ ὑποδοχὴν ἐν ταῖς χειμεριναῖς ἀνακτόροις. Εἶχε συναχθῇ ἐκεῖ ἐκλεκτὴ συναναστροφή. Ἡ συνήθης πομπὴ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ παρελαύνῃ κατὰ μήκος τῆς μεγάλης αἰθούσης Νικολάου εἰς τὴν ὁποίαν τρεῖς χιλιάδες πρόσωπα δύνανται νὰ χορεύωσι συγχρόνως. Οἱ τοῖχοι εἶναι πεποικιλμένοι διὰ χρυσοῦ οἱ δὲ προσκεκλημένοι κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ ἀπετέλουν ἕξοχον φαντάσμαγορίαν μὲ τοὺς λάμποντας σταυροὺς, τὰ παράσημα, καὶ στολὰς χρυσοποικίλους. Ἀν καὶ ἡ Ρωσσία εὐρίσκειτο ἐν ἐπιστρατεύσει, ὁ χορὸς ἐδόθη κατὰ διαταγὴν τῆς Αὐτοκρατείας ὅλη δὲ ἡ ὕψηλὴ κοινωνία τῆς Ρωσσίας παρευρίσκειτο ἐκεῖ.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους εὐρίσκοντο καὶ δύο πρόσωπα ὁ Ἐπίσκοπος Θεοφάνης τῆς Εκκλησίας Πραβουλάδου καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ μοναχὸς σιωπηλὸς καὶ μὲ ὕψος ἀκαμπτον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ δλέμματα ὅλων τῶν κυριῶν προσηλώθησαν. Μεταξὺ τῶν νέων καὶ ἡλικιωμένων γυναικῶν ἀντηλλάσσοντο φράσεις χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῶν λεγομένων πιστῶν καὶ ἐκείνων ποὺ δὲν εἶχον εἰσδύσει ἀκόμη εἰς τὰ τῆς λατρείας τῶν ἀδελφῶν μαθητριῶν, φράσεις δηλ. τὰς ὁποίας δὲν ὀφείλον νὰ ἀκούσωσιν οἱ ἄνδρες.

Ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ μοναχὸς διήλθον τὴν μεγάλην αἶθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ κήπον τοῦ χειμῶνος ὅπου τὰ ζεύγη συγγενέλεγοντο ὑπὸ τοὺς φοίνικας καὶ ἀκολούθως εἰσέδυσαν εἰς τὸ ἀνατολι-

κὸν περίπτερον στολισμένον ἐπίσης διὰ τῶν πινακίων ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου διὰ τῶν ὁποίων προσεφέροντο ἄλλοτε πρὸς τὴν Μεγάλῃν Αἰκατερίνην ὁ ἄρτος καὶ τὸ ἄλλας ὡς σημεῖον ὑποταγῆς. Ἐκεῖθεν οἱ δύο σύντροφοι ἀπεσύρθησαν εἰς τι ἀπομεμακρυσμένον δωμάτιον τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο «Ἡ εἰσοδος τοῦ Ἰορδάνου».

Ἐνας κύριος μὲ μέτωπον εὐρὺ ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς μὲ μύστακα καὶ γενειάδα μακρὰν φέρων λάμπουσαν λευκὴν στολὴν καὶ πλήρης παρασήμων ἠκολούθει τὴν ἐντιμον δυάδα. Πλησίον τούτου ἐδάδιζε νέος αξιωματικὸς οὐτινος ἡ μαύρη κόμη ἐδείκνυε μορφὴν δεαστηρίου καὶ νομιμόφρονος ἀνθρώπου. Ὁ μεγαλειότερος ἦτο ὁ Μέγας Δούξ Νικόλαος Μιχαήλοβιτς καὶ ὁ δεύτερος ὁ Μέγας Δούξ Δημήτριος Παύλοβιτς. Εἰσήλθον ἀποτόμως εἰς τὸ κεχωρισμένον δωμάτιον καὶ εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ ἀγραμμάτου ἐπισκόπου καὶ τοῦ ἀγύρτου χωρικοῦ.

— Ἠλθομεν διὰ νὰ σὰς διώξωμεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἐφώνησεν ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν δύο. Ἡ παρουσία σας μᾶς εἶναι μισητὴ καὶ ἰδίως τοῦ ἀγύρτου τοῦ Ποκρόδσκη. Εἴμεθα οἱ Μεγάλοι Δούκες τῆς Ρωσσίας καὶ δὲν ἔχομεν διόλου τὴν ὀρεξιν νὰ ἐρχόμεθα εἰς συνάφειαν μὲ ληστὰς καὶ διαφθορεῖς γυναικῶν. Ἐμπρὸς ἐφώνησεν ἡ Α. Αὐτοκρατορικὴ Γληφότης, φύγετε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ ἀπαλλάξατέ μας τῆς παρουσίας σας.

— Συγγνώμην μὲ ποῖον δικαίωμα μᾶς ὀμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως ἡρώτησεν αὐθαδῶς ὁ ἀγύρτης μοναχός.

— Μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχει ἡ θέσις μου εἶπεν ὁ Μέγας Δούξ.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ Ρασπουτὶν ἔπτυσεν μετὰ προκλητικῶν τρόπων ἐπὶ τοῦ

κυανοῦ τάπητος.

Αἰφνης ὁ Μέγας Δούξ Δημήτριος Παύλοβιτς νέος καὶ μὲ ἀθλητικὸν παράστημα ἀξιωματικὸς ὅστις μόλις τὴν προτεραίαν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ ρωσσικὸν μέτωπον συνέλαβε τὸν ἀγρεῖον μοναχὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν μακρὰν αὐλὴν μὲ μία δυνατὴ κλωτσίᾳ ἐπὶ παρουσίᾳ δώδεκα φρουρῶν τῶν ἀνακτόρων, οἵτινες ἔμειναν ἐνεοί.

— Ρίψατε αὐτὸ τὸ βρωμῶδες κύλον ἕξω εἶπε πρὸς τοὺς φρουροὺς καὶ εἰς δύο λεπτά ὁ Ρασπουτὶν μὲ ξεσχισμένον καὶ λασπωμένον φόρεμα εὐρέθη κάτω τῆς κλίμακος μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χιόνων.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μέγας Δούξ Νικόλαος καθύβρισε τὸν ἐπίσκοπον τοῦ ὁποίου ἡ ἀδελφὴ ἦτο μία τῶν πνευματικῶν συζύγων τοῦ Ρασπουτὶν εἰς τὸ μοναστήριον ἢ

μᾶλλον εἰς τὸ χαρέμι τοῦ ἐν Προκρόδσκη. Μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας τοῦ ἀπέσπασε τὸν μέγαν ἐσταυρωμένον ποῦ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ὅταν τέλος ὁ ἐπίσκοπος μετέδῃ εἰς τὴν αὐλὴν ὑπεβλήθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Μεγάλου Δουκὸς εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ὅπως καὶ ὁ σύντροφός του, ὁ ἀγύρτης Ρασπουτὶν, τὸν ὁποῖον ἡ αὐτοκρατεία ἀπεκάλει «ὁ Ἅγιος Πατήρ».

Ὁ Ρασπουτὶν δὲν ἀνέφερε οὔτε λέξιν περὶ τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα. Εταράχθη ἐν τοσοῦτῳ πολὺ καὶ τὴν αὐτὴν νύκτα ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ δι' ἐνὸς τρόπου δραματικῶς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Γεώργ. 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἀνὲν φαρμάκων εἰρημ. δι' ἰδιαίτερας ὁλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλείστα ὅσα χρόνια νοσήματα δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦσαν.

Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στοιμαχικά, δυσκοιλιότης, Προστατίτις, Ψαμμίαις, Ανιπρία, Αναμία, Εξηντηλημένοι ὁργανισμοί, Παρὰλύσεις, Συρίγγια, Αἰσθητικὴ ἔλλειψη, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειώσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυτίτιδες κτλ.

Δι. ἰδιαίτερας μεθόδου μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η ΕΥΦΥΪΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

Ξ Ἀδὺς Ἀμπέμ
μπα γράφουσιν.
Μέσα εἰς τὰ ὕψη-
λότερα ὄρη τῆς
Ἀθησυνίας μετὰ
πλέον μαγευτικά
καὶ παράξενα σπή-
ματά των εὐρίσκε-
ται τοποθετημένη
μία ἀπὸ τὰς πλέον
ἐμπορικὰς ἐπικρ-
χίας τῆς ἡ Δξιμμά.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ οἱ Μωαμεθ-
νοὶ ἐξεδίδωξαν τοὺς Αἰθιοπας ἀπὸ
τὴν Ἀραβίαν καὶ μαζὺ μετὰ τὴν κατὰ
κτησιν τῆς Αἰγύπτου ἐκυρίευσαν
πολλὰς πόλεις τῆς Αἰθιοπίας, ἡ
Δξιμμά εἶχε γίνῃ ἡ ἐστία τῶν ἐν Αἰ-
θιοπία Μουσουλμάνων. Κατὰ τὰ τε-
λευταία μάλιστα τριακόνσια ἔτη ποῦ
ἡ Ἀθησυνία ὑπῆρξε τὸ θέατρον αἰ-
ματηροτάτων πολέμων τοῦ ἀνδρείου
Αἰσοῦ τῆς πρὸς τοὺς Μωαμεθανοὺς
καὶ μ' ὅλην τὴν βοήθειαν τῶν Πορ-
τογάλων ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ ἐ-
ξηλωθῆναι θριαμβευτικὰ καὶ πολλὰ
ἐπαρχίαι τῆς Ἀθησυνίας ἐξειλίχθη-
σαν εἰς Σουλτανάτα.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ Σουλτανάτα αὐτά, ἡ
Δξιμμά, μένει ἀκόμα σήμερον μετὰ πλῆ-
θος Μουσουλμάνων, ὑπὸ τὴν διοίκη-
σιν ἐνὸς Σουλτάνου ὑποτελοῦς, ὡ-
σάν κορμὸς κυπαρίσσιου ποῦ τὸν ἔ-

καμε θρύψαλα ὁ κεραυνός. Ὁ Μενε-
λικ ἐσάρωσε Σουλτανάτα καὶ ἱμα-
μάτα καὶ ἦνωσε τὴν Ἀθησυνίαν σὲ
μιά μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ Αὐτοκρατο-
ρίαν ὅπως εἶναι σήμερον.

Ὁ Σουλτάνος λοιπὸν αὐτός, μετὰ
τὰ κόκκινα σάνδαλα ποῦ ἀκούει εἰς
τὸ πομπώδες ὄνομα Ἀμπά—Δξιφάρ,
πάσχει ἀπὸ τὰ δόντια του καὶ ἡ Α.
Μ. ἡ Βασίλισσα τῶν Βασιλέων, τῆς
Αἰθιοπίας Ζαυοδίτου, δεικνύουσα
τὴν ἀγαθότητα τῶν Χριστιανῶν Βα-
σιλέων πρὸς τὸ τελευταῖον σύμβο-
λον τῆς ἄλλοτε Μωαμεθανικῆς ἰσχύ-
ος ἐν Αἰθιοπία καὶ ὑποτελῇ τῆς
Σουλτάνου, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν
τὸν ἰδιαιτέρον ὀδοντογυατρὸν τῆς καὶ
ὁμογενῆ μας κ. Καρκατσάνην.

Ἡ συγκοινωνία εἰς τὴν Ἀθησυν-
νίαν κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ τελεία.
Διὰ τὰ μεταβῆ καλεῖται σὴ Δξιμμά
χρειάζεται μία μεγάλαιώδης προε-
τοιμασία. Ἐνὰ ὁλόκληρο καραβάνι
ἀπὸ μουλάρια, τέντες, μαγείρους, ὕ-
πηρέτας καὶ ὅπλα.

Ὅπλα διὰ κυνήγιον θανμασίων
διὰ τὸ πτέρωμά των πτηνῶν καὶ ὅ-
πλα διὰ τὰ ἄγρια ζῷα, ὅπως εἶναι οἱ
λέοντες, ἐλέφαντες, λεοπαρδάλεις
ρινώκεροι, ζέβροι, ἄγριοι ὄνοι, ἔλα-
φοι καὶ ἀντιλόποι. Ἐκτὸς αὐτῶν δὲ
ἕνα ἄνθρωπον τῶν σπόρτ εἶναι ἀπα-
ραίτητα μερικὰ ἀγκίστρια καὶ κανέ-

να λεπτὸ δίκτυ διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ
ψάρευμα τῶν ὠραίων ψαριῶν, ἀπὸ
τὰ ὅποια εἶναι γεμάτοι οἱ ποταμοὶ
τῆς Ἀθησυνίας.

Ἀδιάφορον ἂν ἐκεῖ ποῦ περιμένει
κανεὶς νὰ συμπίσῃ κανέναν χάνος,
παρουσιασθῇ ἔξαφνα κανέναν κρο-
κόδειλος.

Μ' ἕνα τοιοῦτο καραβάνι γιὰ νὰ
φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν χώραν τοῦ
Ἀμπά — Δξιφάρ θέλει δέκα καὶ
πέντε ἡμέρας πορείαν. Ψηνόμενος
πότε ἀπὸ τὸν καυστικὸν Ἀφρικανι-
κὸν ἥλιον τῶν ἐρημῶν καὶ πότε μου-
σκευμένος ἀπὸ τὰς βροχὰς τῶν ἐκ-
τεταμένων ὁροπεδίων, ἔχει νὰ κάμῃ
καὶ μετὰ τοὺς ληστὰς ποῦ εὐρίσκονται
κάποτε στὰ περάματα τῶν δασῶν.

Δὲν γνωρίζω, ἂν ὁ Ἕλληνας ὁδοντο-
γυατρὸς κατέστησε τὸν γηραιὸν Σουλ-
τάνον ἱκανὸν ν' ἀπαγγεῖλῃ πλέον εὖ-
τηρον τὴν πρὸς τὸν Προφήτην προ-
σευχήν του, γνωρίζω ὅμως, ὅτι ἐπέ-
τυχε νὰ ἐπιστρέψῃ προχθὲς μ' ἕνα
καραβάνι παιδιὰ καὶ μιά ὠραία Μου-
σουλμάναν ποῦ συζῇ δώδεκα τῶρα
χρόνια μ' ἕνα Ἕλληνα εἰς τὴν χῶ-
ραν τῶν Μουσουλμάνων τῆς Δξι-
μμάς.

Μία παλαιότερη ἐποχὴ θὰ ἐνόμι-
ζε κανεὶς πῶς ἦσαν σκλάβοι. Ἄρα
τοῦ Σουλτάνου — μὰ τῶρα ποῦ
ἡ δουλεία κατηγορήθη στὴν Ἀθησ-
υνία, τὸ καραβάνι αὐτὸ μᾶς ἐκίνη-
σε δικαίαν περιέργειαν.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ μᾶς βγάλῃ
ἀπ' αὐτὴ τὴν περιέργειαν ὁ ἴδιος ὁ κ.
Καρκατσάνης. Τὴν ἄλλη μέρα προσ-
καλοῦσε τοὺς περισσότερους Ἕλ-
ληνας τοῦ Ἀδὺς — Ἀμπέμπα νὰ πα-
ραστοῦν στὸν εὐκτήριον οἶκον τοῦ Ἑλ-
ληνος ἐκχριστιανιστοῦ τῆς Ἀθησ-
υνίας Φρουμντίου, ὅπου ἐπρόκειτο
νὰ γίνῃ ἡ βάπτισις τῆς ὠραίας Μου-
σουλμάνας καὶ τῶν παιδιῶν τῆς. Τὸ
θέμα μᾶς τοιαύτης τελετῆς κάθε

ἄλλο εἶναι παρὰ σήνηδες. Καὶ ἐσπεύ-
σαμεν νὰ τὸ ἀπολασώμεν ὅλοι.

Τὸ ὠραῖον ὄνομα τῆς Ἀλεξάνδρας
ἐδόθη εἰς τὴν ὠραία καὶ τυχεράν Ὁ-
θωμανίδα. Γεράσιμος, Δημήτριος,
Σταματία ὀνομάσθησαν τὰ τέκνα
τοῦ Ἑλληνος Γεωργίου Ζγολόμπη.
ὁ ὁποῖος πρὸ δώδεκα ἐτῶν εἶχε φύ-
γῃ ἀπὸ τὸ Ἀδὺς Ἀμπέμπα μ' ἕνα
μικρὸ καραβάνι ἀπὸ λίγα σεντούκια
γιὰ τὸ Σουλτάνον τῆς Δξιμμάς. Σεν-
τούκια ὄχι βέβαια μετὰ τὰληρα Μαρι-
ας Θηρεσίας, ἀλλὰ ὀλίγα σεντούκια
γεμάτα σπέρτο καὶ μυρωδιές. Ποῦ
νὰ φαντασθῇ ὅμως ὁ ἄνθρωπος πῶς
στὴ Δξιμμά μετὰ τὸ Μουσουλμανικὸν
πληθυσμὸν τῆς δὲν ἔπινε κανεὶς ρακὴ
καὶ δὲν τὸ ἐγνώριζον παντελῶς.

Ἐπέμεινε καὶ ἐσοφίσθη ὡς Ἑλ-
λην καὶ ὡς Ἑπειρώτης.

Ἀδειασε τῆς μπιτίλιες τοῦ ρα-
κιού σὲ μικρὰ μπουκάλια ἀπὸ μυρω-
διῆς καὶ τὰ ἐγάρριζεν ὡς φάρμακον.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ τρώγουν
«τσάτι», ἕνα χόρτον εἶδος χασίς γιὰ
νὰ ἐνθουσιάζωνται, δετὰν προσεύχων
ταὶ τὸ λά ἐλ — Ἀλλάχ, εὐρῆκαν ὅ-
τι τὸ γιατρικὸν τοῦ εὐφροῦς Ἑπει-
ρώτου ἐνθουσιάζει ἀκόμη περισσότε-
ρον καὶ ἀπὸ τὸ τσάτι καὶ ἤρχισαν νὰ
τὸ ζητοῦν καὶ νὰ τὸ καλοπληροῦ-
νουν.

Σήμερον ὁ μπάρμπα Γεώργιος ὁ
Ζγολόμπης ἔχει εἰς τὴν Δξιμμά μ' ἕ-
να πούστη τάξεως ἐγγυστάσιον οἰ-
κονομικὸν μετὰ διυλιστήριον τελευ-
ταίου συστήματος ποῦ τροφοδοτεῖ
καὶ ὅλας τὰς γύρω τῆς Δξιμμάς ἐ-
παρχίας καὶ περιουσίας ποῦ τοῦ ἐπι-
τρέπει νὰ κάμῃ τὴν κόστην τοῦ Σουλ-
τάνου χριστιανῶν καὶ νὰ παρέχῃ
καὶ κάθε εἶδος φιλικανθρωπικῆς βοή-
θειας στὴν πατρίδα του τὴν Πυσό-
γνανην.

ΤΑ ΕΡΥΘΡΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΕΡΥΘΡΑ ΗΘΙΚΗ

ΜΙΑ ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤ

ΙΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

πό την πρωτεύου-
σαν της Νορβηγί-
ας, την Χριστιαν-
νία, ἀγγέλλονται
περίεργοι, εἰδή-
σεις. Ἐκεῖ οἱ
Μπολσεβίκοι, ἔ-
χουν ὡς πρεσβευ-
τὴν των μίαν γυ-
ναῖκα τὴν κυρίαν
Ἀλεξάνδραν Κολον-
τσί. Ἡ πρέσ-
βειρα φαίνεται, ὅτι εἶναι πράγματι
μία ἐξέχουσα προσωπικότης. Εἶναι
σήμερον ηλικίας 32 ἐτῶν, μετροῦν ἄ-
ναστήματος με χαρκατηριστικά συμ-
παθῆ. θεωρεῖται δὲ ὡς μία ἀπὸ τὰς
ἐπιδεξιωτέρας προπαγανδιστρίδας,
τὰς οποίας διαθέτουν σήμερον οἱ
Μπολσεβίκοι εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα Κολοντσί,
ποῖν καταλάβῃ τὴν ἀνωτάτην διπλω-
ματικὴν θέσιν τῆς πρεσβείρας —ση-
μειωτέον, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη πρέσ-
βειρα ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὸν κό-
σμον—ὑπῆρξεν ἐν Ρωσίᾳ μία ἀπὸ
τὰς ὀλίγας γυναῖκας, ποῦ ἔχουν με-
γάλην ἐπιρροήν, ὑπὸ τὸ Μπολσεβί-
κικὸν καθεστὼς. Ἐν Ρωσίᾳ ἦτο
γνωστὴ ὡς ἡ θερμότερα ἱεραπόστα-
λος τοῦ «ἐλευθέρου ἔρωτος». Τὰς

θεωρίας της ἐφήρμοσε αὐτὴ πρώτη,
λαβοῦσα ἀλληλοδιαδόχως διαφόρους
συζύγους ἀνευ οὐδεμιᾶς διατυπώσε-
ως καὶ ἐγκαταλείπουσα αὐτοὺς ἀνευ
ἐπίσης οὐδεμιᾶς διατυπώσεως. Ἀ-
κριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον πάντο-
τε ἐνεφανίζετο μετὰ τὸ οἰκογενειακόν
της ὄνομα καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη μο-
λονότι, συζῇ ἀπὸ δύο ἐτῶν μετὰ τοῦ
ὀνόματός της, ὅτι ἔστιν ὡς νῦν.

☆☆

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἡ κυρία
Κολοντσί δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ
συνέχισεν τὴν προπαγάνδαν της ἐ-
ναντίον τοῦ «ἀστικού γάμου», ὅπως
ἀποκαλεῖ τὴν σημερινὴν μορφήν τοῦ
γάμου καὶ εἰς τὴν χώραν, ὅπου ἡ
Κυβέρνησις τῆς Μόσχας τῆς ἐνεπ-
στεύθη τὴν ὑπεράσπισιν τῶν σοβιε-
τικῶν συμφερόντων καὶ τὴν διάδο-
σιν τῶν μπολσεβικικῶν ἰδεῶν. Πρὸς
τὸν σκοπὸν νὰ ἐξασχολουμένη λοιπὸν
τὸ «ἀναμορφωτικόν» ὅπως τὸνομά-
ζει, ἔργον της, ἡ κυρία Κολοντσί ἀ-
πέφασισε νὰ δώσῃ πρὸς τοὺς εἰς τὴν
Χριστιανίαν μίαν διὰλέξιν περὶ τῆς
«νέας φυλετικῆς ἠθικῆς».

Περὶ τὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ διὰλέξις

ἀπὸ ἀπόψεως κοσμικῆς συγκρατεῖται
σεως ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχίαν. Ἡ
ἐκλογή ἐνὸς τοιούτου θέματος προσ-
εἴλκυσε ἀφθονον κόσμον. Ὅλοι εἴ-
χαν τὴν περιέργειαν νὰ ἰδοῦν πῶς
θὰ ἐχειρίζετο ἡ ὁμιλήτρια ἓνα τό-
σον λεπτὸν θέμα. Καὶ ἡ περιέργειά
των, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ἦτο
ἀπολύτως δικαιολογημένη.

Οἱ περίεργοι, ἱκανοποίησαν ταχέ-
ως τὴν περιέργειάν των καὶ ἡ κυρία
πρέσβειρα ἐσημείωσεν ἓνα εἶδος ἐπι-
τυχίας τὸ ὁποῖον ὅμως ὀλίγον θὰ ἐ-
περιμενε. Μόλις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐκ-
θέτῃ τὰς ἰδέας της, ὅλαί αἱ κυρίαι
αἱ ὁποῖαι παρευρίσκοντο εἰς τὴν διὰ
λέξιν ἔλαβον, μετὰ ταχὺ τὴν ἀ-
γούσαν πρὸς τὴν θύραν, ὅχι χωρὶς
νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ πρόσωπὸν των ἓνα
ἐρυθρὰ ζωνότρονον ἀπὸ τοῦ ἐρυ-
θροῦ χρώματος τῶν ἰδεῶν τῆς κυρίας
Κολοντσί.

Καλλίτερον ὠπλισμένοι ἀπὸ τὰς
γυναῖκας διὰ τὴν ἀκούσασιν τὰς τοιμη-
ρὰς γνώμας τῆς κυρίας πρεσβείρας
οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἰσχυροῦ φύλου
παρέμειναν, μέχρι τοῦ τέλους τῆς διὰ
λέξεως. Μετὰ τὸ τέλος ὅμως αὐτῆς,
ὅλοι ὁμοφώνως, ἔλεγον, ὅτι ἡ νῦν ἡ
δική, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐδίδασκεν ἡ κυ-
ρία Ἀλεξάνδρα Κολοντσί δὲν ἦτο
κατάλληλος ἀσφαλῶς διὰ τὴν γυναι-
κὴν Νορβηγίαν, ἡ ὁποία ἔχει ἀνατρα-
φῇ μετὰ προαιωνίας προλήψεις καὶ
παράδοξους. Ὅλοι οἱ παρευρισθέντες
τὴν ἐκρινον μᾶλλον ὡς ἄξιον νὰ
προσελκύσῃ τὴν προσοχήν... τῆς ἁ-
στινολογίας τῶν ἡθῶν !..

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τύπον, τῆς Χρι-
στιανίας, οὗτος ἐδιδόθη ἀκόμη ὀλί-
γώτερον εὐμενὴς πρὸς τὰς τοιμηρὰς
ἰδέας τῆς κυρίας Κολοντσί. Αἱ ἐφη-
μερίδες ἀπέσχον ὁμοφώνως νὰ κα-
μῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην μνείαν περὶ
τοῦ θέματος τῆς διὰλέξεως καὶ τῶν
ἀρχῶν τῆς Μπολσεβικίας πρεσβεί

ρας, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ δὲ αὐτὴν τὴν
«παράλειψιν» εἰς τοὺς ἀναγνώστας
των, τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ δώσουν οὔτε τὴν ἐλαχίστην
ιδέαν τῶν λεχθέντων, ὑπὸ τῆς ὁμι-
λητρίδας, χωρὶς «νὰ διαπράξουν
προσβολὴν κατὰ τῶν ἡθῶν».

Παρὰ τὴν ψυχρὰν ἐν τούτοις ὑπο-
δοχήν, ἣτις ἐγένετο εἰς τὴν πρώτην
τῆς διὰλέξιν ὑπὸ τῆς κοινωνίας τῆς
Χριστιανίας, ἡ πρέσβειρα τῶν Σοβί-
ετ δὲν φαίνεται ὅτι ἐδοκίμασε καὶ
τὴν ἐλαχίστην ἀπογοήτευσιν. Ἀντι-
θέτως, ἐδήλωσε διὰ τοῦ τύπου, ὅτι
θὰ συνέχισεν τὰς διὰλέξεις της, μολο-
νόντι δὲ ὁ «ἀσθενής», δηλαδή ὁ Νορ-
βηγικὸς λαὸς ἔχει βαρύντατα μο-
λυνθῇ μετὰ τὸ μικρόδιον τῶν παρὰ
δόσεων καὶ τῶν «σκληρῶν κοινωνικῶν
ἰδεῶν», ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν, ὅ-
τι ταχέως θὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὑ-
γιά ὁδὸν τοῦ «ἐλευθέρου ἔρωτος» !

ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἐφημερίς τῆς Ν. Γόρκης γράφει:
Εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Βαπτιστῶν
ἡ ὁποία ἐγένετο κατ' αὐτὰς εἰς τὴν
πόλιν Καλαμαζοῦ τῆς Πολιτείας
Μίσιγκαν, ὁ αἰδ. δόκτωρ Χένρυ
Τράλλ, ἐκ Ν. Γόρκης, ἐκήρυξε τὸ
δόγμα ὅπως αἱ ἐκκλησίαι διδάσκουν
εἰς τὰ κορίττα πῶς νὰ ἐρωτεύονται.

Ὁ δόκτωρ Τράλλ συνέστησεν εἰς
τὴν συνέλευσιν ὅπως ἡ ἐκκλησία λά-
θῃ ἀδιαφόρον διὰ τὰς ἐρωτοτροπί-
ας τῶν νεανίδων, ἀντὶ τῆς νῦν ἰσχύ-
ουσα ἐκκλησίας καὶ ἀνθρώπων.

Υπέδειξεν ὅπως καθεὶ ἐκκλησία ἔ-
χει ἰδιαίτερον διαμέρισμα συνανα-
στροφῆς ὅπου τὰς Κυριακάς θὰ
συνέρχονται τὰ τέκνα τῶν Βαπτι-
στῶν ὅπως βαπτισθῶσιν εἰς τὰνάμα-
τα τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν παρουσιάζει
ἡ συναναστροφή ἀντιθέτων φύλων.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΙΑΜΕΣΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

εποφύης, χαριτωμένη. Κοιμω-τέχημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς πεπειραμένου νζέντλεμαν εὐκολα θὰ μετεβάλ-λετο εἰς κύπελλον ἀμβροσίας. Τὰ μάτια της τὰ γαλανὰ ἀντικατοπτρίζουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν θάλασσαν· ἔχουν πάρῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν γλυκύτητα ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸ ἀνήσυχον φωσφόρισμα δταν τὴν φιλήῃ ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου. Τὸ στόμα της εἶνε ἕνας ρόδινος δακτύλιος ποῦ προκαλεῖ φιλήματα· ἡ ὀσφὺς ἕνας ἄλλος δακτύλιος νοσταλγῶν ἀνδρικοὺς βραχίονας.

Ἐκεῖνος — εἵκοσι ἐτῶν, ζωηρὸς με ἄτακτα ἄφθονα μαλλιά, με μάτια ὀνειροπόλα, τελειόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρωτοετής τῆς ζωῆς.

☆☆

Στὴν Κηφισιά.

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων μόλις ἐκινούνται· ὁ ἥλιος ἔσπευδε νυστάζων νὰ κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς σινδόνος τῆς θαλάσσης. Ἄν ἡ φύσις με τὰ μαγικά της φίλτρα τὸν ἐνδουσιάζει, ἕνα μικροσκοπικὸ πλᾶσι ἀτης. ἡ Ἀντι-

γόνη τὸν αἰχμαλωτίζει. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κούκλαν αὐτὴν ποῦ ἔκλειε μέσα της μίαν σφριγηλὴν ζωὴν. Δι' αὐτὴν ἤμποροῦσε νὰ θυσιάσῃ ὅλην του τὴν ὑπαρξιν. Καὶ τὸν ἔρω τὰ του αὐτὸν ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν Ἀνδρέαν, τὸν μόνον φίλον του, ποῦμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην. Καὶ τοῦ ἐξεθεῖαζε τὴν Ἀντιγόνην του, τὸ «ἀνδάλμα» του. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας τὸν ἤκουε με μεγάλην φυροχίαν. Προσεπάθει νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον ἔρωτα.

Μίαν ἡμέραν — τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐκινούντο πάντοτε—εἶχε ξετρελλαθῇ κυριολεκτικῶς με τὴν Ἀντιγόνην.

—Θὰ τὴν κλέψω, Ἀνδρέα.

—Θὰ κάμῃς πολὺ ἄσχημα.

—Λυῶναι γι' αὐτή.

—Εἶσαι παιδί.

—Μοῦ ἔρχεται νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου.

—Ἄν εἶχες τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ μιλοῦσες ἔτσι.

—Ἀλλὰ με νευριάζεις με τὴν ἀπάθειάν σου.

—Βλάκα σὲ σώζω.

—Καὶ ἐχωρίσθησαν· ἐκεῖνος θυμωμένος, ὁ Ἀνδρέας χαμογελῶν.

☆☆

Ἐπὶ τέλους ! Νὰ αὐτὸς εἰς τὸ

πλευρὸν τῆς Ἀντιγόνης. Ἡ μυροῦ διὰ τοῦ παρθενικοῦ της στήθους τὸν ἐμέθυσε. Τὰ μάτια του ἐθόλωσαν. Ἐδίσπιοτε, εἰς τὴν τόσῃ εὐτυχίαν του.

Τοῦ ἐξήτησε νὰ καθήσουν παρὰ μερὰ ὑπὸ μίαν σκιὰν τοῦ κήπου. Κάθεται πολὺ πλησίον του. Ἐκεῖνος νομίζει ὅτι θέλει νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ παραλύει, ὅλος ἀπὸ ἡδονήν.

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐκινούντο καὶ πάλιν. Ὁ ψίθυρος των ὁμοῖαζε με ἐπιθαλάμιο ὕμνον.

Τὸν πλησιάζει ἀκόμη περισσότερον. Καὶ με μίαν γλυκύτητα ἐκνευριστικὴν, με μίαν περιπάθειαν ἥτις θὰ παρέλκε ἕκαστον ἀντίστασιν, με ἕνα χαμόγελο Τζοκόντας τοῦ λέγει :

—Κάτι θέλω νὰ σὰς πῶ...Εἶνε ἕνα μυστικὸν τῆς καρδιᾶς μου ποῦ καὶ ὁ με βασανίζει...Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ κάμετε ὅ,τι σὰς ζητήσω :

—Ἔχετε τὸν λόγον μου, λέγει ἔξαλλος ἐξ ἔρωτος, περιμέναν νὰ τοῦ δώσῃ τὰ χεῖρα της διὰ νὰ ὀρκισθοῦν.

—Λοιπὸν, θέλω νὰ με βοηθήσετε. Ἐζητοῦσα κάποιον διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Ἀγαπῶ τὸν Ἀνδρέαν. Μ' ἀρέσει, τρελλὰ. Δὲν τοῦ ἔχω εἰπῇ τίποτε...Εἶστε φίλος του στενὸς καὶ ζητῶ τὴν μεσολάβησίν σας.

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐκινούντο καὶ τώρα, ἀλλ' ἀπὸ ἐπιθαλάμιον ὕμνον ὡς ἐπικλιδεῖς θρήνος ἤκουετο ὁ ψίθυρός των.

☆☆

Ἡ ὑπόσχεσις ἔπρεπε νὰ τηρηθῇ. Ἀλλὰ πῶς ; αὐτὸς νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν φίλον του τὴν κομμοσπορικὴν εἶδησιν ; Ποτέ !

Τοῦ ἔγραψε νευρικὰ ὀλίγας λέξεις.

Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν συνῇ

τήθησαν, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

—Ἐ, τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμη ; Ἐγὼ βλέπετε δὲν τὴν ἔκλειπα, ὅπως ἐοῦ ἐλογάζαζες νὰ κάμῃς. Γι' αὐτὴν λοιπὸν εἶσαι τρελλός, γι' αὐτὴν ὑποφύεις, δυστυχισμένε ; Τὶ παιδί ποῦ εἶσαι ! Θέλεις ἀπόψε νὰ τὴν πάρουν με μαζί ; Ἀνόητε ! Μάθε ὅτι τὰ μυαλά δὲν τινάζονται εὐκολα γιὰ ἕνα πρᾶγμα τόσῃ κοινόν, ὅπως ἡ γυναικα.

Ἦκουεν ἐκεῖνον ἀναυδος. Ἐσηκώθη νὰ φύγῃ.

—Ποῦ πᾶς ;

—Στὴν κάμαρά μου.

—Καὶ ἐγὼ ἀπῆντησεν ὁ Ἀνδρέας, στὴν παλῆάν μου φιλενάδα. Ἀ, δὲν τὴν ἀλλάζω με τὴν Ἀντιγόνην σου.

☆☆

Ἐκεῖνος ἔφυγεν, ἐρωτευμένος πάντοτε, ἀπὸ τὴν Κηφισιάν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες ἐκάθητο σκεπτικὸς εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου. Ἐνθυμῆθη τὴν Κηφισιάν, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὴν Ἀντιγόνην, ἐκεῖνο τὸ ρόδιον στοματάκι, ἐκεῖνα τὰ γαλανὰ μάτια...

Διὰ μίαν σηκώνεται—θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κηφισιάν νὰ τὴν συναντήσῃ, νὰ περῇ στὰ πόδια της, νὰ ζηταίῃ τὴν ἀγάπην της, νὰ τῆς δεῖ ἀλλήλῃ τὸν ἀκαταλίκητον ἔρωτά του, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν οἶκτον της. Ὅταν ἀκούῃ μίαν λεπτὴν χαρτωμένη φωνὴν νὰ λέγῃ πρὸς ἕνα κοινὸν ἁξιωματικόν.

—Λοιπὸν θὰ θελήσετε νὰ μοῦ χρημεύσετε ὡς διάμεσον ;

Ἡ φράσις τὸν ἠλέητο.

Ὅστε ὑπήκουε καὶ ἄλλη γυναῖκα ὡς τὴν Ἀντιγόνην ;

Προσεπάθει νὰ ἀκούσῃ καλλιτεροῦ. Ἀλλ' ἀπὸ ν' ἀκούσῃ, εἶδε.

Ἦτο αὐτὴ, ἡ Ἀντιγόνη του, ἡ ὁ

ποία βραδυθείσα την μονοτονίαν τῆς Κηφησιᾶς, εἶχε κατέβη εἰς τὸ Φάληρον.

☆☆

Ἦρχισαν νὰ σβύνουν τὰ ἤλεκτρα καὶ φῶτα τῆς πλατείας, ἀλλὰ δὲν ἔσβυνε καὶ ἡ ζήλειξ του. Καὶ ἔσπευδε νὰ προφθάσῃ τὸ τραῖνον νὰ μπῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ βαγόνι, ὅπου ἡ Ἀντιγόνη του ἦτο μὲν τὸ νέον «διάμεσον», ἀλλὰ τὸ ἔχασε. Καὶ ἐνῶ αὐτὴ θὰ ἐξομολογεῖτο ἀφελῶς τὸν νέον ἑρωτᾷ τῆς, αὐτὸς ἐνθυμήθη τὰ λόγια τοῦ φίλου του Ἀνδρέα. Καὶ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν φορὰν αὐτὴν μίαν νέαν κατάρτησιν, τὴν ὁποίαν διέπραξε τὸ ἐλαφρὸν αἰώνιον θῆλυ, τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο κομποτέχημα...

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἐφθινεν ἀδιάκοπα.

Ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἰδεώδες του. Κλεισμένος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, εἰργάζετο ἀδιάκοπως. Τίποτε ἄλλο δὲν τὸν ἐνδιέφερον.

Ἡ ἀφοσίωσίς του εἰς τὴν ἐπιστὴμην τὸν εἶχεν ἀπορροφήσει. Ἐξῆ δι' αὐτὴν καὶ αὐτὴ εἰς ἀνταπόδοσιν τὸν εἶχεν ἐξαντλήσει.

Ἡ φυματώσις εἶχε προχωρήσει· ἔβλεπε νὰ προσεγγίξῃ τὸ φθινόπωρον καὶ εἰς ἑκάστον φύλλον ποῦ ἔπιπτε, ἠσθάνετο νὰ καταρρέῃ καὶ μία ἡμέρα τῆς ζωῆς του. ἔβλεπε νάσυμβολίζεται ὁ θάνατος τῶν ἐλπίδων του.

Ὁ πυρετὸς ἐφλόγιζε τὸ μέτωπόν του· ὁ βῆχας ἐβασάνιζε τὸ στήθος του, ἀλλ' ἀπὸ τὰς ὀστεώδεις χεῖρας του δὲν ἔλειπε τὸ ἐπιστημονικὸν ἐργαλεῖον.

Καὶ ἐφθινεν ὁλονέν.

☆☆

Νύχτα φθινοπωρινή.

Τὰ νέφη λύνονται εἰς χονδράς σταγόνας.

Ὁ ἱατρὸς ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι. Ἡ προαισθησις τοῦ θανάτου πιέζει τὸ στήθος του. Δυσφορεῖ. Περισσότερον ἀπὸ τὰ σάβανα τὸν βασανίζει ἡ λύσις ἐνὸς ἐπιστημονικοῦ προβλήματος.

Ὁ πυρετὸς τῆς σκέψεως ἤρξανε τὸν πυρετὸν τῆς ἀσθενείας. Ἦγωνία, ἐφ' ὅσον ἔβλεπε ἀπομακρυνόμενον τὸ ἰδεώδες τῆς ἐπιστήμης.

Ἦρχισε νὰ κουδῶνῃ. Ἦτο πλέον δέσμιος τοῦ ἀντιπάλου του, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνθρωποκτόνον μαχίαν ἐζητεῖ νὰ μετριάσῃ. Ἀλλ' ὁ θάνατος ἐπληροχτο πεισματῶδης, ἀδυσώπητος.

☆☆

Αἶφνης ἡ θύρα ἀνοίγει.

Δὲν ἦτο οἰκείος.

Δὲν ἦτο ὁ ἱερεὺς, φέρων τὴν ὑστὴν περηγορίαν.

Ἦτο ἓνας ἄγνωστος.

Μόλις ἐσύρετο. Εἶχε πληγωθῇ καὶ ὁ ἱατρὸς ἦτο ὁ πλησιέστερος ποῦμποροῦσε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Τὰ δύο πάσχοντα σώματα συνητήθησαν.

Ὁ εἰς ῥόγχος συνῶδεν τὸν ἄλλον. Ἡ συμφωνία τοῦ θανάτου συνετελείτο, ψυχρὰ, ἐπιμόνος ἀκαμπτos.

—Γιατρὲ, βοήθεια, πεθαίνω... Σὺ σε με, γιατρὲ..

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ. Ἐπεσε στὸ πάτωμα.

Ὁ ἱατρὸς ψυχρορραγῶν, τὸν κυττάζει μὲ μισοσβυσμένα μάτια ποῦ ἔδειχναν πὼς ἤθελε νὰ παρατείνῃ τὰς ἰδικὰς του τελευταίας στιγμὰς διὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ τραυματίας προσπαθεῖ συρόμενος νὰ φθάσῃ πλησιέστερον εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ ἱατροῦ. Τὰ ἐφθαρμένα φορέματά του, ἡ βρ

σανισμένη μορφή του ἐδείκνυν ἓνα ἐργάτην. Τὸ αἷμα ἐσχημάτισε μίαν ταρινίαν ἐπάνω στὸ φόρεμά του...

Ὁ ἱατρὸς συγκεντρῶν τὰς ἐξῆν τλημένας δυνάμεις του τὸν ἑρωτᾷ ποῦ πονοῦσε.

Ἐκεῖνος τοῦ ἔδειξε τὴν πληγή. Ὁ ἱατρὸς τοῦ ἔδειξε καὶ αὐτὸς ἓνα τραπέζι.

—Ἐκεῖ... Ἐκεῖνο τὸ μπουκαλάκι. Βάλε ἐπάνω στὴν πληγὴ.

Ὁ ἱατρὸς κουρασθεὶς ἀπὸ τὰ λίγα λόγια ποῦ εἶπε, ἔκλεισε τὰ μάτια θυθισθεὶς εἰςνάρκην. ἐνῶ ὁ τραυματίας κατώρθωσε νὰ συρθῇ μέχρι τῆς τραπέζης καὶ νὰ πάρῃ τὸ ἱατρικόν.

☆☆

Ἡ νύχτα ἔγινε σκοτεινότερη· ὁ ἀνεμος δυνάμωσε· ἡ βροχὴ πίπτει ῥαγδαία.

Εἰς τὴν πάλιν ἐκείνην τῶν στοιχείων, μόλις ἠκούσθη ἓνας στεναγμὸς ἀναισθησίας.

Ἦτο τοῦ τραυματίου, ὅστις ἔμαρτη ἐπαφῇ τοῦ ἱατρικοῦ ἠσθάνθη ἐλαφρότερον τὸν πόνον.

Ὁ ἱατρὸς διὰ μίαν στιγμὴν ἀνέβλεψε καὶ εἶδε τὸν ἀσθενὴ ἀνακουφισθέντα. Ἐπίστευσε ὅτι τὸν ἔσωσε καὶ ἔκλεισε ἡσυχὰ τὰ μάτια διὰ νὰ μὴ τ' ἀνοίξῃ πλέον, ἐνῶ μεδίαιμα εὐχαριστήσεως ἠμῖανοιγε τὰ χεῖλη του. —τελευταῖος χαιρετισμὸς πρὸς τὴν ζωὴν.

Δὲν ἔσωσε τὴν ἰδίαν του ὑπαρξίν, ἀφοῦ κατὰ τῆς ἀσθενείας του ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιταχθῇ, διημιφισβήτησε ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου μίαν ἄλλην ζωὴν.

Ἀπέθανεν ἡττημένος, ἀλλὰ καὶ σωτὴρ.

☆☆

Ὁ θάνατος ἐξέτεινε τὰς μελανὰς πτέρυγας του ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ, συγχρόνως μὲ μίαν πτώσιν κεραυνοῦ. Ὁ ἄσρωστος ἠθέλησε νὰ ἀνασηκωθῇ, ἀλλ' ἐκλονίσθη· ἀπλώνει τὸ χεῖρ νὰ στηριχθῇ ἀλλὰ τινάζεται, ὀλος καὶ πίπτει. Τὸν στεναγμὸν τῆς ἀνακουφίσεως γλήγορα διεδέχθη στεναγμὸς θανάτου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔβγαιναν ὑπὸ τὴν κόγχην. Πόνοι φρεῖνοι τὸν βασανίζουν.

Παραδέρνει, σὰν νὰ τὸν εἶχε καταλάβῃ ἐπιληψία. Μὲ πνιγμένην φωνὴν ζητεῖ βοήθειαν.

Καμμία πνοὴ γύρω του. Τὰ πόδια του μένουν ἀκαμπτα καὶ μόνον τὰ χεῖρα ἐκτείνονται ἱκετευτικά πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ ἱατροῦ.

Τὸ ἄλλοθωροῦσαν ἐκ τοῦ λοιποῦ σπασμοῦ βλέμμα τοῦ θνήσκοντος ἱατροῦ ἔσφαλεν ὅταν ὑπεδείκνυν εἰς τὸν ἄσρωστον, ἐν ἑκ τῶν φιαλιδίων ποῦ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ὁ τραυματίας ἔθεσε ἐπὶ τῆς πληγῆς δηλητήριο.

☆☆

Ὁ ἱατρὸς εἰς τὸ κρεβάτι· ὁ ἑρῶτης εἰς τὸ πάτωμα—νεκροί.

Εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ἡμέρωσ, ἐπτείνει τὸ πένθος.

Εἷς κυνοαρχαί, ὁ μέγας ἀπίπλος τῆς Ἐπιτήμης—ὁ θάνατος.

Καὶ ἐκείντο τὰ δύο πτώματα ἀπὸ γαντι, ἀλλήλων, ὅσοι νὰ ἐξητούσαν τὸ ἐν νὰ πλησιάσῃ τὸ ἄλλο. ἐν τραγικῇ σπουδᾷ τὴν ὁποία μὴτὴν ἀπεπειράτο νὰ μετριάσῃ τῶν ὀχρῶν χειλέων τοῦ ἱατροῦ τὸ τελευταῖον πλάνον μεδίαιμα..

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧ, Ν. ΚΑΪΡΗΣ

Μαιευτὴς Γυναικολόγος

24 Προαστείου 243-5 μμ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατηράτομυριάκις τὴν στιγμήν καθ' ἣν εἶχε μισθωθῇ ὑπέρτης τοιούτου ἀνθρώπου, καὶ θὰ προετίμα νὰ θυσιάσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς οὐρᾶς του, νὰ θυσιάσῃ τὴν κεφαλὴν του, νὰ γεῖνῃ βόνζος μᾶλλον, παρὰ νὰ εὐρίσκηται ὅπου εὐρίσκετο.

Εντούτοις τὸ Σάμ-Γέπ, ὠθούμενον ὑπὸ οὐρίου μεσημβρινοῦ ἀνέμου, παρῆλθεν ἀλληλοδιαδόχως πρὸ τοῦ Πέχ-Τάγγ, τοῦ Σάγγ-Τούγγ καὶ τοῦ Τσιάγγ-Χό, καὶ ἔπλεε κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τάου, ἀπέναντι τοῦ Χαί-Βε-Τσέ.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κόλπου ἤρχι ζενὰ γίνεται ἔρημον, καὶ μόλις μικρά τινα ἐμπορικὰ σκάφη καὶ ἀλιευτικὰ πλοία εἰσέρχονται εἰς τὸ βάθος τοῦ κενοῦ ὁρίζοντος.

Ο Κραίγ καὶ Φράυ παρατήρησαν ὅτι τ' ἀλιευτικὰ ἔκειλα σκαφίδια, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ πέντε μόλις ἤξιστον ἔχοντα χωρητικότητα, ἦσαν ὥπλισμένα δι' ἐνὸς ἢ δύο τηλεβόλων.

Παρατήρησαν δὲ τοῦτο εἰς τὸν πλοίαρχον Γίν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησε τριβών τὰς χεῖρας του:

Ενε, διὰ νὰ φοβοῦνται οἱ πειραταί.

— Πειραταί εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσέ-Λί; ἀνεφώνησε μετὰ τινος ἐκπλήξεως ὁ Κραίγ.

— Διατί ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Γίν. Κ' ἐδῶ καὶ παντοῦ! Τὰ νερὰ τῆς

Κίνας εἶνε γεμάτα!

Καὶ ὁ ἀξιότιμος πλοίαρχος ἐγέλα, δεικνύων τὴν διπλὴν σειρὰν τῶν λευκῶν ὀδόντων,

— Δὲν τοὺς παραφοβεῖσθε; φαίνεται; τῷ παρατήρησεν ὁ Φράυ.

— Δὲν ἔχω τὰ κανονικά μου; ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Καὶ κανονάκια ποῦ τραγουδοῦν θαυμάσια.

Εἶνε γεμισμένα;

— Συνήθως.

— Τώρα;

— Οχι.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Φράυ.

— Διότι δὲν ἔχω πυρίτιδα.

— Τὶ τὰ θέλεις λοιπόν τὰ κανόνια;

— Τὶ τὰ θέλω; Νὰ ὑπεραπίξωμαι τὸ φορτίον μου ὅταν ἀξίξῃ τὸν κόπον. Τώρα ὅμως, μ' αὐτὸ τὸ φορτίον...

— Καὶ πῶς ἠξεύρουσιν οἱ πειραταί ὅτε τὸ φορτίον σου ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ προσβάλουν;

— Τοὺς φοβεῖσθε λοιπόν πολὺ, τοὺς πειρατάς; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Εὐνοεῖται, τοὺς φοβοῦμαι! ἀπήντησεν ὁ Φράυ.

— Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε κανὲν ἐμπόρευμα μαζὺ σας;

— Ἀδιάφορον. ἔχουμε λόγους νὰ μὴ ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἐπίσκεψίν των.

— Εὐνοία σας λοιπόν! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, καὶ ἂν ἀπαντήσωμεν

πειρατάς, δὲν θὰ μᾶς κυνηγήσουν.

— Διατί;

Διότι ἅμα μᾶς ἀπαντήσουν, θὰ ἐννοήσουν τί φορτίον ἔχουμεν.

Καὶ δεῖξας λευκὴν σημαίαν κυματίζουσαν μεσίστιον, προσέθηκεν.

— Εἶνε σημαία πένθους, καθὼς βλέπετε, καὶ τὰ παλληκάρια αὐτὰ δὲν ἔχουν ὄρεξιν νὰ ληστεύουν πτώματα.

— Ἰσως ὑποθέσουν, παρατήρησεν ὁ Κραίγ, ὅτι τὸ κάμνετε ἐπιτήδες ἀπὸ φρόνησιν, καὶ ἔλθουν νὰ ἐξετάσουν τὸ πρᾶγμα.

— Ἄν ἔλθουν, ἀντιπαρατήρησεν ὁ πλοίαρχος, θὰ τοὺς δεχθῶμεν, θὰ ἰδοῦν καὶ μόνοι των τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ φύγουν ὡς ἤλθαν.

Ο Κραίγ καὶ ὁ Φράυ οὐδὲν περαιτέρω παρατήρησαν, ἀλλὰ δὲν συνεμείσθησαν ἐν τούτοις καὶ τὴν ἀπτόητον τοῦ πλοίαρχου ἡσυχίαν. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἀνάγκη ἦτο ὑπομονῆς, καὶ οὐδὲν ὑπελείπετο αὐτοῖς ἄλλο ἢ μόνον ἡ εὐχὴ αἰσίου διαύλου.

Ἀλλως δὲ ὁ πλοίαρχος οὐδὲν εἶχε πρὸς τοῦτο ἀμελήσει. Πρὶν ἢ ἀπαρῆ, ἀλέκτωρ εἶχε θυσιασθῇ εἰς τὰς ἐναλίους θεότητας, καὶ τοῦ δυσμείρου πτηνοῦ τὰ πτερὰ ἐκρούμηντο ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀκατίου ἰστού. Αἱ ἐπὶ τὸ κατὰστρομα πεσοῦσαι δλίγαι τοῦ σιματός του σταγόνες καὶ μικρὸν κύπελλον οἶνου ριφθὲν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶχον συμπληρώσει τὴν θυσίαν. Τὶ πλέον μετὰ ταῦτα ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ τὸ Σάμ-Γέπ, κυβερνώμενον μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀξίου πλοίαρχου Γίν;

Πρέπει τις ἐν τούτοις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι αἱ ἰδιότροποι θεότητες δὲν ἐξίλεώθησαν. Εἶτε διότι ὁ ἀλέκτωρ δὲν ἦτο ἀρκούντως παχὺς, εἶτε διότι οἶνος δὲν κατήγετο ἐκ τοῦ Χάο-Σίν, φοβερὸς ἄνεμος ἐνέσκηψε κα-

τὰ τῆς βάριδος, ἀπροσδόκητος ὄλας καὶ αἰφνίδιος κατόπιν φαιδρᾶς καὶ αἰθρίας ἡμέρας.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας τὸ Σάμ-Γέπ ἠτοιμάζετο οὐριοδρομοῦν νὰ περικάμῃ τὸ ἀκρωτήριον, ὅπερ σχηματίζει ἡ ἀκτὴ βορειοδυτικῶς καὶ νὰ ναχθῇ οὕτω εἰς τὸ πέλαγος, ὅπερ μεγάλως θὰ ἠνέκλυνε τὴν πορείαν του. Ὁ δὲ πλοίαρχος ὑπελόγιζεν, οὐχὶ τολμηρῶς, ὅτι ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἠθελε φθάσει εἰς τὰ παράλια τοῦ Φοῦ-Νίγγ.

Οὕτως ὁ Κιν-Φὸ ἔβλεπε προσεγγίζουσαν τῆς προσορμίσσεως τὴν ὥραν μετὰ τινος ἀνυπομονησίας, ὁ δὲ Σοὺν μετὰ πολλῶ ἀγοριωτέρας, ὁ δὲ περὶ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὥραν τὸ πλοῖον ἐφθανε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου Λεάο-Τόγγ, ὁ ἄνεμος ἐτράπη αἰφνιδίως βορειοανατολικός, καὶ μετὰ δύο ὥρας, μεταβληθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς βορρᾶν, ἔπνεε βορειοδυτικός.

Ἄν ὁ πλοίαρχος Γίν εἶχε βαρόμετρον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἠθελε παρατηρήσει ὅτι ἡ στήλη του εἶχεν ἀπολέσει αἰφνιδίως σχεδὸν τέσσαρα μέχρι πέντε χιλιόμετρα. Ἡ αἰφνίδιος δὲ αὐτῇ του ἀέρος ἀρρατώσις προσμήνυνεν ἐγγίζοντα τυφῶνα, οὐτινος ἡ ὁρμὴ ἀνεκούφιζεν ἤδη τὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα. Ἀνάφ' ἑτέρου ὁ πλοίαρχος Γίν ἐγνώριζε τὰς παρατηρήσεις τοῦ Ἀγγλοῦ Παδινγτον καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ Μώου, ἠθελε προσπαθῇ νὰ μεταβάλῃ δρόμον καὶ νὰ δώσῃ βορειοανατολικὴν εἰς τὸ σκάφος του διεύθυνσιν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ φθάσῃ εἰς πεδῖον κείμενον ἐκτὸς τοῦ κέντρου τῆς ἑξέως τοῦ τυφῶνος.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Γίν οὔτε βαρόμετρον μεταχειρίζετο οὔτε τοὺς νόμους των τυφῶνων ἐγνώριζε. Θύσας τὸν ἀλέκτορά του, εἶχε πληρῶς πεποιθῇ-

σιν ὅτι ἐξώρκιζε πᾶν ἀπενυχταῖον.

Οὐχ ἦν τὸν ὅμως ἦτο καλὸς ναυτικός ὁ δεισιδαίμων Κινέζος, καὶ τὸ ἀπέδειξε κατὰ τὴν δύσκολον ἐκείνην περίστασιν, λαβὼν ἐξ ἐμφύτου τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἤθελε λάβει Εὐρωπαῖος πλοίαρχος.

Ο τυφὼν ἦτο μικρὸς, καὶ ἐπομένως ταχύτατος, κινούμενος κατὰ ἑκτὸν καὶ πλείονα ἔτι χιλιόμετρα τὴν ὥραν Ὡθησε δὲ οὕτω τὸ Σάμ-Γέπ πρὸς ἀνατολάς, καὶ τοῦτο ἦτο εὐτύχημα, διότι ἀπεμάκρυνε τὸ πλοῖον τῆς ἀκτῆς, ἥτις οὐδὲν τῷ παρεῖχεν ἄσυλον, καὶ καθ' ἣς ἤθελεν ἀφεύκτως ἐξοκεῖλει ἐντὸς ὀλίγου.

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἡ τρικυμία ἐφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνά της, ὁ δὲ πλοίαρχος Γίν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πληρώματός του, ἐκυβέρνηε ὡς ἀληθὴς ναυτικός. Δὲν ἐγέλα μὲν πλέον, ἀλλὰ διετήρει ὅμως πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀπάθειαν, καὶ ἡ χεὶρ του, ἐρρωμένος σφίγγουσα τὸ οἰάκιον, διηύθυνε τὸ ἐλαφρὸν σκάφος, τὸ ὁποῖον πετοῦσε ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς λάρος.

Ο κίνδυνος δὲν τὸν ἐξέπληττεν οὐδὲ ἐτρόμαζε, διότι ἀπετέλει καὶ αὐτὸς μέρος τῶν ἀνυχιῶν, ἃς ἐπεφύλασσαν αὐτῷ ἡ μοῖρα.

Ο Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἀνησύχουν πολὺ περισσώτερον, κατὰ λόγον, ἐννοεῖται, πάντοτε τῆς ἐμπορικῆς ἀξίας τοῦ πελάτου των. Ἡξίζε βεβαίως ἡ ζωὴ των ὅσον ἡξίζε καὶ τοῦ Κιν-Φό, καὶ ἂν συναπῆθ' ἦσκον μετ' αὐτοῦ, οὐδεμία πλέον τοῖς ἐπεβάλλετο φροντίς περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἑκατοντούτιδος. Ἀλλ' οἱ εὐσυνείδητοι ἐκεῖνοι πράκτορες ἐλθισμόνον ἐ-αυτοὺς καὶ μόνον τοῦ καθήκοντος αὐτῶν τὴν ἐκπλήρωσιν ἐσυλλογίζοντο. Παρεδέχοντο—ἔστω!—ν' ἀπολεσθῶσι, καὶ νὰ συναπολεσθῶσι με-

τὰ τοῦ Κιν-Φό, ἀλλὰ νὰ γείνη τοῦτο τὴν τριακοστὴν Ἰουνίου, μετὰ τὸ μεσονύκτιον! Ο Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ, ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ οὐδὲν ἄλλο διανοοῦντο, οὐδὲν ἄλλο ἠθέλον, ἢ νὰ σώσωσι τὸ ἑκατομμύριον!

Επὶ τρεῖς ὥρας τὸ πλοῖον ἐκινδύνευσε μεγάλως. Ατυχή τις στραβοτιμονιὰ θὰ τὸ κοτεπόντιζε βεβαίως, διότι θὰ κατέκλυζεν ἡ θάλασσα τὸ κατὰστροφμα. Ἀλλ' οὔτε νὰ διενθун-θῇ προσηκόντως ἦτο δυνατόν, οὔτε νὰ ἐκτιμῇσῃ ὁποῖαν καὶ πόσῃν ὁδὸν διέτρεξεν.

Εν τούτοις ἐξ εὐτυχοῦς συμπτώσεως ἐφθασε τὸ Σάμ-Γέπ, χωρὶς σπουδαίας βλάβας, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὑπερμεγέθους ἐκείνου ἀτμοσφαιρικοῦ δίσκου, ὅστις ἐκάλυπτε περιφέρειαν ἑκατὸν περίπου χιλιόμετρων καὶ ὅπου εὐρίσκετο θάλασσα ἡρεμὸς ἐπὶ τρία περίπου μίλια, καὶ ἄνεμος μόλις ἐπαισθητός. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο οὕτως εἴλειν λίμνη γαλινιαία ἐν μέσῳ τρικυμιώδους ὠκεανοῦ.

Τὸ πλοῖον ἐσώθη οὕτω, κυλισθὲν ἐκεῖ ὑπὸ τῆς βίας τῆς λαίλαπος, τὴν τρίτην δὲ ὥραν τῆς πρωῒας κατέπιπτεν ἡ μανία τοῦ τυφῶνος ὥσερ διὰ μαγείας καὶ τὰ ὕδατα κατηνάζοντο περίε τῆς μικρᾶς ἐκείνης κεντρικῆς λίμνης.

Ἀλλ' ὅτε ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, μάτην τὸ Σάμ-Γέπ ἀνεζήτησε γῆν περὶ τὸν ὀρίζοντα. Τὰ κύματα τοῦ κόλπου περιεστοίχιζον αὐτὸ πανταχόθεν, μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὀρίζοντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

—Ποῦ εἴμεθα, πλοίαρχε Γίν; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ κίνδυνος.

—Δὲν ἠξεύρω σωστά, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, οὐτ. νος εἶχε πάλιν φαι-

δρυνθῇ τὸ πρόσωπον.

—Εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πέ-Τσέ-Λί;

—Ἴσως.

—Εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λεζο-Τόγγ;

—Πιθανόν.

—Ποῦ θὰ προσορμισθῶμεν;

—Οπου μᾶς πάγῃ ὁ ἄνεμος.

Καὶ τότε;

—Ξεύρω κ' ἐγώ!

—Ο ἀληθὴς Κινέζος ἠξεύρει πάντοτε, κύριε πλοίαρχε, ἀπήντησε δυσθύμως ὁ Κιν-Φό.

—Εἰς τὴν ξηρὰν μάλιστα, ἀπήντησε ὁ πλοίαρχος Γίν, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ τὸ στόμα του διεστάλη γελῶν μέχρι τῶν ὠτων του.

—Δὲν εἶνε πρᾶγμα νὰ γελᾷς! παρητήρησεν ὁ Κιν Φό.

—Οὐδὲ νὰ κλαίω· ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, καίτοι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος, ἀδύνατον ἦτο εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ Σ' μ-Γέπ νὰ ὀρίσῃ τὴν θέσιν του, ἀφ' οὗ δὲν εἶχε πυξίδα. Επειδὴ ὅμως, ὅπως δήποτε, ἡ ξηρὰ θὰ εὐρίσκετο πρὸς τὸ βαρειοδυτικὸν τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ζήτημα μόνον ἦτο ἡ ἀπ' αὐτῆς ἀποστάσις, ὁ πλοίαρχος Γίν δὲν ἠθέλε βεβαίως διστασεῖν ν' ἀναπετάσῃ τὰ ἱστία του πάντα καὶ νὰ λάβῃ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀδύνατον, διότι τὸν τυφῶνα εἶγε διαδεχθῇ ἐλ-τελὴς γαλήνη, καὶ οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἐρρουτίδωνε τὴν θάλασσαν.

—Ωραῖα! διελογίσθη ὁ Κιν-Φό, μετὰ τὴν τρικυμίαν, ἥτις μᾶς παρέσυρεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἦλθε τώρα ἡ γαλήνη, ἥτις μᾶς ἐμποδίζει νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν. Ἀποτεινόμενος δὲ εἰς τὸν πλοίαρχον.

—Πόσον ἡμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ αἰτὴ ἡ γαλήνη; ἠρώτησε.

—Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, κύριε; ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Ποῖος ἠξεύρει;

—Ὡρως ἢ ἡμέρας;

—Ἡμέρας ἢ ἐβδομάδας! ἀπήντησεν ὁ Γίν μετὰ μειδιάματος ἐγκαρτερήσεως, ὅπερ ὀλίγου δεῖν ἔφερεν εἰς ἀπόγνωσιν τὸν ἐπιβάτην του.

—Εβδομάδας! ἀνέκραξεν ὁ Κιν-Φό. Καὶ γομίζεις ὅτι ἡμπορῶ ἐγὼ νὰ περιμένω ἐβδομάδας;

—Δὲν γίνεται ἄλλως, ἐκτὸς ἂν σύρωμεν ἡμεῖς μόνοι τὸ πλοῖον.

—Στὸν διάβολον καὶ τὸ πλοῖόν σου καὶ ὅσους περιέχει, πρῶτον ἐμεῖ, ὅστις εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς αὐτό.

—Κύρια, ὑπέβαλεν ὁ πλοίαρχος Γίν, θέλετε νὰ σὰς δώσω δύο καλὰς συμβουλὰς;

—Λέγε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ
ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

Διαβιζόμεν τὰς εὐχαρίστιας τοῦ Διευθυντοῦ κ. Βαλάση πρὸς τοὺς φοιτητὰς οἵτινες διὰ τῆς συνδρομῆς καὶ εὐπρεποῦς συμπεριφορᾶς των συνετέλεσαν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Φοιτ. Λέσχης. Υπόσχεται δὲ ὅτι δὲν θὰ παύσῃ μεριμνῶν δι' αὐτούς.

Οσοὶ ἐκ τῶν γονέων τῶν φοιτητῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐπαρχιωτῶν ἐπιθυμοῦσι πληροφοριαντῶν περὶ τῆς προόδου διαγωγῆς κ.λ.π. τῶν τέκτων τὰ ὅποια εἶναι μέλη τῆς Λέσχης, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν «Φοιτητικὴν Λέσχην Πειραιῶς 29» ἣ ὅποια εὐχαρίστως θὰ δίδῃ τὰς ζητούμενας πληροφορίες.

Ἐκτὸς τῶν τμημάτων τὰ ὅποια ἀνεφέραιμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι περιλαμβάνει αὐτὴν, προσθέτομεν καὶ τὸ ραφεῖον, πλυντήριον κ.λ.π. καθὼς καὶ τὸ τμήμα πληροφοριῶν. Εἰς αὐτὸ δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται διὰ πληροφορίας, ἐγγραφὰς κ.λ.π. καὶ οἱ ἀλλαχοῦ ἐρισκόμενοι φοιτηταί.

Καθ' ἑβδομάδα θὰ γίνωνται δύο διαλέξεις, μία παρὰ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἄλλη παρὰ φοιτητοῦ. Κατὰ μὴνα δὲ δύο μουσικαὶ συναυλίαι.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. πρωτοεῖς φοιτηταὶ νὰ μὴ ἔρχωνται εἰς τὸ μάθημα τῆς Οργανικῆς Χημείας τὸ ὅποσον ἐνδια-

φέρει τοὺς δευτεροεῖς, ὅτι καταλαμβάνουν τὰς θέσεις καὶ ἐμποδίζουν αὐτοὺς νὰ τὸ ἀκούσουν. Ἀς συμμορφωθοῦν λοιπὸν προκειμένου νὰ καταφύγῃμεν εἰς ἄλλα μέσα τὰ ὅποια γνωρίζουν.

Πολὺ καλὸς ὁ γενικὸς ὁδηγὸς τῶν φοιτητῶν ἀλλὰ δὲν νομίζουν οἱ κ. κ. συνάδελφοι ὅτι πρέπει νὰ παρακαλέσωμεν τὸν κ. Πρύτανιν νὰ διανεμήῃ καὶ εἰδικὸν ἐκαστῆς Σχολῆς;

KANELLOS B. KANELLOPOULOS.

Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου ἐρώτησέ τον ἂν δὲν ἦτο ἀνθρώπος ποῖον ζῶον θὰ ἐπεθύμει νὰ ἦτο.

Ἀν ἀνοίξῃς τὰς θύρας εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ ψεῦδος πρῶτον θὰ ἔμβῃ τὸ ψεῦδος.

Μία ἀγγλικὴ παροιμία λέγει· Δεῦπνα πηλὺ προῖ, κοιμοῦ πολὺ ἐνωρίς καὶ θὰ γείνης ὑγιής, πλούσιος καὶ σοφός.

Πῶς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰν ἀνθρώπων δὲν μετακινοῦνται ἀφ' ὅπου τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ ἄστρα μεταβάλλονται διηλεκτῶς;

Καλλίτερος ἰατρός εἶναι ὁ λογικευόμενος ὑλιγότερον καὶ παρατηρῶν περισσότερον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

ρῆπει νὰ δώσωμεν τὸν ὅρισμόν τοῦ «φιλήσυχου πολίτου». Εἰσι ὀνομάζεται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ εἴτε εἰς τὸ ἔνα κόμμα ἀνήκει τὸ «αἶσθημά» του, εἴτε εἰς τὸ ἄλλο, εἴτε εἰς κανένα ὁπότε καὶ ψηφίζει ἐκλεκτικῶς, — ἂ γὰρ πρὸ παντὸς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν, εἴτε διὰ νὰ ἐργάζεται, — καὶ αὐτὸ εἶναι

τὸ συνηθέστερον, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι πτωχοὶ βίαια, — εἴτε διὰ νὰ διασκεδάσῃ, νὰ χαίρεται τὴν ζωὴν του, εἴτε ἀπλῶς διὰ νὰ ἔχῃ εἰς ἡρεμίαν τὰ εὐαίσθητα νεῦρά του. Οἱ φιλήσυχοι πολῖτες εἶναι κάποτε καὶ φοβηταὶ ἀρχῆς· κάποτε ὅμως δὲν εἶναι καθέλου. Χωρὶς νὰ φοβάται, ἀπλῶς δυσχεστεῖται, νευριάζει, θυμῶναι ὅταν θέλουν νὰ τοῦ χαλάσουν τὴν προσφιλὴν τοῦ ἡσυχίαν, νὰ τὸν ἀγάλουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, νὰ τοῦ κόψουν τὸ γλέντι, νὰ τοῦ παρατάξουν τὰ νεύρα. Καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ οὔτε μίαν ὥραν, πολ-

λάκις ἀπέχει τῆς «πολιτικῆς» καὶ δὲν πηγαίνει οὔτε κἀν νὰ ψηφίσῃ. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὅρισμόν ἐξάγεται ὅτι παντὸς εἶδους «φιλήσυχοι πολῖται» εἶναι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι. Εἰμποροῦμεν μάλιστα νὰ εἰπώμεν χωρὶς ὑπερβελῆν, ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν εἰς κάθε πόλιν τὰ τρία τέταρτα τοῦ πληθυσμοῦ.

Οἱ φιλήσυχοι λοιπὸν πολῖται, εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον, «αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ γίνονται τώρα, — εἶναι ἡ φράσις του, — δὲν τὰ ἔξευραν ἐκ γενετῆς. Ἐγεννήθησαν βλέπετε ἐπὶ Γεωργίου Α', μέσα εἰς διαρκὴ ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην. Οἱ γεροντότεροι μόνον εἰμπορεῖ νὰ ἐνθυμοῦνται ὡς κακὸν δεῖτρον τὰς ταραχὰς τῶν τελευταίων ἐτῶν, τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος καὶ τῆς Μεσοδυναστείας. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐγνώρισαν παρὰ μερικὰς ἐπιστρατεύσεις πρὸς τὸ θεᾶσθαι, μερικοὺς «εἰρηνοπολέμους» ὅπως τοὺς ἔλεγαν τότε, μερικοὺς φευτοπολέμους ἂν θέλετε, καὶ τὰς φοβεράς ἐκείνας «συρράξεις» τῶν κομμάτων περὶ τὰ ἐκλογικὰ τμήματα, ὅταν θεωρεῖτο αἱματοχυσία καὶ τὸ ἀνοίγμα μιᾶς μύτης.

Ἀλλ' ἡ μακαρία αὐτὴ γαλήνη ἐλάθη ἀπὸ τὴν ἀπαίσίαν ἐκείνην διὰ τοὺς φιλήσυχους 18ην Νοεμβρίου. Ὅσα ἀκούγαν ὡς τότε ὡς γινόμενα ἄλλου, τὰ εἶδαν ἐδῶ τὴν ἡμέραν ἐ-

κείνην με τὰ μάτια των. Τὸ πρῶτον πόλεμος· μέσα εἰς τὰς Αθήνας, τὸ βράδυ δομῶντος καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας σπαραγμὸς ἐμφύλιος. Ε, ἀπὸ τότε, — πόσα χρόνια εἶναι; — οὐδὲν ἐπέρασεν οὔτε ἓνας μῆνας. οὔτε μία ἐβδομάς ἀληθινῆς ἡσυχίας καὶ γαλήνης. Ἀνησυχίαι. φόβοι, γεγονότα. Πόσα ἔγειναν καὶ πρὸ πινυτων πόσα ἠπειλήθησαν νὰ γίνουν! Εἰχάλασε ὁ κόσμος, πάει, ἐμύρισε μπαροῦτι ἢ ἀτμόσφαιρα, — ἀληθινὰ, ὅχι ὅπως τῶλεγαν ἄλλη φορά, — καὶ ὁ τόπος ὅλος ὥς νὰ εὐρέθῃ ἔξαφνα ἐπάνω εἰς ἓνα ἠφαιστειον, διαρκῶς καπνίζον καὶ ἀπειλοῦν νὰ τὸν κατακάψῃ με τὰς λάδας μιᾶς φοδερᾶς ἐκρήξεως.

Οἱ καὶ μὲνοι οἱ φιλήσυχιοι πολῖται! Τί εἶδαν. τί ἄκουσαν. τί ὑπέφεραν ἔλ' αὐτὰ τὰ χρόνια! Ποῦ ἡσυχία πλέον, ποῦ ἐργασία, ποῦ διασκέδασις, ποῦ φαί, ποῦ ὕπνος!... Καὶ πόσα νόστιμα ψυχολογικά θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ καταγράψῃ, σπουδάζων ἔλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, τὴν πολυπληθὴ καὶ πολυβασιανισμένην αὐτὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων! Εἰς τὸ σημειωματάρι τῆς μνήμης μου ἔχω πολλά. Κι' ἀπ' αὐτὰ, τὰς ἀγωνιώδεις ἡμέρας τοῦ κινήματος, ἐνθυμήθην τὸ «πολιτικὸν βαρόμετρον» — ἢ «θερμόμετρον ἀν' προτιμάτε, διότι ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἀτμόσφαιραν θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν πολιτικῶν παθῶν. Δὲν φαντάζεσθε ὅμως τί εἶναι αὐτὸ τὸ βαρόμετρον ἢ θερμόμετρον ποῦ λέγω. Ἀπλοῦστατα, εἶναι τὸ ρουλό τῆς πόρτας τοῦ μαγαζιοῦ, ποῦ ἀνεδοκατεβαίνει, κατὰ τὰς ἀγωνιώδεις ἡμέρας, ἀναλόγως τῆς πίεσεως ἢ τοῦ πυρετοῦ τῆς ὥρας.

Ὁ καταστηματοῦχος, δέλεπετε, ὁ

μαγαζιῶτορας, εἶναι συνήθως ἓνας φιλήσυχος πολίτης, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρώτιστον συμφέρον εἶναι νὰ ἔχῃ τὸ μαγαζί του ἀνοιχτὸν καὶ μάλιστα ὅσο τὸ δυνατόν ἀνοιχτότερον. Φυσικὰ, τὰς ἡμέρας ποῦ ἀπειλοῦνται «γεγονότα» στοὺς δρόμους καὶ εἰς τὸν δρόμον του, τὸ εὐκολώτερον θὰ ἦτο νὰ τὸ κλείσῃ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν συμφέρει. Καὶ ἂν δὲν γίνηται ποτε; γιατί νὰ πάῃ ἡ ἡμέρα χαμένη; Νὰ ὁ κόσμος κυκλοφορεῖ ἀκόμῃ ἔξω. ὁ κόσμος ψωνίζει... Ν' ἀφήσῃ λοιπὸν τὸ μαγαζί του ὁλάνοικτον ὅπως τὰς κοινὰς ἡμέρας; Καὶ ἂν γίνῃ τίποτε ἔξαφνα; ἂν ἓνας πανικὸς ἀναγκάσῃ τοὺς διαδράτας νὰ χωθοῦν ὅπως δέποτε; ἂν γεμίσῃ κόσμον τὸ μαγαζί; πῶς θὰ τὸ κλείσῃ, πῶς νὰ προφθάσῃ;... Κι' ὁ ἄνθρωπος κάμνει φρονιμώτερον. Σκεπάζει τίς βιτρίνες του — ἂν ἔχῃ καὶ βιτρίνες — κλείνει καλὰ τίς πόρτες. — ἂν ἔχῃ κι' ἄλλες πόρτες, — καὶ ἀφίνει μίαν μόνον μετὰ τὸ ρουλό τῆς κατεβασμένον ὀλίγον, ξεκινημένον, ἐτοιμον ἢ ν' ἀναδῇ ἢ νὰ κατεδῇ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ «πολιτικὸν βαρόμετρον. Κι' ἓνας παρατηρητὴς ἀπ' ἀντίκρου ἀπὸ τὸ παράθυρόν του, χωρὶς νὰ διαβάξῃ ἐφημερίδας, χωρὶς ν' ἀγοράξῃ παράρτημα, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ κανένα, χωρὶς ν' ἀκούῃ τίποτε, εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς περὶ καταστάσεως, δέλεπων μόνον τὸ ρουλό τοῦ φιλησύχου ἐμπορέχου. Διότι αὐτὸς προσέχει, διαβάζει, ἐρωτᾷ, πληροφορεῖται, βλέπει καὶ τείνει τ' αὐτὸ κατὰ στιγμήν. Τὸ παραμικρὸν ἀνησυχητικὸν ν' ἀκούσῃ, τὸ παραμικρὸν δυσάρεστον νὰ ἴδῃ, ἀμέσως καὶ σχεδὸν μηχανικῶς, θὰ τραβήξῃ τὸ ρουλό τοῦ πρὸς τὰ κάτω. Ἀπεναντίας ἂν περάσῃ λίγη ὥρα καὶ δὲν ἴδῃ ἢ δὲν ἀκούσῃ τίποτε, θὰ τὸ σπρῶ

ἔξῃ πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἐτσι, εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀγωνιώδους ἡμέρας, τὸ ρουλό τῆς πόρτας τοῦ μαγαζιοῦ ἀνεδοκατεβαίνει ἀπαράλλακτα. ὅπως ἡ ὑδραργυρικὴ στήλη!

Ἐξ αἰτίας δὲ τῆς μεγάλης προσοχῆς καὶ τῆς εἰδικότητος τοῦ φιλησύχου καταστηματοῦχου, τὸ ρουλό δείχνει μὲ τόσῃν ἀκρίβειαν τὴν κατάσταση, ὥστε θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τοποθετήσῃ στὸν παραστάτην τῆς πόρτας «καὶ γνώμονα μετὰ χάρακτα καὶ μετὰ ἀριθμούς, διὰ νὰ ἔχῃ πλέον ἓνα θερμόμετρον γιγαντιαῖον κάπως, ἀλλ' ἀκριβέστατον. Τὸ μὴδὲν αὐτοῦ τοῦ θερμομέτρου θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον περιπυ τοῦ ὕψους τῆς πόρτας: Ἀσάφεια, ἀμφιβολία, οὐδετερότης. Οὔτε καλὸ, οὔτε κακὸ ἢ καλὸ καὶ κακὸ μαζύ. Ἀπὸ κἀνῶ 1, 2, 3, 4... οἱ ὑπὲρ τὸ μὴδὲν βαθμοί, οἱ καλοὶ, οἱ βαθμοὶ τῆς πολιτικῆς καλοκαιρίας. Καὶ ἀπὸ κάτω πάλιν 1, 2, 3, 4... οἱ κακοὶ καὶ ψυχροὶ βαθμοί, θύελλα, ἢ τρικυμία, ἢ συμφορὰ.

Τὰς ἡμέρας λοιπὸν ἐκείνας, τὸ ρουλό ἔφθανε πολλάκις καὶ τοὺς φεβρουοὺς αὐτοὺς βαθμούς, τὸ ἔδλεπε τόσο χαμηλὰ κατεβασμένο, ὥστε μόνον χωροῦσε ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς τοῦ μαγαζιοῦ νὰ μπαινοβγαίνει μετὰ τὴν κοιλίαν. Κι' ἔπειτα, καμμιά φορά, ἔφθανε καὶ τὸν ἔσχατον τοῦ ὑπὸ τὸ μὴδὲν: ὡς κάτω, ὡς τὴν κλειδαριά. Ἀλλὰ τὰς φρικτὰς αὐτὰς ὥρας τοῦ τελείου κλεισίματος, οἱ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦσαν πλέον ἀπὸ παντοῦ, οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον ἐντρομοὶ νὰ κρυφθοῦν καὶ ὁ δρόμος ἐρημώετο.. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ χαλάζι περνοῦσε, οἱ ἄνθρωποι ξεθάρρευναν κι' ἔβγαιναν, τὰ δῆματά των ἤκούοντο ἡρεμώτερα καὶ ἡ πόρτα ἐχάραξε πάλιν

ἀπὸ κάτω, κι' ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς ἔβγαζε τὸ κεφάλι του νὰ ἴδῃ. Ησυχία. Καὶ σιγὰ σιγὰ τὸ ρουλό ἀνέβαινε... Καὶ ἄλλοτε μὲν ἔφθανε αἰσιῶς εἰς τὴν μέσην καὶ παραπάνω, — κατὰ τὴν ἡμέραν, — καὶ ἄλλοτε κατέβαινε ἀποτόμως ὡς κάτω, μετὰ τὸν...

Αὐτὸ τὸ θερμόμετρον ἢ βαρόμετρον μοῦ ἐνεθύμησαν αἱ ἀνησυχίαι κι' αἱ ἀγωνίαὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὅταν εἶδα τὰ ρουλά τῶν μαγαζιῶν ν' ἀνεδοκατεβαίνουν, — εὐτυχῶς ὅχι παραπάνω ἀπὸ τὸ μὴδὲν. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ θεινὰ τῶν «φιλησύχων πολιτῶν» ἐτελείωσαν καὶ ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ γίνωνται ἔλα μετὰ τὴν ἡσυχίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἰς μάντην ἐπόθησαν ὡς ὑπέρτατον ἀγαθὸν καὶ ἀνέφικτον, ὅλην τὴν δι' ἀρρεύσαν ἐπταετίαν. Μολονότι, ὅπως ἔγεινε πλέον ὁ κόσμος, ἡ ἡσυχία ἐκείνη ἢ πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου, εἶναι ἔγνημα ἂν θὰ ἐπανέλθῃ πρὶν περάσουν χρόνια πολλά. Κι' ἴσως ἔχουν δίκην ἐκεῖνοι ποῦ λέγουν τὰ παῖδιά μας μπερεῖ: ἀλλὰ ἡμεῖς δέβναι δὲν θὰ τὴν ξαναβροῦμε!..

ΓΡ. ΕΕΝΟΠΟΙΛΟΣ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΘΑΝΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

55, Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσόγειον 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὁραι αὐστηρῶς ὠρισμένα

ΜΙΑ ΕΤΧΗ

Στὴ Μαρίκα τὴ μεγάλη
τραγωδὸ τῆς Ἑλλάδος

Τῆς τέχνης τὸ δαιμόνιο ποὺ μέσα σου δουλεύει
δὲν σταματᾷ οὔτε στιγμή, αἰώνια σὲ παιδεύει.
Καὶ τὴ μεγάλη σου ψυχὴ στ' ἀμμόνι τὴν χτυπάει,
κι' ἀπ' τὴς χρυσῆς τὴς σπῖθες τῆς μύριες ψυχῆς σκορπᾷ.
Γι' αὐτὸ καὶ παίζεις μ' ἓνα φῶς, μὲ χάρες ποὺ μαγεύουν,
σὰ νὰ λαλοῦνε μέσα σου οἱ Μοῦσες, νὰ χορεύουν.
Ω πνεῦμα δημιουργικό! Ω ἀφταστὴ τεχνήτρα!
— Τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλῆ, τοῦ Σαίξπηρ τραγουδίστρα —
μπροστά μας. θεῖα καὶ λαμπρὴ καὶ δοξασμένη νᾶσαι.
καὶ πάντα καθὼς σήμερ σὲ δάφνες νὰ κοιμᾷσαι.

(Αφιερώσεις).

19 Οκτώβρης 1923

ΑΛΓΟΣ

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ἈΛΛΑ ΜΕΡΗ

Επὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους
οἱ τοῖχοι τοῦ Παρισιοῦ, εἰς ὅσους
ἐπιτρέπεται ἡ τοιχοκόλλησις, ἐγέμι-
σαν ἀπὸ προγράμματα διαφόρων
σχολείων, ιδιωτικῶν καὶ κρατικῶν.
Τὰ διδασκόμενα μαθήματα, πολ-
λὰ καὶ ποικίλα, ἀναφέρονται εἰς ὁ-

λας τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, ἀπὸ
τῆς Φιλοσοφίας μέχρι τῆς μαγειρι-
κῆς.

Παραλείποντες τὰ παγκοίνως
γνωστά, σημειοῦμεν τ' ἀκόλουθα:
Μπόξ, ἱστορία τῶν θρησκευτικῶν,
κωπηλασία, ραδιοθεραπευτικὴ, βιο-
μηχανικὴ ἱχνογραφία, κουρευτικὴ,
ἀεροναυτικὴ, δημοσιογραφία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Στ. Δάφνη)

Ὁ Φθινόπωρον. Ἰ-
δού μίαν ἐποχὴ τὴν
ὁποῖαν ἔφραζαν οἱ
ποιηταὶ τῶν αἰώ-
νων, ἀπὸ τῶν ἀρ-
χαίων λυρικῶν μὲ
χορὶ τῶν σημερι-
νῶν. Σχολαὶ ποιη-
τικαὶ ἔρχονται καὶ
παρέρχονται, τες
νοτροπίζι ἀνθί-
ζουν, ἀκμάζουν καὶ
φυλλορροοῦν, ἀλλ'
ἡ Φύσις ἀσυγκίνητος
εἰς τὰ πάθη τῶν
ἀνθρώπων ἐξακολουθεῖ
τὴν τροχίαν τῆς καὶ
παρέχει εἰς αὐτοὺς
τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις.
Καὶ ὅπως ἡ Ἀνοιξὶς
φέρει εἰς τὰς ψυχὰς τὸν πό-
θο, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς
δικαιοσύνης τοῦ εἶδους,
ἔτσι τὸ Φθινόπωρον
μὲ τὰ σύννεφά του, τὰ
προαποβόρρά του,
τὴν πτώσιν τῶν φύλλων,
τὴν γύμνωσιν τῆς ὑπαίθρου
καὶ τῆς ἀλσθήματос τῆς
θλίψεως καὶ τῆς
κατηφείας. Ὁ Σπαρτιάτης
Μιανερμὸς εἰς τὸ θέαμα
τῶν ἀποφυλλισμέ-
νων δένδρων βλέπει τὴν
εἰκόνα τῶν ἀνθρωπίνων
γενεῶν, τὴν αἰώνιον ἐ-
πάνοδον εἰς τὴν μητέρα
Γῆν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ
εἰκοσιπέντε αἰῶνας, ὁ
Γάλλος Μιλβονὰ περιφέρει
εἰς ἓνα Παρισινὸν
πάρκο, μαστιζόμενον
ἀπὸ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ
ρίγη, περὶ τὴν ψυχὴν του.

φέρει ἓνα φθισικὸν νέον
μὲ τὴν ψυχὴν πλήρη
ἀλγους.

«Ἐρχεται τὸ φθινόπωρον
Καὶ στὰ ὕγρα φτερά του.
Καινουργίαις λύπαις φέρνει.....»

Ἡ ρομαντικὴ Σχολὴ
παρὰχωρεῖ τὴν θέσιν
τῆς εἰς τὴν νεοκλασσικὴν
μὲ ἀρχηγὸν τὸν Γαλλοῦ
Μωρεάς. Ὁ ποιητὴς
τῶν «Στροφῶν» ἀπὸ
τὸ φθινόπωρον ἐμπνέεται
τόσας στροφὰς ὅσας
τὰ πρόσωπα ποὺ ἐναλ-
λάσσει ἡ γύρω Φύσις.
Καὶ μᾶς συγγινεῖ
ὅσον ὁ ἀρχαῖος
πρόγονός του, ὅταν
κάτω ἀπὸ τὸν κοῦρον
οὐρανὸν πηγαίνει ἀργὰ,
γεμάτος σκέψεις καὶ
εἰς μίαν στήναι σκύβει
νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ πεσμένα
φύλλα. Ἡ ὅταν
παρομοιοῖ τὰ κίτρινα
φύλλα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν
μᾶς λυγρῆς ἐρημι-
αίας ἐπαύσεως καὶ εἰς
τὰ μαύρα νερά καθρεφτίζει
τὴν ὄψιν τοῦ στεφ-
νωμένου μὲ τὰ τελευταῖα
κίττα φύλλα.

Ἄλλος μέγας ποιητὴς,
ὁ Βερλαίν, ἐναντιῶνται
τὰς φωνὰς τῆς φθινο-
πωρῆς φύσεως ποὺ
δολοῦν μέσα εἰς
τὰ γυνὰ κλαδιά,
εἰς πένδυμον συμ-
φαντῶν βιοτικῶν,
ἐνῶ εἰς τὴν πόλιν
πέφτει τὸ πρωτοχρόσι,
«βρέχει παντοῦ καὶ
εἰς τὴν ψυχὴν του».

Κοντολογής, κάθε ποιητής σεβόμενος· εαυτὸν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς τέχνης του, οφείλει νὰ γράφῃ μίαν φθινοπωρινὴν ὥδην, σονάτταν, μπαλλάδα, ἐλεγείον, νὰ κλείσῃ εἰς θραχυμάτους στίχους ἢ δεκαπεντασυλλάβους τοὺς μελαγχολικοὺς του στοχασμούς....

☆☆

Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ποιετὰς νὰ κλαίουν τὴν Μοῖραν των. Ὅπως ἔλεγε ὁ θυμολόγος Σουρής :

Ὁ κόσμος ἔτσι ἐχτίστη
Καὶ ἔτσι ἐσηματίστη
Καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ
Τὴν ἀτακτὴν του τάξιν.

Καὶ ἄς προσπαθῶμεν, νὰ εὐρωμεν τὴν αἰσιοδοξίαν ἀκόμη καὶ εἰς τὸ Φθινόπωρον. Ἐχει καὶ τοῦτο τὴν καλὴν του ὄψιν, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου τούτου. Θέλετε ν' ἀρχίσωμεν μὲ τὰς ὁρατότητάς του ; Ἰδοὺ τὰ χρυσὰ θέματα, τὰ ἀθρὰ ταῦτα τέκνα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου. Ἀνθίζουν ἀκριβῶς ὅταν φυλορροοῦν τὰ τελευταῖα τριαντάφυλλα. Ἐρχονται νὰ μᾶς ποῦν μὲ τὴν μυριάδες χρωματιστὰς γλωσσίσσας τους ὅτι κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ θέλητρά της, ἀρκεῖ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ τὰ προσέξῃ. Σὰν σγουρὰ κεφαλὰ κακοριτσιῶν, κουρεμένα μπεμπέδικα, σὰν φίλικοι δεμένοι ἀπὸ καλλιτεχνικά χέρια, τὰ χαριτωμένα χρυσάνθεμα τέρπον τὸ μάτι μὲ τὰ σχήματά των, τὴν πολυχρωμίαν των, τὴν βελουδέναν ἀπαλότητα τῶν πετάλων των, τὴν ἀγαθότητα μὲ τὴν ὁποῖαν νομίζεις ὅτι σὲ κοιτάζουν. Δὲν

ἔχουν ἄρωμα, εἶναι ἀλήθεια. Δὲν εἶναι ἀνθη αἰσθητικά, ὅπως τὰ λουλούδια τῆς ἀνοιξέως ἢ τοῦ θέρους. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἰδεολιστικώτερα, ψυχικώτερα θὰ ἔλεγε κανεὶς. Εἶναι μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἀριστοκράται, καθὼς ὑψώνονται εἰς τοὺς μακροὺς μίσχους των καὶ ἐπιδεικνύονται εἰς χρυστάλλινα βάζα, τοποθετημένους εἰς ἐταξέρες, εἰς τραπέζια, εἰς πιάνα. Πόσα δὲν ἐγράφισαν διὰ τὰ ἀνθη αὐτὰ τῆς ἐποχῆς ! Στίχοι καὶ περὶ ποιήματα, ἀκόμη καὶ μυθιστορήματα. Ἡ «Κυρία Χρυσάνθεμον» τοῦ ἀσπόνδου φίλου μας Πιερὸ Λοτὶ εἶναι τὸ καλλίτερον. Ἡ κυρία αὕτη ἦτο μιὰ μικροσκοπικὴ Ἰαπωνεζούλα, τὴν ὁποῖαν ὁ κοσμογυρισμένος συγγραφεὺς ἐγνώρισε καὶ ἐθώπευσε εἰς τὴν μακρινὴν χώραν της, εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας, ὅπου αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν μὲ πίστιν καὶ ἔχουν ὀνόματα πουλιῶν καὶ ἀνθρώπων. Τοῦτο ὅμως οὐδὲν ἐμποδίζει τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ Μικάδου νὰ... τρώγουν τὰ χρυσάνθεμα. Μάλιστα, ἀγαπητὰ μου ἀναγνώστρια, τὰ τρώγουν οἱ Ἰάπωνες καὶ μάλιστα σαλάτων ! Ἀναμφιβόλως δὲ καὶ τουρσί. Μὴ σπεύσετε ὅμως νὰ τοὺς καταρασθῇτε. Ὁ ἀναμάρτητος βαλέτω τὸν λίθον. Μήπως ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν κακομεταχειρίζομεθα μὲ ἀνίλογον τρόπον τὰ ρόδα ; Τί σᾶς λέγει, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ τριαντάφυλλόξυδον ; Μήπως δὲν χρησιμοποιοῦμεν τὴν ἱερὰν δάφνην διὰ τὸ στιφάδο μας ; Μήπως δὲν κάμνομεν τὸ ἴδιο μὲ τὸ μοσχοβολισμένον δένδρον λίθον ; Προχθὲς ἀκόμη μίαν καλὴν οἰκοδόποιον, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶναι τρομερὰ κοιλιοδούλος μοῦ ἔλεγε ὅτι γνωρίζει τὸν τρόπον νὰ

κατασκευάζει ντολμαδάκια μὲ φύλλα... βασιλικοῦ πλατυφύλλου...

☆☆

Ἄς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς ἄλλα ὡρεῖα σημεία τοῦ φθινοπώρου. Εἶναι οἱ καρποὶ τῆς γῆς. Τὸ χρυσίζον κυδῶν, ποῦ ὑψοῦται εἰς γραφικοὺς σωρούς, ἀποπνέοντας ἄρωμα γλυκύτατον, λεπτόν, καθιδύνον τὰς αἰσθήσεις. Τὰ χρυσοκόκκινα μῆλα, μὲ τὴν γελαστὴν ὄψιν των, σὰν μάγουλα ὑγιῶν κοριτσιῶν, τὰ ὠρεῖα αὐτὰ προτύνοντα τοῦ Ἡλίου. Καὶ τὰ κάστανα. Πόσα δὲν μᾶς λέγουν τὰ τελευταῖα. Πόσας παιδικὰς ἀναμνήσεις ἀφυστίζει εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ φωνὴ τοῦ Θεσσαλοῦ καστανά, ὅταν ἀντηγεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ συνοικιακοῦ δρόμου, κελαδιστὴ καὶ μακρόσυρτη :

—Κάστανα ξεστάαάα....

Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ λησμονημένη ἡχὴ τῶν μαθητικῶν μας χρόνων ἔρχεται νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς ἡλικίας ἐκεῖνης, γεμάτης ἀπὸ ἀθωοτέρων ἀναμνήσεων. Καὶ καθὼς ἡ φωνὴ περνᾷ καὶ σβύνεται εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου, νομίζομεν ὅτι ἀκούομεν τὴν λιτάνειαν τῶν παλαιῶν μας ἡμερῶν, μὲ τοὺς πόθους των καὶ τὰ ὄνειρά των...

☆☆

Ἀγαπῶ λοιπὸν τὸ μελαγχολικὸν Φθινόπωρον, διότι ἡ μελαγχολία του ἔχει τὴν ὠραιότεραν ποιήσιν, διότι μοῦ φέρνει τόσα δῶρα μέσα εἰς τὸν ἀσημένιον του δίσκον, διότι συγκεντρώνει καὶ περισυλλέγει τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν ἐξυτὸν της. Καὶ τὸ φαντάζομαι σὰν ἓνα εὐεργετικὸν

πνεῦμα γεμᾶτο καλωσύνην, στοχαστικόν, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν καὶ τὴν ἐργασίαν.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

~~~~~

Α. Ο. Δ. Ο.

Τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Οὐάσιγκτων δίδει μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν, εἶδησιν, ἡ ὁποία ἴσως, ἀν' ἀληθείας, καὶ μὴ ὑπερβολικὴ, φέρει μεγάλην ἀλλαγὴν εἰς τὴν κατάστασιν ἐν Ρωσσίᾳ.

Παρὰ τὸ Βλαδιβοστόκ, ἐν τῷ πυθμὲν ὅμως τῆς θαλάσσης εὐρέθησαν μεγάλα στρώματα χρυσοῦ. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἡ ἀνακάλυψις αὕτη δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς Ρωσσίας, δίδουσα εἰς αὐτὴν ἀφθονον χρυσὸν ὅπως θέσῃ αὐτὸν ὀπισθεν τῶν τρισεκατομμυρίων τῶν χρυσίνων ρουβλίων τῆς καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν ὀλίγην ἄξιαν.

Ἐξ ἄλλου ἐνῷ οἱ γεωλόγοι γνωρίζουν τὴν ἀφθονον ὑπάρξιν χρυσοῦ ὑπὸ τὴν θαλάσσαν, τὸ δύσκολον τῆς ἐξαγωγῆς αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ἡμῶς δὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν.

☆☆

Κατὰ τὰς ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας, μιὰ μικρὰ κόρη, ὀνομαζομένη Μπαμπὴ Πέτση καὶ ἡλικίας 8 1/2 ἐτῶν, ἔκλεισε συμπόλαιον μὲ μίαν κινηματογραφικὴν εταιρίαν ὅπως λαμβάνῃ μέρος εἰς κατασκευὴν κινήματος τογραφικῶν ταινιῶν.

Ὁ μισθὸς τὸν ὁποῖον λαμβάνει ἡ μικρὰ Πέτση ὁμοῦ μὲ τὰ ἐπιμίσθια τῆς ἀνέρχονται εἰς 1.500.000 τὸ ἔτος τὸ ἀνώτερον ποσὸν ποῦ ἐδόθη ποτὲ εἰς μικρὰν ἡθοποιόν.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΡΙΑΣ ΧΩΡΑΣ

ΣΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΠΙΘΚΩΝ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

υγενείς
των Χιμ-
πανζι εί-
ναι οί ού-
ραγουτάγ-
γαι και οί
Γκορίλα.

Από τοῦ
έτους 1847
οί ασχολο-
μενοι περί
τὴν ζωολογί-
αν τοὺς με-
τέφεραν εἰς
τὴν Εὐρώ-
πην μετὰ
σοβαράς κυ-
νηγετικὰς
ἐκδρομάς.

Επὶ πολὺν χρόνον τὸ εἶδος τοῦτο
τῶν πιθήκων ἀνεζητεῖτο εἰς τὰ δά-
ση τῆς Ἀφρικῆς ἀφρικῆς, μόλις δὲ
περὶ τὰ 1912 οἱ λευκοὶ ἀποικοὶ τῆς
Κεντρικῆς Αφρικῆς ἐπιστοποίησαν
ὅτι οἱ Γκορίλα διητῶντο καὶ εἰς τὰ
ἀνατολικά σύνορα τοῦ Βελγικοῦ Κόγ-
κο ἐπὶ τῆς ὁροσειρᾶς τῆς ἐπικρατείας
τῆς λίμνης Κιβου.

Τὸ κυνήγιον τῶν Γκορίλα ἐπίσης
ἐπικίνδυνον ὅπως τοῦ λέοντος. τῆς
τίγρος, τοῦ ἐλέφαντος καὶ τῶν λοι-
πῶν ἀγρίων θηρίων, στοιχίζει τὴν
ζωὴν πολλῶν κυνηγῶν εὐρωπαϊῶν
τῶν ὁποίων καὶ αὐτὰ τὰ τελειοποι-

ημένα ὅπλα καὶ αἱ ἐκρηκτικαὶ σφαί-
ραι δὲ δύναται πολλάκις νὰ τοὺς
προστατεύουν.

Διὰ νὰ δεῖξωμεν πῶς γίνεται τὸ
κυνήγιον τῶν Γκορίλα μεταφέρομεν
ἐνταῦθα τὴν διήγησιν τοῦ Παύλου
Σαλῦ τοῦ πρώτου εὐρωπαίου ὅστις
ἀντελήφθη ζωντανὸν Γκορίλα.

«Αἰφνης, γράφει οὗτος, τὰ χαμό-
κλαδα ἐκινήθησαν καὶ ἐκείθεν Γκο-
ρίλας κολοσσιαίου ἀναστήματος ἐξ-
ώρμησεν ἐναντίον ἡμῶν εἰς δώδεκα
περίπου μέτρων ἀπόστασιν. Ὑψη-
λὸς δύο περίπου μέτρα με εὐρύτατα
στέρνα παχεῖς βραχίονας τῶν ὁποί-
ων οἱ μυῶνες ἐξηπλοῦντο εἰς πτυχὰς
με μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ πρόσωπον με διαβολικὴν ἐκ-
φρασιν ἐδείκνυε ὅτι δὲν μᾶς ἐφοβή-
θη διόλου. Ὑψωθείς ὀρθίως ὡς ἄν-
θρωπος ἐκτύπη τὸ στήθος του με
τοὺς χονδρούς πόδας του, τὸ ὅποιον
ἀντηχοῦσεν ὡς τύμπανον ἐνῶ ταῦτο
χρόνως ἐξεβάλλεν ἐκ τοῦ λάρυγγός
του βαρεῖς ἀναστεναγμούς.

«Ἐνῶ ἐμέναμεν ἀκίνητοι ἐκεῖ καὶ
ὥσει ἀπολιθωμένοι, οἱ ὀφθαλμοὶ
τοῦ Γκορίλα ἤρχισαν νὰ μᾶς ἱπτοῦν
ἄγρια, πύρινα βλέμματα. Επρωχό-
ρησεν ἀκόμη ὀλίγα βήματα ἐστα-
μάτησεν ὀλίγον διὰ νὰ ἐκβάλῃ νέ-
ους μηχανθμούς, ἀφοῦ δὲ ἤρχισε

καὶ πάλιν νὰ κτυπᾷ τὸ στήθος του
λυσσωδῶς ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιπέσῃ ἐ-
ναντίον μας. Τῇ ἀληθείᾳ ἐνόμιζον
ὅτι ἐβλεπον ἐνώπιόν μου ἓνα ὑπερ-
φυσικὸν καὶ μυθολογικὸν ὄν, ἓνα
διαβολικὸν τέρας, ἡμῖς ἄνθρωπος
καὶ ἡμῖς θηρίον τὸ ὅποιον ἦτον
ἐτοιμον νὰ μᾶς κατασπαράξῃ. Ἐν-
τῷ ἔκείνην τὴν στιγμὴν ἐπωφελή-
θentes μίᾳ αὐτοῦ στροφῆς ἐπυρο-
βολήσαμεν καὶ τὸν ἐφονεύσαμεν.

«Μὲ ἓνα φοβερόν μηχανθμὸν ἐπε-
σεν ἐμπρός. Ἐπὶ τινα λεπτά τὸ σῶμα
τοῦ ἐσπάραζεν καὶ τὰ μέλη του ἐ-
τεντώθησαν με φοβεράν προσπά-
θειαν, ἐν τέλει δὲ κατελήφθη ὑπὸ
τῆς ἀκινήσιας τοῦ θανάτου. Τότε
ἠδυνήθη ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἐξετά-
σω τὸ φοβερόν του πτώμα καὶ νὰ τὸ
μετρήσω. Εἶχε ἀνάστημα πέντε πο-
δῶν καὶ ὀκτὼ δακτύλων.

Τὸ δεύτερον κυνήγιον τῶν Γκο-
ρίλα ἀγένετο κατὰ τὸ 1922 Διαπι-
στώθέντος ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν
πιθήκων θά ἐξηλειφείτο συν-
τόμως τὸ Ἀμερικανικὸν Μουσεῖον
τῆς Φυσικῆς ἱστορίας τῆς Νέας Υόρ-
κης ἐπεφόρτισε τὸν Κάρολον Ἀκε-
λένη νὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ λείψανα
πέντε Γκορίλα διαφόρων φύλων καὶ
ἡλικίας (δέρματα καὶ σκελετοὺς) καὶ
νὰ λάβῃ διαφόρους ἀποφαις κινήμα-
τογραφικὰς ἵνα ἀποδοθῶσιν ἀκολού-
θως αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ ἀκριβεῖς
στάσεις των, ἀφοῦ βαλαμωθῶσιν.

Ὁ Κάρολος Ἀκελένη ἐντὸς ὀλίγου
τῇ συνδείᾳ ἐμπειρίων κυνηγῶν ἀ-
νεκάλυπτε τὰ ἔχνη ἐνός τοιούτου
γίγαντος Γκορίλα δὲν ἐκρυψε δὲ
τὴν συγκίνησιν του ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐνός
τοιούτου κολοσσοῦ με τοὺς βραχί-
ονας καὶ τὰς πτέρνας ὁμοίας με τοῦ

ἀνθρώπου.

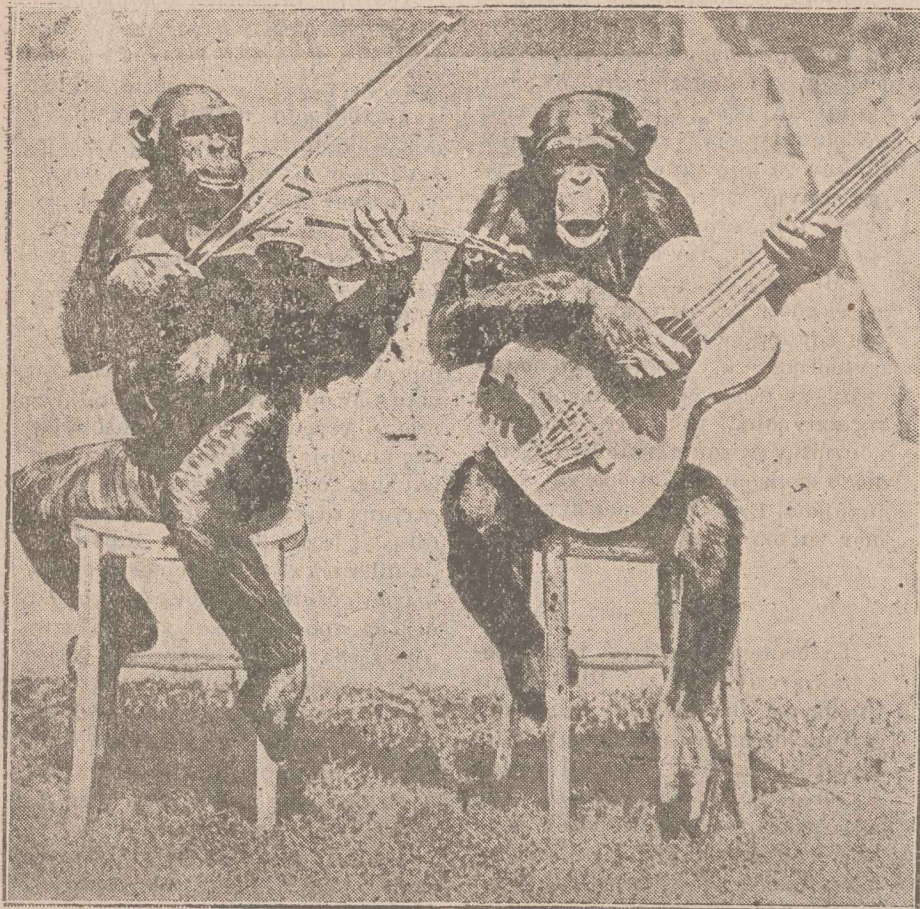
Ἀυστυχῶς ἐνεκα τῆς ἐπελδούσης ἐ-
κείνην τὴν ἡμέραν ραγδαίας βροχῆς
ἀνεβλήθη ἡ καταδίωξις, τὴν ἐπομέ-
νην ὁμως εὐρέθη ἡ συνοδεία ἐπὶ τὰ
ἔχνη τῷ θηρίῳ τούτῳ. Ἐνας βρα-
χνὸς μηχανθμὸς, γράφει ὁ Ἀκελένη,
ἀντήχησεν εἰς ἀπόστασιν διακοσί-
ων μέτρων μπροσθεν ἡμῶν. Ἐξυ-
κολουθοῦμεν νὰ βαδίζωμεν σιωπη-
λοί. Ὁ Νέγρος ὅστις ἐκράτει τὸ ἓ-
να τουφέκιόν μου ἐσημαίετο τὴν
ἐμπροσθοφυλακὴν. Ἄλλος δὲ τις ὅ-
στις ἐκράτει τὸ δεύτερον τουφέκιόν
μου ἀπετέλει τὴν ὀπισθοφυλακὴν
μετὰ τῶν ὀδηγῶν. Προχωρῶν βρα-
δέως ὁ νέγρος καὶ ἡ παρακολουθῶν
τὰς κινήσεις τοῦ Γκορίλα ἐστράφη
καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ ὄπλον του. Τὴν
στιγμὴν ταύτην ἓνας μηχανθμὸς ἤκου-
σθη εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν
ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς μου· μετὰ σιγὴν
ὀλίγων δευτερολέπτων ὁ Γκορίλα
διήλθε πρὸς ἡμῶν καὶ καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐξεβάλλε τὸν τέταρτον ἢ πέμ-
πτον μηχανθμὸν του δὲν ἐπρόφρασε
νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ. Ὁ φοβερός θό-
ρυβος σώματος πίπτοντος εἰς τὸ βά-
θος τοῦ κρηνοῦ με ἐβεβαίωσεν ὅτι
ἡ σφαῖρα ποῦ τοῦ ἐρηλῆα δὲν ἤ-
στόχησεν.

Τὸ πτώμα τοῦ ἀνευρέθη τὴν ἐ-
παύρτον εἰς τὸ βάθος τοῦ κρηνοῦ.
Ἡ σφαῖρα μου διελθὼσα ἐκ τῆς ἀ-
ορτῆς ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν κοιλότητά-
την.

Ἐτέρα ἀφήγησις βεβαίῳ ὅτι οἱ
οὐραγουτάγγοι ἀλλήλοβοηθοῦνται
ἐν περιπτώσει κινδύνου. Μία συνο-
δεία ἀποτελουμένη ἀπὸ ἓνα Ἀγγλον
καὶ ἓνα Ἀμερικανὸν καὶ με πολλοὺς
βοηθοὺς ἐν Σουμάτρα ἀντελήφθη-

σαν επί τινος δένδρου δύο ούραγουτάγγους και τους εκτύπησαν. Η θήλεια ή όποία δέν έπληγώθη θανασίμως, ήγωνίσθη λυσσώδως προτού δέ αφήση την τελευταίαν της πνοήν έξεκοίλιασεν ένα ίθαγενή και εδάγκασε τρομερά έναν άλλον.

Οί κυνηγοί άμέσως έπλησίασαν τά δύο θύματα, όταν έξαφνα και

χωρίς κανένα θόρυβον επιπίπτε κατ' αυτών γηραιός άρσεν τó τί δέ συνέβη τότε δέν περιγράφεται. Καί τόν μέν Αμερικανόν εδάγκασεν εις τον τράχηλον μέ τους τρομερούς δόντας του, τόν δέ Αγγλον εις την νεφελήν αρκετά σοβαρά. Αρχούμενος δέ εις την τοιαύτην έδίκησιν έτράπη εις φυγήν.

ΟΥΡΑΓΓΟΥΤΑΓΓΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Η νεωτάτη μουσική δέν επιμένει πλέον εις συμφωνίας πλήρεις εάν λάβη τις υπ' όψιν τούς άγρίους φθόγγους τούς όποιους εκβάλλουν όρχήστραι τινές.

Κατειρυνενομένος τόν τοιοϋτον έξευτελι-τμόν της μουσικής κάποιος δαμαστής πιθήκων τού γένους τών Χιμπατζι συνέλαβε την ιδέα νά καταρτίση όλόκληρον όρχήστραν εκ τών ζώων τούτων και νά εκκατασίγη αυτήν εις τινα ντάνσιγκ εις τό Λός Αγγελος.

Ο Χιμπατζι είναι εκ τών ζώων άτινα γυμνάζονται καλλίτερον παν-

τός άλλου. Έχει θαυμασίαν την αίσθησιν της άκοής και δέν είναι άδιάφορος πρός την τέχνην. Εις την Ακαδημίαν της ψυχολογικής ζωολογίας μερικοί εκ τών διδασκόντων σχηματίζουνσι άπλά σχέδια όπως εις τά μικρά παιδιά, τά όπεία αναπαράγουν οί πιθήκοι. Ο δέ καθηγητής Ρ. Γκάρνερ φρονεί ότι διά της καταλλήλου διδασκαλίας οί Χιμπατζι δύνανται νά όμιλώσι και νά ψάλλωσιν. Διαβεβαιοί δέ ότι εις τά δάση τού Ισημερινού τά άνθρωποειδή ταύτα ζώα έχουσιν αρκετά ανεπτυγμένον τό λεξιλόγιόν των.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Γνωστός έντομολόγος δίδει την έξής συνταγήν. όπως άποφεύγωμεν κατά τό δυνατόν τά ένοχλητικά και ένίοτε επικίνδυνα δήγματα τών κοινών. Τά πτερωτά έντομα είναι πολύ αίσθητα εις την επίδοξιν τών χρωμάτων. Έλκύνοντα, κατά προτίμησιν από άλλα χρώματα, και άποφεύγουν μέ αντιπάθειαν άλλα.

Έπί τή βάσει μακρών έντομολογικών πειραμάτων απέδειχθη, ότι τά κοινούπια προτιμούν τό κυανόν χρώμα ένθ' αντιθέτως φοβούνται πολύ τό κίτρινον.

Κατά την άνωτέρω άρχήν τά ύπνοδομάτια δέν πρέπει νά είναι βαμμένα μέ κυανόν χρώμα ούτε νά έχουσιν παραπετάσματα κυανά. Εί δυνατόν δέ αί κυρία πρέπει ν' άποφεύ-

γουν τάς ένδυμασίας τού χρώματος αύτού εις μέρος, όπου τά κοινούπια άφθονούν.

Μία Άγγλική έφημερίς, ένήργησεν έρεϊαν άναγνίσιν περί τού άν ή μουσική σμικρύνη τό όριον τού βίου. Ο Σούπερ, ό όποιος άφηκε τό σω μέγαν σέλλογην μελωδιών άπέθανεν εις ηλικίαν 31 έτών.

Ο Μότσαρτ εις ηλικίαν 35 έτών. 40όν. Ο Σούμαν εις τό 46όν.

Εις την αυτήν ηλικίαν έδόξασθη και ή ζωή τού Μπελλίνι. Ο Μπαε άπέθανε εις ηλικίαν 37 έτών.

Ο Μέντελσον έφθασεν τό 38ον.

Ο Σοπέν δέν υπερέβη τό 39όν.

Ο Βέρνερ έξέπνευσεν εις τό 40όν. Ο Σούμαν εις τό 46ον.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

Πάντα τὰ ἀνάκτορα τῶν πινυρ-
χαίων ἑλληνικῶν χρόνων, τὰ ὅποια
ἀνεσκάφησαν εἰς τὰς Μυκήνας, τὴν
Τίρυνθα, τὴν Κρήτην, τὴν Τρωάδα
δεικνύουν λαμπρὰν ἀρχιτεκτονικῶς
κεκοσμημένην πρὸ τῆς Πύλης εἰσο-
δον, Πρότυλον καλουμένην. Ἡ Ἀκρό-
πολις μὲ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ
ἄλλα ἱερὰ εἶχε μεταβληθῇ πρὸ πολ-
λοῦ εἰς ἀληθὲς ἀνάκτορον τῆς θεᾶς
λατρείας, καὶ εἰς αὐτὴν κατεσκευά-
σθη Πρότυλον πολυτελές, τοῦτο δὲ
ἦτο πιθανῶς κτίσμα τοῦ Πεισιστρά-
του καὶ σύγχρονον βεβαίως τοῦ ὑπ'
αὐτοῦ κτισθέντος ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.
Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Περσῶν κατα-
στροφὴν τοῦ 480 καὶ 749 τοῦ Πεισι-
στράτειον Πρότυλον ἐπεσκευάσθη
ὑπὸ τοῦ Κίμωνος, ἀλλὰ μετὰ τὴν
κτίσιν τοῦ Παρθενῶνος ὁ Περικλῆς
ἐπεχείρησε καὶ τὴν οἰκοδομὴν Προ-
τύλου καὶ Προπυλαίων ἀνταξίων
τοῦ υπερλάμπρου ἐκείνου ναοῦ.

Οὕτως ἀνηγγέρθη διὰ δαπάνης δέ-
κα περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν
μεταξὺ τῶν ἐτῶν 437 καὶ 431 τὸ με-
γαλοπρεπὲς ὀλομάρμαρον κτίσμα τὸ
ὅποιον, καλύπτον ὅλην τὴν δυτικὴν
πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τοῦ
ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἐμελλε
νὰ προβάλλῃ, καὶ προβάλλει κατὰ
μέγα μέρος σήμερον ὡς τὸ φωτεινὸν
μέτωπον αὐτῆς. Ἡ δόξα καὶ τὸ κάλ-

λος αὐτοῦ ἦσαν τόσον ἐπιβλητικὰ κα-
τὰ τὴν ἀρχαιότητα ὥστε ὁ Επα-
μεινώνδας ὅστις ἐφαντάσθη τὰς Θή-
δας ἄρχουσας πόλιν τῆς Ἑλλάδος ὡς
ποτὲ ἦσαν αἱ Ἀθῆναι, ὡς ἰδεῶδες
τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης τῆς πο-
λεως τὴν τοιαύτην αὐξήσιν αὐτῶν
προέβαλλεν, ὥστε νὰ ἰσχύσῃ νὰ
μετάφέρῃ εἰς τὴν Καδμείαν τὰ Προ-
πύλαια τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅπως ἐσχεδιάσε τὰ Προπύλαια ὁ
ἀρχιτέκτων Μνησικλῆς, ἐπρόκειτο
τὸ μέγα τοῦτο κτίσμα νὰ περιλάβῃ
μετὰ τοῦ Προτύλου, ἦτοι τῆς καθ'
αὐτὸ εἰσόδου, δύο ἄλλα θαυμάσια
ἐκατέρωθεν οἰκοδομήματα ἔμπρο-
σθεν καὶ δύο ἄλλα ἀντιστοίχως ὀπί-
σθεν, ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἐξε-
τελέσθη, διότι ὁ ἔκρानεῖς τῷ 431
πελοποννησιακὸς πόλεμος ἐπέφερε
διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν, αἵτινες καὶ
οὐδέποτε πλεον ἐπανελήφθησαν.

Μετὰ ἐν ἔτος εἰσέβαλεν ἡ ἐπὶ τε-
τραετίαν διαρκέσασα καὶ μέγα πλη-
θος τῶν πολιτῶν φθείραςα πανώλης·
τῷ 429 ἀπέθανεν ἐξ αὐτῆς ὁ Πери-
κλῆς, ὁ δὲ πόλεμος διήρκεσε συνε-
χῶς τὸ πρῶτον μέχρι τοῦ 421 καὶ
κατόπιν ἐπαναληφθεὶς, ἐπέφερε τὴν
ταπεινώσιν τῆς ἐνδόξου πόλεως τῷ
404.

Τὸ Πρότυλον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ
μεσαῖον μόνον οἰκοδόμημα, εὐρύχω-

ον αἰθουσαν τετράπλευρον, πλά-
τους 24 μέτρων καὶ βάθους 18 μ. μὲ
ξ δωρικοὺς κίονας κατὰ μέτωπον,
ὡς σοβαρὸν μέτωπον ναοῦ, καὶ δύο
σειρὰς ἰωνικῶν κίωνων ἐσωτερικῶς,
ἀνὰ τρεῖς πρὸς στήριξιν τῆς μαρμα-
ρίνης ὀροφῆς. Ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν
κίωνων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιστυ-
λίων ἐφέροντο μαρμάρειναι δοκοὶ πρὸς
τοὺς τοίχους, φατνώματα δὲ μαρμά-
ρινα μεταξὺ τῶν δοκῶν ἀπετέλουν
τὴν ὀριζοντίαν οὐρανίαν, ἥτοι τὴν
ὀροφὴν.

Ὅταν φαντάσθῃ τις τὴν μεγαλο-
πρέπειαν τῆς αἰθούσης μὲ τοὺς σο-
βαροὺς δωρικοὺς καὶ τοὺς κομφοὺς
ἰωνικοὺς κίονας καὶ τὴν μαρμαρί-
νην ὀροφὴν τῆς, τὰ πολύχρωμα φατ-
νώματα καὶ τὰ καλλιτεχνήματα τὰ
ὅποια ἐκόσμουν τὴν αἶθουσαν, θὰ
ὁμολογήσῃ ὅτι κατὰ τι ἀπαραμύλλως
ὑπὲρ λαμπρὸν συνέλαβε καὶ ἐξετέλε-
σεν ἐνταῦθα ὁ μέγας τοῦ κτίσματος
τοῦτου ἀρχιτέκτων.

Πέντε θύραι ξύλιναι ἀλλὰ μὲ με-
τάλλινον βεβαίως διάκοσμον, καὶ
τοῦτον ἰσως ἐπύχρυσον, ἔφερον ἐπει-
τα ἐκ τῆς αἰθούσης εἰς τὴν πρόστα-
σιν τῆς ἐσωτερικῆς ἀνατολικῆς ὁδοῦ
τοῦ Προτύλου, στεγασμένην καὶ αὐ-
τὴν μὲ μάρμαρον. Διὰ τῆς μεγάλης
μεσαίας εἰσόδου ἔφερον ὁ δρόμος ὁ
προωρισμένος διὰ τὰ πολυάριθμα
ζῶα, τὰ ὅποια προσήγοντο εἰς θυ-
σίαν εἰς τὸν πρὸ τοῦ Παρθενῶνος με-
γαν βωμὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἰς ἄλ-
λους βωμοὺς.

Ὅταν ὁ προσκυνητὴς ἐφθάνει εἰς
τὴν πρόστασιν, εἰς τὸ βλέμμα του ἡ-
νοίγετο διὰ μέσου τῶν δωρικῶν κί-
ωνων ἡ θεὰ πρὸς τὸν περίλαμπρον
Παρθενῶνα καὶ τὰ ἀναρίθμητα ἄλλα

καλλιτεχνήματα, τὰ ὅποια κυριο-
λεκτικῶς ἐσκέπαζαν ὅλον τὸ μέχρις
ἐκείνου καὶ τοῦ Ἐρεχθείου διάστη-
μα. Μὲ τὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν δια-
χεομένην λάμψιν τοῦ λευκοῦ μαρ-
μαροῦ, τὴν ὅποιαν καθίστα εὐφρό-
συνον εἰς τὸ ὄμμα ἡ πολυχρωμία
τῶν ἀνωτέρων τμημάτων τῶν ναῶν,
μὲ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν
καλλιτεχνημάτων, βεβαίως ὡς μα-
γεία ἐνεφανίζετο τὸ ὅλον θέαμα,
μεστὸν καταπλήξεως, θαυμασμοῦ καὶ
εὐλαβοῦς συγκινήσεως.

ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Ἡ θεραπεία τῶν ρευματισμῶν διὰ
τῆς ραδιοθεραπείας δὲν εἶναι πολλὰ
κις ἐπιτυχής. Τὰ ἀποτελέσματα ἐν
τούτοις εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ
διὰ νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ πειράματα
καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐντελής ἱασις.

Εἰς τοὺς ἀπλοὺς χρόνιους ρευμα-
τισμοὺς ἔχουσι διαπιστώσει ἐλάττω-
σιν τοῦ πόνου καὶ τὸν μετασχηματι-
σμὸν τοῦ οἰδήματος καὶ τῆς ἀγκυλώ-
σεως.

Ἐν γένει αἰκτινῆς Χ ἐπιδοῶσιν
ἐπὶ τῶν πόνων καὶ τοῦ ἀρθριτικοῦ οἰ-
δήματος καὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ ση-
μαίου ὥστε νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν ἀρ-
θρῶσιν εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτῆς κί-
νησιν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἐπιπερ-
γείας τῶν αἰκτινῶν Χ ἐπὶ τῶν ρευ-
ματικῶν πόνων τῆς πτέρνας, αὗται
εἶναι μᾶλλον ἀποτελεσματικαί.

Ὅταν ἔχῃ τις πνεῦμα ῥέπει νὰ
τὸ ῥίπτῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς του καὶ
νὰ τὸ δίδῃ εἰς τοὺς φίλους του.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ ιακτικού μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

ισήλθομεν αίσίως εἰς τὸν μῆνα Νοέμβριον. Ἡ ποδοσφαιρική περίοδος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀρχίσαι ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου καὶ ὅμως μέχρι τοῦ ὅρους οὐδεμίαν κίνησιν ἢ ἐνέργειαν σχετικὴν τῆς Ποδοσφαίρου κῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑλλάδος παρετηρήσαμεν ἐν προκειμένῳ. Καὶ ὅχι μόνον ἡ Ἑνωσις ἀλλὰ καὶ οἱ διάφοροι Ποδοσφαιρικοὶ ὅμιλοι, ἀκόμη δὲν ἐκινήθησαν, οὔτε ὁρεξίν ἔχουν πρὸς ἑναρξιν συστηματικῆς αἰσ ἀλλὰ καὶ οἱ διάφοροι Ποδοσφαιρικοὶ ὅμιλοι, ἀκόμη δὲν ἐκινήθησαν, οὔτε ὁρεξίν ἔχουν πρὸς ἑναρξιν συστηματικῆς προπαγάνδης ἵνα εὐρεθῶσιν ἑτοίμοι καὶ καλῶς προπαρασκευασμένοι διὰ τὰς ἐπισήμους συναντήσεις τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος.

Καὶ ὁ καιρὸς περὶ ἀχρησιμοποίητος καὶ αἱ ὥραιαι ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου σβύνουν διὰ νὰ δώσουν τὴν θέσιν των εἰς τὰς χειμερινὰς βροχερὰς ἡμέρας, ὅτε ἡ τέλεισις παιγνιδί

ου θὰ εἶναι τόσο δυσχερὴς ἐπὶ γῆ πεδίου ἐλαττωματικοῦ, διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ ὁποίου τόσα ὥραϊα σχέδια ἐλέγχθησαν τὸ παρελθὸν ἔτος μὴ πραγματοποιηθέντα ἀτυχῶς. Ὅστε, ὡς φαίνεται καὶ οἱ ἐφετεῖνοι ἀγωνεῖς τοῦ πρωταθλήματος θὰ διεξάχθωσιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐλαττωματικὰς συνθήκας τοῦ παρελθόντος.

Πάντως ἡ Π. Σ. Σ. πρέπει νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἑναρξιν τοῦ πρωταθλήματος δεδομένου ὅτι ἐφέτος ὁ τεματισμὸς τῶν ἀγῶνων αὐτῆς πρέπει νὰ συντελεσθῇ τὸ βραδύτερον μέρος τοῦ τέλους Φεβρουαρίου, διὰ νὰ οὐδὲν ἐπαρκὴς χρόνος εἰς τοὺς ποδοσφαιριστὰς καὶ ἀθλητὰς συγχρόνως νὰ καταγίνουν καὶ εἰς τὴν ἀθλητικὴν των προπόνησιν χάριν τῶν προκριματικῶν ἀγῶνων τῆς Ὀλυμπιαδος τῶν Παρισίων.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Μᾶς γράφουσιν ἐξ Ἀλεξανδρείας. Πλησιάζει ἡ ἐποχὴ τῆς ποδοσφαίρας καὶ οἱ διάφοροι Σύλλογοι ἀρχινοῦν νὰ κινούνται προβλέπεται μεγαλύτερα κινήσεις ἐφέτος καθότι κατορθώθησαν περισσότεροι σύλλογοι ποδοσφαιρικοὶ ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Ο Π. Ο. Ε. τῆς πόλεώς μας ὁ ὁ-

ποῖος πέρυσιν κατήγαγε λαμπρὰς νίκας εἰσιμαίεται διὰ νὰ μετάσῃ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὸ κύπελλον τῆς Ἑνώσεως τῶν 1923-1924.

Καὶ ἐφέτος θὰ παρουσιάσῃ μίαν ἀρκετὰ καλὴν ὁμάδα αἱ ἴσως ἀνωτέρω τῆς περὶ σὺνῆς διὰ τῆς συμμετοχῆς δύο καλῶν παικτῶν τοῦ Κου Κασδαγλὴ τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία εἶναι γνωστὴ εἰς Ἀγγλίαν καὶ τοῦ Κου Βαρβούτη τοῦ ὁποίου τὸ παιγνίδι πολλάκις ἐθαυμάσμεν τὸ 1921.

Δυστυχῶς ὅμως ἐὰν ὁ Π. Ο. Ε. ἔχει ἐφέτος νὰ ἐπιδείξῃ μίαν πρῶτης τάξεως ἰσορροπὴν κυνηγῶν, κατὰ τὴν πληροφορομένην θὰ στερηθῇ τῆς συμμετοχῆς τοῦ λαμπροῦ του τεροματοφύλακος Ἰ. Μακρῆ ὅστις ὅσο νούτω ἀναχωρεῖ εἰς Ἑλλάδα δι' ἐργασίαν.

Ὁ μοναδικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθλητικὸς Σύλλογος Κρατίνος θέλων νὰ ἐνδυναμώσῃ τὴν ἀγάπην τῶν μελῶν του πρὸς τὴν γυμναστικὴν καὶ διαγείρῃ εὐγενὴ ἀντίληψιν μεταξὺ αὐτῶν, προκηρύσσει ἑσπεριομένους ἀθλητικὸς ἀγῶνας τελεσθησομένους περὶ τὰ τέλη προσηχοῦς Νοεμβρίου.

Οἱ ἀθληταὶ τοῦ Συλλόγου θὰ διακριθῶσιν ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἀθλητὰς 1ης καὶ 2ας κατηγορίας.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους δικαίωται νὰ λάβωσι μέρος ὅσοι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Συλλόγου τὰ ὁποῖα εἶναι ἐγγεγραμμένα πρὸ τοῦ τέλους Σεπτεμβρίου.

Καθ' ἃ πληροφορομένην ὁ «Κρατίνος» ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ ring διὰ τὴν πυγμαχίαν καὶ τοῦτο διὰ τὴν σοβαρὰν προπόνησιν τῶν πυγμαχῶν μας, διὰ τοὺς ἑσπεριομένους τοῦ ἀγῶνος τοῦ Νοεμβρίου κατὰ τὴν Παναγιυπτιῶν σ

Τὴν ἐκγύμνασιν ἀνέλαβεν ὁ σὺν

παθῆς, καὶ δραστήριος πυγμαχὸς κ. Δ. Λιβανός.

—ΠΕΡΙΕ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἡ ἀρχικὴ ἀπόφασις τῆς Ἀγγλίας, ὅπως ἀπόσῃ τοῦ ποδοσφαίρου κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1923, ἔνεκα διαφωνιῶν αὐτῆς, ὡς πρὸς τὸν ἀκριβῆ ὁρισμὸν τῶν φιλάθλων ποδοσφαιριστῶν, πρὸς τὰ λοιπὰ ἔθνη, φαίνεται ὅτι θὰ τύχῃ ἀναθεωρήσεως. Ἡ Ποδοσφαιρικὴ Ἑνωσις τοῦ Λονδίνου ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὅπως συζητήσῃ εὐμενῶς πρότασιν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς Διεθνούς Ποδοσφαιρικῆς Ἑνώσεως καθ' ἣν ἡ Ἀγγλία δέχεται, ν' ἀποστείλῃ Ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἐὰν πάντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ καταρτισθῶ τῶν ὁμάδων των ἡθελον αὐστηρῶς συμμορφωθῇ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν φιλάθλων, διαθετόντων ὑπὲρ τῶν μελῶν τῶν ὁμάδων των μόνον τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου καὶ τῆς διαμονῆς των ἐν Παρισίοις, ἀποφύγων δὲ αὐστηρῶς τὴν καταβολὴν εἰς αὐτοὺς χρημάτων ἀποζημιώσεως οἷος ἡποτε διὰ τὴν ἐκ τῶν ἐργασιῶν των ἀπομάκρυνσιν καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας τῶν ἀγῶνων.

Με ἄλλους λόγους ἡ Ἀγγλία θέλει νὰ παύσῃ ἀμελητέως τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ παρέρχονται εἰς ἀθλητὰς ὁλοκαὶ ἐνδοκίαν καὶ ἀπόζημιώσεις διὰ τὴν εἰς ἀγῶνας συμμετοχὴν των.

—ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΧΟΕΡ

Ἐγνώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος μας περὶ τοῦ περιφήμου Νοβηγοῦ ἀθλητοῦ Χοερ, ὅστις σήμε

ρον θεωρείται ὡς ὁ κυριαρχῶν ἀσ-
τήρ τοῦ διεθνoῦς ἀθλητικοῦ στερε-
ώματος.

Σχετικῶς πρὸς τὸν θαυμασίον καὶ
τὸν ἀθλητὴν ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν
ὅτι οὗτος θεωρεῖται ὁ πιθανώτερος
νικητὴς τοῦ ἀθλητικοῦ Δεκάθλου
κατὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῶν
Παρισίων, κατόπιν τῶν ἐπιδόσεων
αἱ ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὸ ἔτος
τοῦτο καὶ εἰς τὰ 10 ἀγωνίσματα τὰ
περιλαμβανόμενα εἰς τὸ πένταθλον.
100 μ. 11', 200 μ. 22 1)2, 400 μ.
49'' 2)10, 800 μ. 1'55'' 9)10;
1500 μ. 4'18''. Ὑψος 1.79, μή-
κισ 7.32, ἐπὶ κοντῷ 4 μ. Ὑστερεῖ
σχετικῶς πρὸς τὰ ἀνω ἐπιδόσεις εἰς
τὰς ρίψεις 10 μ. 50, Σφαῖρα 32 μ.
δίσκου καὶ 46 ἀκόντιον.

—ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΘΡΙΑΜ- ΒΕΥΟΥΝ

Ὁ Λορέν Μόρχινσον εἰς τῶν καλ-
λίτερων δορυμένων ταχύτητος τῆς Ἀ-
μερικῆς ἐκέρδισεν ἐκεῖ ἐσχάτως ἕνα
ἀγῶνα δρόμου 220 γιάρδων (201
1)2 μ.) εἰς χρ. 21'' 2)5.

—ΝΕΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ ΡΕΚΟ Ρ

Ὁ Σουηδὸς Ἐνδχαλ κατέρρηψε
τὸ Σουηδικὸν ρεκόρ τοῦ δρόμου
100 μέτρων, διατρέξας αὐτὸν εἰς
10'' 5)10, μετ' αὐτὸν 2 ἄλλοι Σου-
ηδοὶ ἐπέτυχον ἐπίδοσιν εἰς τὰ 100
μ. 10'' 6)10, 10'' 7)10. Ἐπίσης
ὁ Ζένσον ἐκέρδισε τὸν Μαρθάωνειον
διατρέξας αὐτὸν εἰς 2ῶρας 35' 6''
Ὁ Κιντβεργ ἔρρηψε τὴν σφαῖραν 12
73 ὕψος 1.75, ὁ Λούνδγκραν 800 μ.
1' 55'' 4)10. Εἰς τοὺς ἀγῶνας οἱ
τῶνες ἦσαν διεθνεῖς ὁ Νορβηγὸς Ἀν-
δερσον ἐπῆρθησεν εἰς μήκος 6 μ. 87
καὶ ὁ Δανὸς Πέτερσον 3.80 ἐπὶ κον-
τῷ.

—ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ Ο Α ΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Τὸ Ἀνώτατον Δ. Συμβούλιον τῶν
Γάλλων Προσκόπων ἀπεφάσισεν ὅ-
πως οἱ Γάλλοι Πρόσκοποι καταγί-
νονται ἀνευ περιορισμοῦ τινος εἰς
τὸν ἀθλητισμὸν καὶ νὰ δικαιούνται
νὰ μετέχουν ὑπὸ τὴν προσκοπικὴν
τῶν σημαίαν εἰς ὅλας τὰς μεγάλας
ἀθλητικὰς ὁργανώσεις τῆς Γαλλίας.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἔλθουν, εἰς συνεν-
νόησιν μὲ τὴν ἀθλητικὴν ἑνώσιν τῆς
Γαλλίας ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸ Σῶμα
τῶν Προσκόπων ὡς ἀθλητικὸν Σῶ-
ματεῖον, δικαιούμενον νὰ προσκαλεῖ-
ται καὶ νὰ μετέχῃ εἰς τοὺς διαφό-
ρους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΕΡΩΤΟΥΝ

Τὸ Διεθνὲς Ἀθλητικὸν Συνέδριον
τὸ παρελθὸν ἔτος ἔλαβε κατηγορη-
ματικὴν ἀπόφασιν ὅπως οὐδεμία
ἀθλητικὴ συγκέντρωσις φιλάθλων
εἶναι δυνατόν νὰ ὁργανωθῇ ἐντὸς
ἐνὸς Σταδίου ἢ ἄλλου Γυμναστικοῦ
χώρου, οὗ διεξήχθησαν παντὸς εἴ-
δους ἀγῶνες ἢ συγκεντρώσεις ἀθλη-
τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος.

Καὶ οἱ Γάλλοι ἐρωτοῦν τοὺς διευ-
θύνοντας τὸν Γαλλικὸν ἀθλητισμὸν
πῶς ἐπέρρεψαν νὰ ἐκχωρηθῇ τὸ
Στάδιον Πέρισιν ὅπως ἐν αὐτῷ τε-
λεσθῇ τὸ πρωτάθλημα τῶν ἐξ ἐπαγ-
γέλματος ἀθλητῶν ἐνῶ ἐν τῷ αὐτῷ
Σταδίῳ διεξήχθησαν ὅλα τὰ διεθνῇ
ἀθλητ. μάτς φιλάθλων;

Ἰδοὺ μία περιπτώσις ὅπου ἡ ἑλλ.
Ὀλυμπικὴ Επιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν
ἀπολύτῳ τάξει μὲ τὰ διεθνῇ νόμιμα
ἀρνηθεῖσα κατηγορηματικῶς πρὸ
καιροῦ τὸ Στάδιον διὰ τὴν διεξα-
γωγὴν τῶν ἀγῶνων πυγμαχίας Γε-
ωργιάδου-Αγγελίδου.

Ενῶ οἱ ἄλλοι μελετοῦν ἡμεῖς ἀμελοῦμεν

Ὁ περίφημος δορυμὲς τῶν ἔμπο-
δίων Χρίστερουν (Σ υηδὲς) εὐρί-
σκεται ἤδη εἰς Ἀμερικὴν ὅπου με-
λετᾷ τὸ σύστημα τῆς προπονήσεως
τῶν ἀθλητῶν εἰς τὸ Ἀμερικ. Πανε-
πιστήμιον. Ἐκ τῶν μελετῶν τοῦ ἀ-
πεκόμισε μεγάλας προόδους καὶ ἤδη
σκέπτεται νὰ μετάρχῃ εἰς τὸ πρω-
τάθλημα τῆς Ἀμερικῆς.

Ὡς βλέπετε οἱ Σουηδοὶ αἰσθάνον-
ται τὴν ἀνάγκην νὰ μελετήσουν τὰ
συστήματα τῶν προπονήσεων εἰς
ἄλλας χώρας, ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες οἱ
θιασῶται τῆς αὐτοτελείας μας δὲν
αἰσθανόμεθα καμμίαν ἀνάγκην διὰ
τοιούτου εἶδους μικρομελέτας ἀρκεῖ
μόνον νὰ γράφωμεν ὅτι ἂν προπο-
νηθῶσιν οἱ ἀθληταί μας μὲ σύστη-
μα θὰ κάμουν καὶ θὰ δείξουν.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ποῖον εἶναι
ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ σύστημα τὸ ὁ-
ποῖον τόσον φιλαγύρως κρύπτουν
μυστικὸν οἱ προπονηταί μας καὶ
δὲν τὸ ἐφαρμόζουν διὰ νὰ εἰδωμεν
καὶ νὰ θαυμάσωμεν τ' ἀποτελέσμα-
τά του;

Η ἑκατονταετηρίς τοῦ Ράκβεϋ

Ἡ Ἀγγλία ἐορτάζει κατὰ τὸ ἔτος
τοῦτο τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ πο-
δοσφαίρου Ράκβεϋ. Ἐστὶ δὲ Ράκ-
βεϋ ἕνα χωριὸν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ
ὅποιον ὁ Γουλιέλμος Γουέλ ἐφεύρε
τὴν ὠσειδῇ σφαῖραν τὴν ὅποιαν ὁ
ἴδιος κατεσκεύασε καὶ ἤρτισε νὰ
παίξῃ τὸ ποδόσφαιρον διὰ πρώτην
φορὰν τῷ 1823, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς
μικρᾶς αὐτῆς πόλεως ἧτις ἔκτοτε
ἐγένετο ἐνδοξος διὰ τοὺς φιλάθλους·
εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἑκατονταετηρίδος
ταύτης ὁ δῆμος τοῦ χωρίου Ράκβεϋ

ἐτοποθέτησεν εἰς περίβλεπτον μέ-
ρος μίαν ἀναθηματικὴν πλάκα ἀφι-
ερωμένην εἰς τὸν Γουέλ ὅστις ἀνε-
κάλυψε τὴν σφαῖραν ταύτην καὶ ἔ-
δωσε εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ τοὺς πρῶ-
τους κανονισμοὺς μαζὺ μὲ τὴν ὀνο-
μασίαν τοῦ χωρίου τὸ ὁποῖον οὕτω
ἀπεθανατίσθη μαζὺ μὲ τὸ σχῆμα
τῆς σφαίρας τὸ ὁποῖον ἐγένετο πα-
ραδεκτὸν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἀγὼν γερόντων

Εἰς τὸ Λέξινγκτων τῆς Ἀμερικῆς
θὰ διεξαχθῇ λίαν προσεχῶς ὁ πε-
ριεργότερος ἀγὼν τῆς συγχρόνου
ἀθλητ. ἐποχῆς ὁ ἄλλοτε περίφημος
ἐξ ἐπαγγέλματος ἀγωνιστῆς τοῦ
δρόμου βάρδην Δὸν Ολεάρχου ἡλικίαν 83!! ἐτῶν ἐπροκάλεσε εἰς
ἀγῶνα βάρδην 100 ἀγγλ. μιλίων
(161,000 μ.) τὸν συνομίληρόν του
Πάτρικ Μάνσε, ὅστις καὶ ἐδέχθη.

Σημειωτέον ὅτι ὁ ἴδιος Ολεάρχου
πρὸ 60 ἐτῶν ἐνίκησε τὸν ἴδιον Πά-
τρικ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγώνισμα τῆς αὐ-
τῆς ἀποστάσεως καὶ ἔκτοτε ἀπέκτη-
σε τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ
κόσμου ἐπαγγελματιῶν. Τὸ στοιχείμα
τότε ἦτο 5 δολάρια. Ἦδη ὥς ἀμοι-
βὴ διὰ τὸν γέροντα νικητὴν ὠρίσθη
τὸ παρὸν τῶν 100 δολλαρίων δύ-
ναται δὲ νὰ μετάρχῃ τοῦ ἀγῶνος
καὶ ὁ βουλούμενος ὅστις ἔχει ἡλικίαν
60 ἐτῶν καὶ ἄνω.

Δ. ΔΑΔΔΑΣ

ΜΙΧ, Ν. ΚΑΪΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Πρασσιέίου 243-5 μμ.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Η ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΑΠΑΧΗΣΣΕΣ

Όταν είχαν διοργανωθῇ σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ χορευτικά κέντρα χοροὶ ἀπάχων ὑπὸ κλεκτῆς μερίδος τῆς Αθηναϊκῆς κοινωνίας πολὺς κόσμος διεμυροῦντο δὲ τὴν μανίαν αὐτὴν νὰ μεταφυτεύουν στὰς Αθήνας παριζιάνικα ἔθιμα τῆς τελευταίας ὑποστάθμης. Ἐν τούτοις ὁ χορὸς ἐπέτυχεν, καὶ αἱ κοσμικαὶ στήλαι ἀνέγραφον ἐνθουσιώδεις ὕμνους γιὰ τῆς ἀκαταγώνιστες κοσμικῆς ἀπάχηςσες. Ὅλες ντυμένες μὲ τὰ ἀπάχι κα κοντὰ κοστούμια ἀπὸ ταφτὰ ἢ λιμπερτί, καὶ τῆς χαριέστατες κόκκινες ποδίτσες. Τὸ χαρακτηριστικὸ ἄλλο μαντήλι γύρω στὸ λαιμὸ καὶ τὰ καρβουνισμένα μάτια, καὶ τὰ χεῖλια

σὰν φλογερὲς γκαρντένιες. Ὅσοι παρευρέθησαν τὰ ἔχασαν ἀπὸ τὴν τελειανάποδοσιν τοῦ τύπου αὐτοῦ. Ἐστοιχημάτιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκεται σὲ παριζιάνικο ὑπόγειο. Ἰδίως ἀπάχηςσες ἦσαν ὅλες ἔλεγαν μὲ θαυμασμό οἱ παρευρισκόμενοι. Καὶ μήπως ἄδικο εἶχαν; Ἀρκεῖ νὰ δῇ κανεὶς τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μὲ τὰ κοντὰ μαλλιά καὶ τὸ προκλητικὸ βάψιμο, καὶ τῆς τολμηρῆς κινήσεις καὶ ἀναποφεύκτως θὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ μιμοῦνται θαυμάσια τὸ μοντέλλο ποῦ φιλοδόξησαν, ἢ ἀπὸ τῆς πολλῆς πρόβες νὰ φθάσουν στὴν πραγματικότητα τοῦ ἀπατισμοῦ, τοὺς ἐγένετο ὁ ἀπαχισμὸς δευτέρα φύσις.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Τελευταίως βλέπει κανεὶς τίς σιλουέτες ποὺ θὰ εἶναι σὰν ζωντανάφιγουρίνια τόσο καλαισθητο καὶ μοντέρνο τὸ ντύσιμό τους, τόσο συμμετρικὴ καὶ κομψή ἡ σιλουέττα των. Μεταξὺ αὐτῶν ἐξαιρετικῶς

εἶναι ἡ Δις Δροῦλλια, ἡ κ. Σταῖκου, ἡ Δις Σταθάτου.

Ἡ χορευτικὴ κίνησις εἶναι ζωντανή παντοῦ· πολὺς κόσμος κατακλύζει τὰ ντάνσιγκ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐφέτος ἐχωρίσθησαν ἀνὰ τάξεις.

Σὲ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ βλέπει κανεὶς συχνά

ἐκλεκτὸν κόσμον, ἰδίως τὰ βράδια, ὥραιες τουαλέττες, καὶ ρυθμικὰς κινήσεις.

Στὰ ἄλλα εἶναι σωστός κυκλὸν φυσιογνομίων, καὶ ντυσίματα ἀσυνάρτητα, καὶ κινήσεις ἀκατανόητες.

Προμηνύεται σειρά διαλέξεων ἐφέτος. Μεταξὺ τῶν κομφερανσιέ συμπεριλαμβανονται καὶ δύο Δεσποινίδες, ἡ μία ἐξ αὐτῶν τελειόφοιτος τῆς Σορβώνης ἡ Δις Σοφία Ἀντωνιάδου ἡ ὁποία θὰ δώσῃ σειράν διαλέξεων εἰς τὸν Παρνασσόν.

Καὶ ἡ Δις Ρωξάνη Σωτηριάδου ἡ ὁποία θὰ ὁμιλήσῃ περὶ Νίτσε εἰς τὸ Δύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Ἡ ἀνωτέρω Δεσποινὶς ἦτο τρία ἔτη στὴν Ἑλβετία ὅπου παρεκολούθησε ἰδιαίτερα κούρ, καὶ τώρα στὰς Αθήνας εἶναι γνωστοτάτη ὥς πολὺ χαριτωμένη μονταίν. Ἀς ἴδωμεν εἰς τὴν νέαν καριέραν τῆς ἂν θὰ διαπρέψῃ ὅπως ἐστὶν παλαιάν.

Μερικὲς Δεσποινίδες θέλουν ἐφέτος νὰ πάρουν μαθήματα Δραματικῆς ἀπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ διακεκριμένος καλλιτέχνης δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλὰ διατεθειμένος προκειμένου γιὰ ἐρασιτέχνιδας.

Μία γνωστοτάτη κυρία ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἔχει δαιμόνιον θεατρικὸν τάλαντο ἀναχωρεῖ κατ' αὐτὰς γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου θὰ πάρῃ μαθήματα ἀπὸ τοὺς κριωτέρους ἐκεῖ μαίτρ καὶ θὰ παρουσιασθῇ στὸ Ἑλληνικὸν θέατρον. Λέγεται ὅμως ὅτι τόσο καταπληκτικὴ εἶναι ἡ ἰδιοφυΐα τῆς ὥστε θὰ παίξῃ καὶ στὸ γαλλικὸν θέατρον.

Οἱ θαυμασιώτεροι ἐξοχικοὶ περίπατοι εἶναι τώρα στὸν Διόνυσον καὶ στὸ Τατόι· καθε ἀπόγευμα πολλοὶ μετὰ τοὺς κτήνους θύονται στῆς μαγευτικῆς αὐτῆς τοποθεσίας, καὶ πέρνουν ἐκεῖ τὸ τσάι τους καὶ ἐπιστρέφουν μὲ ἀγκαλιὰς ἀπὸ κόκκιν

χρυσὰ φθινοπωρινὰ κλαδιὰ καὶ κουμαριές ἄλλως τώρα αὐτὰ εἶναι τῆς μόδας γιὰ τὸν στολισμὸν τῶν ἀνθοδοχείων.

Προχθὲς μουσικὴ ἐσπερίς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Α. Ροδοκανάκη. Ἠκούσθη ἡ μαγευτικὴ φωνὴ τῆς Δος Ροδοκανάκη εἰς τὴν Λακμέ, «Αἶρ ντὲ κλασέτ» καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς Δος Φερντινίου, ἥτις πρὸ μηνὸς ἐπανέκαμψεν ἐκ Γερμανίας. Ἡ Δις Α. Δημητρακοπούλου ἐπαιξε θαυμάσιο βιολί. Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἡ κ. καὶ Δις Ἀλμπάνε ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ Δις Ἀλμπάνε ἐφοροῦσε ἓνα μοντέλλο τῆς «Λανθέν» ἀπὸ βελούδο φρισσὸν πράσινο, ἀπλούστατα γαρνιρισμένο μὲ τρεῖς σειρὰς σουφλέ — εἶδος σουρωμένου βολάν — διάδημα καὶ σκουλαρίκια ἐπίσης πράσινα. Ἡ κ. καὶ Δις Γεωργαντὰ μὲ τουαλέττα βελούδινη κόκκινη. Αἱ Δες Τριάντη, ἡ κ. καὶ Δις Μποῦτζόγλου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ ὥραία ἐσπερίς κατέληξεν σὲ ζωνρότατον χορόν.

H MONTAIN

Ο εὐφύμως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓΊΖΙΔΗΣ
ΣΥΓΓΙΛΙΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικὸς σπουδίας ἐν Παρισίοις τὰ Αφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεία St Louis, Necker, Lariboisiere,, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης. Λέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21 - ΑΘΗΝΑΙ
Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παράπλευρος ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὁρὰ ἐπισκέψεων
9—2 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΠΕΝΙΕΣ

Τὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης εβδομάδος ἐπροκάλεσαν σχετικήν νέκρωσιν τοῦ ἐμπορίου.

Εννοεῖται ὅμως ὅτι πρόκειται μόνον περὶ τοῦ χονδρικοῦ ἐμπορίου· διότι εἰς τὰ καταστήματα τῆς ὁδοῦ Ερμού αἱ κυρίαι ἐξηκολούθουν νὰ πηγαινοέρχωνται ἀδιαφοροῦσαι διὰ πᾶν τὸ ἄσχετον μὲ τὴν μόδαν.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα αἱ πτωχαὶ τηλεφωνήτριαι τοῦ Κέντρου ἤκουσαν ἀδίκως ὅσα δὲν εἶχον ἀκούσει δικαίως καθ' ὅλην τὴν ὑπηρεσιακὴν ζωὴν των.

Ὡς γνωστόν, εἶχον διαταγὴν νὰ μὴ δίδουν γραμμὴν παρὰ εἰς ὑπηρεσίας μόνον. Οἱ ἰδιῶται ἀπεκλείοντο.

Οἱ πλεῖστοι ὅμως ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ τηλεφώνου τὰ ἐβάζαν μαζὶ των, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐξετέλουν διαταγὴν.

Ἡ συγκοινωνία τῆς ὁδοῦ Σταδίου μὲ τὰ αὐτοκίνητα ἐπανήρχισεν.

Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ἐλύθησαν ἤδη τῆς ἐπιτάξεως.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΧΑΝΙΑ

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Διδασκαλείου ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Γυμνασίου μας. Κατ' αὐτάς ἐπέτυχον 60 μαθηταὶ ἐξ' ὧν οἱ 40 ἦσαν ἄρρενες καὶ οἱ

Οἱ Ἀθηναῖοι, ὑστερα ἀπὸ ἐβδομαδιαίων νυκτερινῶν κλείσιμον, ἀπολαμβάνουν πάλιν τὴν νυκτερινὴν ἐλευθερίαν των.

Ζωηροτάτη ἡ κίνησις μέχρι τοῦ μεσοσυνυκτίου καὶ πλέον.

Καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ θέατρα εἶναι καθεβράδου γεμάτα καθὼς καὶ οἱ κινηματογράφοι.

Εἶνε γνωστὴ ἡ παροιμία «ὁ λύκος στήν ἀναμπουμπούλα χαίρεται».

Ἡ αἰσχροκέρδεια λοιπὸν — τρομερὸς λύκος — ἐχάρη καὶ παραεχάρη ἀπὸ τὴν ἀνῶμαλον κατάστασιν τῆς τελευταίας ἐβδομάδος.

Χωρὶς νὰ ὑφωθῇ ἡ λίρα, χωρὶς νὰ σημειωθῇ ἑλλειψις, ὅλα γενικῶς τὰ εἶδη τῶν τροφίμων ὑπερετιμήθησαν.

Χάριν οἰκονομίας ἡλεκτρικοῦ ρεύματος διαρρυθμίσθησαν αἱ ὥραι ἐργασίας τῶν ὑπουργείων.

Θὰ ἐργάζωνται τὸ πρῶτ ἀπὸ τὰς 8 1) 2 — 1 π.μ. καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὰς 3 1) 2 — 5 1) 2.

Προχθὲς ἐξέδραμεν ὁ ἀρτισύστατος σύλλογός μας «Δημοκρατικὴ νεολαία» εἰς τὰ χωρία Φουρνὲ καὶ Σχοινέ.

Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, ἀνέπτυξαν τὸ πρόγραμμά των τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ ὡς κύριον σκοπὸν τὴν γεφύρωσιν τοῦ — ἀγεφυρώτου — χάσματος.

Αἱ ἐντυπώσεις τῶν χωρικῶν — ἰδίως τῶν ἐφεδρῶν — ἦσαν κάλλισται ἀφ' οὗ πολλοὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸν σύλλογόν των.

Αἱ πλατεῖαι τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ Κάτωλα ἐπιδιορθώνονται μὲ σκοπὸν, ἐὰν ὁ καιρὸς ἐπιτρέψῃ νὰ πισοστρωθοῦν.

Επίσης καὶ 2 ἄλλοι περὶ τὴν ἀγορὰν δρόμοι ἤδη ἐπισοστρώθησαν. Ὅλο καὶ πρόδος !...

Τὴν ἐσπέραν τῆς 15ης τρέχοντος ὁ Ἀντώνιος Ορνέλος ποιμὴν ἐπυροδόλησε τὸν πρόσφυγα Βασιλείου ὅστις ἄμα τῇ μεταφορᾷ τοῦ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἐξέπνευσεν. Ὁ δράστης συνελήφθη.

Ἡ νέα γεώτρησις ἡ ὁποία ἐπιχειρήθη εἰς Μουρνιές ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν τῆς προηγουμένης — ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὰ Περβόλια — καὶ τὸ γεωτρυπάνον διὰ δευτέραν φορὰν ἔκαμε μίαν τρύπαν... ὅχι στὸ νερό — τὸ ὁποῖον δὲν συνήντησεν — ἀλλὰ εἰς τό... χῶμα. Καὶ τώρα δὲν μένει παρὰ τὸ νερό τῆς Ἀγνίως ἀράγε θὰ τὸ φέρουν ἢ θὰ μᾶς ἀφήσουν τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι χωρὶς νερό;

Τὸ θέατρόν μας ἀνεσυστάθη διὰ συνεταιρισμοῦ τῶν κ. Μέρτικα καὶ Σπινῆ καὶ ἤδη ἤρχισε παραστάσεις εἰς τὸ χειμερινόν.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε πὼς πρὸς τὸ παρόν κανὲν ἔργο ἄξιο λόγου δὲν παύεται.

Ἡ ἀγορά μας εἶναι γεμάτη κάστανα καὶ ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ἡ πληθώρα τῶν πλανωδίων — ἐντοπιῶν καὶ προσφύγων —

πωλητῶν οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν φουδοῦ των, ψήνουν κάστανα τὰ ὁποῖα γεμίζουν τὸ, ἄερα μὲ τὴν ὥραία μυρωδιὰ των ποῦ τόσο προκαλεῖ τοὺς... λαϊμάργους.

Τὰ ραδίκια ἂν καὶ δὲν εἶναι πλέον πρωτοφανήσιμα — πολλοῦ γε καὶ δεῖ — πωλῶνται 5 καὶ 6 δραχμᾶς καὶ ἔτσι εἶναι ἀπρόσιτα εἰς τὰ βαλάντια τοῦ κοσμάκη ποῦ πρῶτα γιὰ οἰκονομία συνήθιζε νὰ τ' ἀγοράζῃ.

Εφθασεν ὁ Νοέμβριος καὶ ὅμως αἱ ἡμέραι εἶναι καλύτερα παρὰ τῆς ἀνοιξέως καὶ ὁ ἥλιος καυσικώτερος ἢ τὸ θέρος.

Τὸ Διδασκαλεῖον ἤρχισεν ἤδη μαθήματα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχει οἶκημα τοῦ παρῆχωρήθη μία τῶν αἰθουσῶν τοῦ Γυμνασίου.

Τὰς ἡμέρας αὐτάς ἐτετέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Βολουδάκη μετὰ τῆς δ)δος Ὁλ. Μπιδάκη. Θερμὰ συγχαρητήρια.

Ὁ κόσμος εὐρίσκεται εἰς ἀπόγνωσιν μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἀνύψωσιν ὧν των εἰδὼν τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἐπειδὴ αἱ τιμαὶ των ἀνῆλθον ὑψηλότερον ἢ ὅταν ἡ λίρα ἐτιμάτο 450 δραχμᾶς.

Τὸ χειρότερον δὲ εἶναι ἡ κατάργησις διατιμῆσεως ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ αἰσχροκέρδεια μένεται.

ΚΕΛΡΟΣ

ΒΟΛΟΣ

Τέλος πάντων ἤρχισε νὰ καταναρῇται ἡ σημασία τῆς συγκοινωνίας εἰς τὸ Πήλιον, καὶ πρὸ τινος μερικὸι πλοῦστοι ἠηλιόρηται συνεσέφερον 5000 λίρας καὶ διεσπείθησαν νὰ δόσουν ἄλλας 5000 ἐὰν ἡ Κυβέρνησις θελήσῃ νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν ἄμα-εἰτήν ὁδὸν Βόλου-Ζαγοράς — ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσῃ πρὸ μηνῶν ἄλλως τε — διὰ προεκτάσεως τῆς μοναδικῆς μέχρι τοῦ γυν

ἀμαξίτης ὁδοῦ εἰς τὸ Πήλιον, Βόλου-Πορταριάς.

Εὐτυχῶς ἡ Κυβέρνησις ἐδέχθη καὶ προχθές διὰ διατάγματος διέταξε νὰ ἐπισπευσθοῦν αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς.

Εφέτος ἡ Πορταριά — καθ' ἃ λέγουσιν — εἰσέπραξε ἐκ τῶν ξένων τῆς ὅ ἑκατ. ὄρχ.

Χθές τὸ ἑσπέρας ἐξεργάγη μεγάλη πυρκαϊὰ εἰς τὰ ἐλαιόδενδρα τῆς περιφερείας Κατηχωρίου καὶ Ἀλλης Μεριᾶς παρὰ τὴν θέσιν Ἀσβεσταριές. Αἱ ζημίαι δὲν ἐξηκριθώθησαν.

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν 28 τρέχ. κάμνει ἐναρξιν τῶν φιλολογικῶν διαλέξεών του τὸ «ἄσυλον τοῦ παιδιοῦ» εἰς τὴν αἴθουσαν Ἀργυλλᾶ.

Δ. Α. Χ.

ΧΑΛΚΙΣ

Ο ἐνταῦθα γυμναστής κ. Λεωνίδου πυρετωδῶς καταρτίζει δύο ποδοσφαιρικάς ὁμάδας ἐκ μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου.

Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ἐπὶ τέλους θ' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ Χαλκίς ὀλίγον ἀθλητισμόν, συγχαιρόντες ἐπὶ τούτῳ τὸν ρέκτην κ. Λεωνίδου.

Εἰς τὸ ἐπάνω πᾶνμα τῆς οἰκίας Ν. Πεζᾶ ἤγοιξε πρό τινος λέσχη. Περιλαμβάνει 2 μεγάλας αἰθούσας θαυμαστῶς ἐπιπλωμένας. Τὸ προσωπικὸν αὐτῆς εἶναι πλήρες.

Ἡ ἀπὸ τόσου χρόνου ἀναμενομένη ἀναδάσωσις τοῦ, ἀπέναντι τῆς Χαλκίδος, λόφου Καραμπυμπᾶ θ' ἀρχίσῃ προσεχῶς.

Μεταξὺ διαφόρων ἐπιχειρηματιῶν ἐπικρατεῖ σκέψις νὰ κτισθῇ θέατρον εἰς τὸ ὅποιον νὰ παίζουσι καθ' ὅλην τὴν χειμερινὴν σαίζον καλοὶ ἀθηναῖκοι θίασοι.

Γ. Ι. Φ.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ

Ἀπὸ μηνὸς περίπου τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς φωτίζει τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεώς μας. Ἐξακολουθοῦν δὲ αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν συρμάτων καὶ λαμπτήρων εἰς τὰς ἀποκέντρους συνοικίας.

Προσέτι ἀναμένονται δύο ἀκόμη ἤλεκτρομηχαναὶ διότι ἡ ἥδη ὑπάρχουσα δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὸν πλήρη φωτισμὸν ὁλοκλήρου τῆς πόλεως.

Ἀπεφασίσθη, ἐνεργεῖα τοῦ κ. Ν. Γερακάρη, ἡ ἰδρυσις ὀρφανοτροφείου εἰς τὴν πόλιν μας.

Τοῦτο θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ ὀθωμανικὰ σχολεῖα θὰ περιλαμβάνῃ δὲ 120 ὀρφανά.

Πρὸ πολλοῦ ἤρχισεν γὰρ ἐργάζεται τὸ τελείως ἀνακαινισθὲν ἐργοστάσιον κατεργασίας ἐλαίου, ἀλεύρου καὶ πυρίνας τοῦ κ. Σκουλούδη.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ἰδρύθη Νυκτερινὴ Γαλλικὴ Σχολὴ καὶ ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς 15 Οκτωβρίου.

Ταύτης διωρίσθη καθηγητῆς ὁ κ. Ερμ. Σωτήρχος.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΚΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς

Τηλ. 889

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλὴν τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιόσκια καὶ τὰ
ὑποπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικόν περιοδικόν.

Εκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίαν τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοι-
νωνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἔνεκα τῆς ἐπιωφελοῦς καὶ τερπνῆς ὁλης
του συνίσταται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶ-
ναι τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιᾶδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προσφερό-
μενα ὑπὸ δικύριων γενναίων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφισρούμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰς τὰς εὐθεσίας.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκὰς γυναικῶν καὶ παιδῶν τάξεως.

